Ritual de trecere

ALEXEI PANSHIN

Alexei Panshin

Ritual de trecere

Rite of Passage

Traducere de Gicuţa Nistor
şi Adrian Şerban Dobrin

Nebula 1968

Am ridicat lanterna cât mai sus posibil. La zece, cincisprezece metri deasupra mi s-a părut că văd ceva negru pe peretele conductei. Un coridor lateral probabil, dar nu eram sigură.

— Va trebui să mai urci puţin, am zis.

— Dar mi-e frică, am să cad!

Simţeam broboane reci de transpiraţie scurgându-mi-se pe frunte. O picătură se rostogoli şi se pierdu în sprânceană. M-am şters.

— Nu, n-ai să cazi, am spus hotărât. Tocmai m-am uitat în sus, Zena. La zece metri se găseşte un coridor lateral. Doar atât trebuie să urci.

Zena îşi lipi şi mai mult faţa de metal.

— Nu pot!

— Ba da, am să te ajut. Ţine ochii închişi. Acum ridică un picior. Un singur pas.

I-am împins piciorul. Rând pe rând cu un picior, cu o mână, am reuşit să o determin să se mişte. Pentru prima dată în viaţa mea întunericul îmi părea apăsător, un loc unde se putea întâmpla orice.

Am continuat să o încurajez şi ea să avanseze lent. Străbătusem mai mult de şase metri, când Zena scoase un ţipăt de uşurare şi dispăru din faţa mea. Am privit în sus şi în cercul de lumină al lanternei am văzut coridorul transversal.

„Alexei Panshin a făcut un lucru rar pentru un bărbat: a reuşit să surprindă sentimentele unei tinere, în acel punct al vieţii ei când orice fată este mai patetică şi mai frumoasă. Şi a izbutit aceasta în cadrul unui roman de science fiction. Sunt extrem de impresionat.”

Roger Zelazny

Prefaţă

În 1968, an în care vedeau lumina tiparului realizări de excepţie ale science fictionului anglo-saxon, semnate adeseori de nume nu mai puţin celebre dintre care nu vom aminti decât pe John Brunner cu *Stand on Zanzibar*, Joanna Russ cu *Picnic on Paradise*, Samuel R. Delany cu *Nova*, Clifford D. Simak şi a sa *The Goblin Reservation*, R. A. Lafferty cu *Past Master* sau Robert Silverberg cu *The Masks of Time*, nebuloasa spiralată a premiului Nebula, închisă în paralelipipedul ei de sticlă, era decernată de „Asociaţia Scriitorilor Americani de Science Fiction” lui Alexei Panshin, pentru *Rite of Passage – Ritual de trecere*: în momentul respectiv, autorul nu avea decât 28 de ani. Totuşi, surpriza nu a fost atât de mare pe cât s-ar crede, întrucât Panshin se remarcase deja din rândul membrilor fandomului ca un scriitor şi critic desfăşurând o bogată activitate, recunoscută de altminteri prin obţinerea premiului Hugo, *Best fan writer*, în anul precedent.

Cine este Alexei Panshin?

O combinaţie de englez, american şi rus, el s-a născut în Lansing, Michigan, Statele Unite, în 1940. Şi-a satisfăcut serviciul militar în Texas şi Coreea, a absolvit cursurile Universităţii Michigan în 1965, iar după un an a obţinut şi doctoratul la Universitatea din Chicago. În 1969 se căsătoreşte cu Cory, pe care a cunoscut-o la o convenţie de science fiction. Împreună au doi băieţi, Adam şi Toby.

SF publică din anul 1963, începând cu *Down to the Worlds of Men*, apărută în revista *If*. Continuă să scrie, abordând mai cu seamă proza scurtă şi devine o prezenţă constantă în sumarul publicaţiilor majore ale genului. O colecţie de excepţie îi apare în volum în 1975, sub titlul *Farewell to Yesterday’s Tomorrow*. În ea sunt reeditate o serie de povestiri, printre care *The Sons of Prometheus* sau *Lady Sunshine and the Maggon of Beatus*, nominalizatele pentru Hugo şi Nebula. Alte câteva romane, ca *The Thurb Revolution*, *The Star Well* şi *Masque World*, formează un

serial space-opera, având ca personaj comun pe Anthony Villiers şi însoţitorul său extraterestru. Ele poartă cititorul într-o multitudine de lumi viu colorate, în mijlocul unor aventuri la fel de bizare şi de amuzante.

Cea mai reuşită lucrare de ficţiune a lui Alexei Panshin rămâne totuşi *Ritual de trecere*.

Roman complex pe tema Navei-Generaţie, el istoriseşte cu vocea eroinei, progresul acesteia de la copilărie la adolescenţă şi maturitate. De fapt, maturitatea constituie o temă predilectă a scriitorului, el nefiind mulţumit de definiţia general acceptată a termenului şi căutându-i în schimb o altă semnificaţie, mai potrivită în raport cu aspectele morale ale chestiunii. O definiţie în care responsabilitatea faţă de semeni a celui care se vrea matur să joace un rol central.

Tocmai de aceea, în lucrarea lui Panshin nu găsim doar aventura şi dinamismul specifice science fictionului, ci şi puternice accente sociale. Personajul său, Mia, este viu, are culoarea, sentimentele şi comportamentul pe care ne închipuim că ar trebui să-l aibă o tânără fată trăind în lumea post-holocaust imaginată de autor, dar ale cărei probleme rămân pe deplin universale. Să-i dăm cuvântul însă însuşi scriitorului:

„***Ritual de trecere*** *a constituit rezultatul percepţiilor mele de copil privilegiat crescând în mijlocul unei societăţi privilegiate, în vreme ce în alte părţi, dar şi acasă, lucruri groaznice se făceau în numele libertăţii, al adevărului şi al luminii. (…)*

Opinia mea de adult este că această societate a pierdut contactul cu propria ei istorie şi misiune. A uitat direcţia în care trebuie să privească pentru a descoperi transcendenţa şi de aceea are nevoie să i se aducă aminte.”

În Statele Unite, Alexei Panshin este cunoscut mai ales ca un critic literar de excepţie. *Heinlein in Dimension: A Critical Analysis*, 1968, reprezintă una din cele mai elaborate şi minuţioase lucrări de critică dedicate unui scriitor american de anticipaţie. Titluri la fel de importante, scrise în colaborare cu soţia sa, Cory, sunt *SF in Dimension:*

A Book of Explorations – 1976, *Mondi Interiori* – 1978 şi *The World Beyond the Hill*, o monumentală istorie a SF-ului ca geneză mitică şi căutare a transcendenţei, laureată cu Hugo în 1992.

În încheiere, alături de invitaţia de a începe lectura unui roman deosebit, nu găsim alte cuvinte mai potrivite decât tot pe cele ale autorului:

„*Dacă există cumva un stadiu al maturităţii ce poate fi atins printr-un ritual de trecere, atunci starea actuală a societăţii, fie ea din România sau din Statele Unite, trebuie considerată ca relativ imatură şi neterminată.*

Să toastăm, aşadar, pentru viitorul lumii şi apoi să ne punem serios pe treabă, ca omenirea să-şi atingă cu succes maturitatea.”

Adrian Şerban Dobrin

Pentru Charles şi Marsha Brown

Partea I:
Trezirea la viaţă

1

Ca să fiu cinstită, nu-mi pot aminti limpede tot ce s-a întâmplat înainte şi după Încercare, aşa că, acolo unde s-a dovedit necesar, am umplut golurile cu „posibilităţi” – invenţii, dacă vreţi.

Nu există nici o îndoială, niciodată nu m-am exprimat atât de cursiv pe cât scriu acum şi aici. Probabil nimeni altcineva nu a făcut-o. Unele întâmplări sunt în întregime imaginate, totuşi nu contează. În cea mai mare parte, totul a fost descris suficient de aproape de adevăr, dar lucrul cel mai important din această povestire nu îl constituie evenimentele în sine, ci transformările care s-au produs în mine acum şapte ani. La schimbări trebuie să fii mereu atent. În lipsa lor eu nu aş studia ordinologia, nu m-aş fi căsătorit cu acelaşi bărbat şi poate nici nu aş mai fi în viaţă. Schimbările au fost redate cu exactitate – nici o invenţie.

Perioada în care am început să cresc a rămas de mult în urmă.

Pentru mine a reprezentat ceva foarte important. La doisprezece ani eram o fetiţă cu ochii şi părul negru, mică şi slăbuţă şi nu întrezăream nici perspectiva de a avea mai târziu o înfăţişare deosebită. Prietenele mele începuseră să înflorească, pe când eu rămâneam mereu aceeaşi şi, disperată, începusem să-mi pierd speranţa. Un lucru părea cert, aşa cum afirmase tata, eram „îngheţată”. Mi-o spusese pentru prima dată tachinându-mă, pe când aveam vreo zece ani.

— Mia, spusese el, îmi place cum arăţi acum. Ar fi păcat să creşti şi să te schimbi.

— Dar eu vreau să cresc, îi răspunsesem.

— Nu. Cred c-am să te îngheţ şi ai să rămâi exact cum eşti acum, şi îşi fluturase mâna în faţa mea. Obişnuieşte-te cu gândul că eşti îngheţată.

Am fost atât de speriată de idee, încât tata şi-a continuat jocul.

Până la vârsta de doisprezece ani mi-am dat toată silinţa să-l ignor, dar îmi era extrem de greu, mai cu seamă că într-adevăr, nu creşteam deloc.

Eram mereu la fel de mică, slabă, fără forme. Când tata glumea pe seama mea, singura replică pe care o găseam era să-i spun că nu-i adevărat. După o vreme am renunţat şi la aceasta.

Înainte chiar de a ne muta din Cvartalul Alfing am ajuns acasă cu un ochi învineţit.

Tata m-a privit şi m-a întrebat:

— Ei, ai pierdut ori ai învins?

— Am câştigat, a fost răspunsul meu.

— În acest caz, continuase el, nu voi fi nevoit să te „dezgheţ”. Deocamdată nu, căci văd că te descurci foarte bine singură.

Asta se întâmplase când aveam doisprezece ani. Nu i-am răspuns deoarece nu era nimic de spus. Şi oricum eram extrem de furioasă.

Faptul că nu creşteam devenise o parte a problemei mele principale. Cealaltă latură o constituia nehotărârea. Nu voiam să merg înainte – nu-mi plăcea ceea ce vedeam acolo. Dar nici înapoi nu puteam să dau; încercasem şi nu îmi reuşise. Nu-ţi poţi petrece întreaga viaţă în nehotărâre. Nu ştiam ce să fac.

Pe Navă avem trei sărbători mari şi câteva mai puţin importante. Pe 14 august se sărbătoreşte lansarea Navei – în august anul trecut s-au împlinit o sută şaizeci şi patru de ani. Apoi, între 30 decembrie şi 1 ianuarie se sărbătoreşte Anul Nou. Cinci zile fără şcoală, fără profesori, fără treabă. Pretutindeni sunt agăţate decoraţiuni, se dau mese, prietenii se vizitează, se fac cadouri, petreceri. La fiecare patru ani mai adăugăm o zi. Acestea sunt cele două sărbători vesele. 9 Martie reprezintă cu totul altceva. E ziua când a fost distrus Pământul şi nu-i un eveniment pe care să-l serbezi. Este doar o dată de care îţi aduci aminte.

Din câte am învăţat la şcoală, explozia demografică constituie cauza principală a oricărui război. În anul 2041, pe Pământ trăiau opt miliarde de oameni şi nimeni nu avea

loc nici să strănute. Nu existau suficiente case, şcoli şi profesori, drumurile erau proaste, traficul imposibil, resursele naturale pe sfârşite sau chiar epuizate, toţi erau flămânzi, chiar dacă de foame nu murise totuşi nimeni. Nimeni nu îndrăznea să ridice tonul, pentru că risca să deranjeze alţi o sută în jur; în plus existau legi şi ordonanţe ce aveau grijă să-l convingă să păstreze liniştea – probabil ca într-o bibliotecă unde custodele e douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru un bibliotecar îmbâcsit. Şi populaţia continua să crească. Sigur trebuia să se ajungă la un punct terminus, iar acest punct a fost atins cu o sută şaizeci şi patru de ani în urmă.

Ştiu, sunt norocoasă fie şi numai pentru faptul că mă aflu în viaţă.

Stră-străbunicii mei s-au numărat printre cei ce au anticipat sfârşitul şi este singurul motiv datorită căruia eu una sunt aici.

Nu s-a pus problema ca oamenii să se mute în altă parte a Sistemului Solar. Nu numai că Pământul constituia singura proprietate valoroasă din vecinătate, dar când el a fost distrus la fel s-a petrecut cu toate coloniile din sistem. Prima dintre Navele Gigant a fost terminată în anul 2025. Una din cele opt aflate în serviciu, ca şi alte două încă neterminate au sărit în aer laolaltă cu restul lumii în 2041. În doi ani, Navele au plantat 112 colonii, pe planete din tot atâtea sisteme stelare.

(Au fost o sută douăsprezece la început, dar un număr destul de mare au dat greş, cel puţin şapte s-au purtat prost şi au trebuit disciplinate moral, aşa încât mai există circa nouăzeci).

Noi, cei de pe Nave, ne învăţasem bine lecţia şi cu toate că o Navă adăposteşte o populaţie destul de redusă numericeşte, nu vom degenera. Şi nu vom permite nici supraaglomeraţia. Dispunem de o supapă de siguranţă. La trei luni de zile după ce împlineşti paisprezece ani eşti luat de pe Navă şi depus pe una din planetele-colonii, obligat fiind să te descurci acolo singur timp de treizeci de zile. Nu se fac excepţii, iar procentul de mortalitate e destul de

ridicat. Dacă eşti prost, naiv, lipsit de maturitate, ori pur şi simplu ghinionist, nu vei supravieţui acelei luni. Dacă te întorci însă acasă, ai devenit adult. Problema mea consta în aceea că la doisprezece ani nu-mi era frică de moarte, dar îmi era teamă să părăsesc Nava. Nu mă obişnuisem nici cu gândul că urma să ne mutăm din zona unde locuisem până atunci.

Această lună de test o numim „Încercare” şi nu cred să fi trecut măcar o zi în care să nu mă fi gândit la ea, începând cu momentul când am împlinit unsprezece ani. Pe atunci cunoscusem un individ pe nume Chatterji, al cărui fiu trebuia să plece în Încercare, iar el avea serioase îndoieli în privinţa reuşitei. A izbutit să afle unde avea să-i fie coborât fiul. L-a dăscălit bine asupra tuturor pericolelor care ştia că există pe acea planetă, apoi, înainte ca băiatul să plece, i-a strecurat o mulţime de arme interzise pe durata Încercării. L-a sfătuit ca odată ajuns jos, să-şi găsească o gaură unde să se ascundă vreme de o lună şi să nu se mişte de acolo, socotind că astfel fiu-său ar avea mai multe şanse.

Totuşi, băiatul nu a izbândit. Nu era prea inteligent. Nu ştiu cum a murit – poate nu a reuşit să facă faţă unui pericol cunoscut, sau poate că a dat peste ceva cu totul neobişnuit; poate că, din întâmplare, şi-a zburat creierii cu una din armele acelea pe care n-ar fi trebuit să le aibă asupra sa, sau pur şi simplu a alunecat rupându-şi gâtul – oricum, nu a trăit ca să se întoarcă acasă.

Iar domnul Chatterji a fost expulzat de pe Navă. Probabil a murit şi el.

Pare crud – eu una nu pot să mă pronunţ. De fapt, nu are nici o importanţă dacă pare sau nu, deoarece este necesar, iar eu ştiam aceasta încă înainte de a împlini unsprezece ani. Totuşi, la vremea aceea întâmplarea m-a impresionat profund şi, dacă aş fi reuşit să înfrunt realităţile din spatele hotarelor cvartalului unde locuiam, aş fi fost mult mai liniştită.

S-ar putea să fi fost şi alte cauze, dar cred că acesta a fost principalul motiv pentru care tata, atunci când a

devenit Preşedinte al Consiliului Navei, a hotărât să ne mutăm.

Băieţi şi fete de pe Navă, creşteam jucând fotbal. Sunt sigură că am învăţat jocul de la patru sau cinci ani, iar de lovit mingea cu certitudine o loveam încă dinainte. Profitam de fiecare moment ca să jucăm, aşa că nu-i de mirare că asta făceam – în Cvartalul Alfing, Nivelul Patru – când mi s-a trimis vorbă să mă întorc acasă. Curtea se întinde pe două sute de metri în fiecare direcţie şi pe trei etaje în înălţime. Are amenajat un teren de fotbal, verde şi minunat întreţinut, însă câţiva puşti abia întorşi din Încercare, simţindu-se de două ori mai tari din această cauză, îşi exercitaseră privilegiile punând stăpânire pe el. Noi a trebuit să ne mutăm pe un teren mai mic din capătul îndepărtat şi jucam acolo.

La fotbal ai în faţă o linie de cinci oameni, trei mijlocaşi ce formează o primă linie de apărare şi care pasează mingea în faţă ca înaintaşii să o preia şi să înscrie, doi fundaşi jucând numai în apărare şi un portar cu rolul de a apăra poarta. Fotbalul e un joc de continuă mişcare, care se opreşte doar dacă se fluieră un penalti, sau dacă mingea iese din teren, ori când se înscrie un gol, iar atunci se opreşte numai câteva secunde.

Jucam inter-stânga pe linia de atac deoarece lovesc excelent cu piciorul stâng. E un talent înnăscut.

De la mijlocul terenului, încercând să-mi recapăt respiraţia după atâta alergătură, l-am privit pe portarul nostru plonjând după un şut puternic. Se ridică aproape imediat, bătu mingea de pământ o dată, apoi o ridică cu o mână şi o trimise în sus şi lung. Portarii sunt singurii jucători care au voie să atingă mingea cu mâinile. Noi, ceilalţi, trebuie să folosim capetele, umerii, genunchii şi picioarele. Asta face ca jocul să fie interesant.

Interul nostru dreapta stopă mingea şi o prinse cu piciorul. Imediat după aceea o pasă lui Mary Carpentier la mijlocul terenului şi cu toţii am pornit înainte atacând ca să înscriem.

Mingea zbura în zigzag printre noi şi în spatele nostru, ca şi cum ar fi fost însufleţită, formă sferică maronie zbughind-o lateral, sărind în aer, ferindu-se, dar sfârşind întotdeauna prinsă, nereuşind niciodată să scape cu adevărat de jucători.

Cealaltă echipă interceptă o dată mingea, dar Jay Widner reuşi să preia o pasă greşită şi am început iarăşi să înaintăm. În sfârşit, Mary Carpentier îmi trimise mingea, într-un scurt moment când nu eram marcată. Am driblat-o pe Venie Morlock, ce se ţinea mereu în preajma mea. Era mare, dar înceată. Chiar obligată să mă concentrez asupra mingii din faţă eram mai iute decât ea. Mă aflam într-o poziţie clară de gol când Venie şi-a dat seama că nu poate să mă oprească. Se aruncă peste mine, mă lovi cu şoldul şi mă expedie cu faţa la pământ. Alergam cu viteză maximă şi n-aveam ce face. Am zburat în aer şi în acelaşi timp am lovit cu putere. Mingea trecu cu mult pe lângă bara şi plasa porţii.

Spumegând de furie, am privit-o.

— Fotbalul nu-i un sport de contact fizic! i-am spus.

Era caracteristic pentru Venie să procedeze în acest mod când nu avea altă soluţie şi vedea că pierde, mai ales în faţa mea. Eram duşmani declaraţi, deşi cred că din partea ei, mai mult decât dintr-a mea, reprezenta o politică deliberată. Tocmai mă ridicam de la pământ când difuzoarele au fluierat, cerând atenţie.

Mereu se auzeau anunţuri din aceste difuzoare. De astă dată mesajul îmi era adresat:

— Mia Havero este chemată acasă. Mia Havero este chemată acasă.

De obicei tata nu-mi atârna de coadă o guvernantă şi mă lăsa să vin acasă când doream. O femeie, doamna Farmer, obişnuia să-i spună tatei că eram indisciplinată, însă nu era adevărat. Dacă tata mă striga, nu trebuia s-o facă de două ori.

— Timpul s-o ştergi acasă, zise Venie. Haide, fugi.

Explozia de furie pricinuită de căzătură îmi trecuse, dar încă fumegam.

— Mai am ceva de făcut şi pe urmă plec. Am de dat un şut.

— De ce? întrebă Venie. Nu-i vina mea c-ai intrat în mine.

Dacă era vina mea că mă întinsesem lată la pământ, atunci nu aveam motiv de plângere. Dacă vina îi aparţinea ei, atunci aveam dreptul la o lovitură importantă de pedeapsă. Aşa-i la fotbal. Probabil Venie credea că susţinând sus şi tare că nu e vinovată, până la urmă cineva va sfârşi prin a o lua în serios.

Atunci interveni Mary Carpentier, cea mai bună prietenă a mea.

— Ah, termină Venie. Am văzut cu toţii cum ai procedat. Las-o pe Mia să tragă ca să poată pleca acasă.

După câteva obiecţii sterile din partea lui Venie, toată lumea fu de acord că trebuia să execut o lovitură liberă. Am fixat mingea pe locul marcat cu X din faţa porţii.

Portar era fiul doamnei Farmer, Peter, un băiat mai mic decât mine şi destul de încet ca să fie desemnat portar. Se aşeză cu mâinile pe genunchi şi aşteptă. Poarta măsoară doi metri patruzeci în înălţime şi şapte metri lăţime, iar mingea se poziţionează la unsprezece metri distanţă. Portarul are o zonă destul de mare de acoperit, totuşi din doi paşi poate ajunge în orice punct al porţii. E nevoie de o lovitură bună ca să-l păcăleşti.

Ambele echipe stăteau în spate şi priveau, în vreme ce eu am dat înapoi un pas sau doi. După o secundă am pornit, am mimat un şut cu faimosul meu picior stâng şi am expediat o lovitură slabă cu dreptul, exact dincolo de degetele întinse ale portarului, în colţul porţii. Apoi am plecat.

Am intrat în coridorul exterior şi m-am îndreptat direct spre scurtătura mea. Am desprins gratiile de la o gură de aerisire, strecurându-mă în conducta întunecoasă, apoi din interior am aşezat grilajul la locul lui. Asta era întotdeauna partea cea mai dificilă, să prinzi gratiile la loc dinăuntru. Trebuia să strecor un deget printre ele, să-mi răsucesc un umăr ca să ajung cu degetul la închizătoare, apoi să bâjbâi

până nimeream poziţia de închidere. Nu aveam degetele destul de lungi şi mereu trăiam câteva momente de frustrare până reuşeam. După ce am pus gratiile la locul lor, m-am întors şi am plecat prin tunelul întunecos, cu faţa mângâiată de o briză uşoară. M-am concentrat asupra numărului de guri de aer pe lângă care treceam.

Să schimbi o Navă Spaţială dintr-o colonie de transport într-un oraş era o treabă la fel de dificilă ca şi transformarea maică-mii într-un artist – ţelul ei din totdeauna, din câte îmi aduc aminte. Şi mai aveau ceva în comun: după părerea mea, nici una nu constituia o reuşită deplină. În ambele cazuri rămăseseră o mulţime de fire atârnând libere, fire care ar fi trebuit înnodate strâns.

De exemplu, punctul unde se termina cvartalul nostru şi începeau celelalte două, pe ambele părţi, constituia o chestiune ce ţinea de administraţie şi nu de ziduri. Cvartalul însuşi, şi toate sunt la fel, e un labirint de pereţi, alei înfundate, coridoare fără de sfârşit, scări conducând în direcţii bizare. Toate fuseseră special proiectate astfel – să-i ferească pe oameni de plictis şi lene şi acesta e un lucru important pe o Navă ca a noastră.

În orice caz există foarte puţine linii drepte, aşa încât dacă nu vrei să oboseşti, trebuie să ştii exact pe unde să mergi. Într-un cvartal străin este foarte posibil să te rătăceşti fără o hartă şi de aceea destul de des ni se cere prin radio să fim atenţi la copii de doi-trei ani care s-au pierdut.

Eram foarte grăbită să recuperez întârzierea, din această cauză mă îndreptasem exact spre scurtătura mea. Dacă Nava ar fi o persoană, atunci reţeaua de aerisire ar reprezenta sistemul ei circulatoriu. Sângele circulă de la inimă spre plămâni, unde lasă dioxidul de carbon şi preia oxigenul, înapoi la inimă, apoi în corp unde oxigenul se consumă şi se ia dioxidul de carbon. Aerul de pe Navă merge prin conducte la Nivelul Trei de unde se îmbogăţeşte cu oxigen, apoi prin conducte în interiorul Navei, unde este respirat de oameni; iarăşi în conducte şi jos la Ingineri, unde apa şi murdăria, dioxidul de carbon şi microbii sunt

eliminaţi, adăugându-i-se o urmă de apă curată. Îl mai mişcă de jur împrejur încă puţin, apoi îl expediază iar pe Nivelul Trei.

Conductele sunt montate în linie dreaptă, iar dacă mergi prin ele poţi să ajungi oriunde vrei, mult mai repede decât dacă ai folosi coridoarele. Altcineva mai mare decât mine nu ar fi reuşit să se strecoare în gurile de aerisire – pentru personalul de întreţinere există deschideri mai mari, însă acestea sunt încuiate – iar celorlalţi copii le era frică să mă urmeze, aşa că scurtătura rămăsese drumul meu particular. Toţi considerau că sunt nebună să merg pe acolo şi, de dragul prestigiului, îmi plăcea să pretind că au dreptate, deşi n-aveau. Atât timp cât evitai ventilatoarele gigant totul era bine. Pe mine oamenii mă speriau, nu conductele întunecate.

Când am ajuns pe coridorul nostru, am dat deoparte gratiile, am ieşit prin deschizătură şi m-am ridicat în picioare. Am reaşezat grătarul metalic şi mi-am trecut de câteva ori mâna prin păr să-l învăţ să se poarte şi să stea culcat la locul lui. Am moştenit părul, ochii, nasul drept, tenul de la strămoşii mei indieni şi spanioli din partea tatei şi, cu toate că port părul scurt, stă mereu rebel.

*

— Bună, tată, am spus intrând în apartament. Am întârziat?

Camera de zi era într-o adevărată dezordine. Cărţi şi hârtii puse grămadă pe duşumea şi toată mobila împinsă într-un singur zid.

Întotdeauna casa noastră avusese aspect de casă locuită, dar acum arăta mult mai rău ca de obicei.

Tata şedea într-unul din fotoliile sale, sortând cărţi. Pe tata îl cheamă Miles Havero. Este un om mic de statură, de vârstă mijlocie, cu o faţă greu de citit şi cu o minte extrem de ascuţită. În principal este matematician, deşi a făcut şi face parte din Consiliul Navei de mulţi ani.

El şi cu mine locuiam în acest apartament din clipa în care am plecat din dormitorul comun, la nouă ani.

Mi-a aruncat o privire cercetătoare:

— Ce s-a întâmplat?

— N-am vrut să întârzii, i-am răspuns.

— Nu la asta mă refeream. Vorbesc de hainele tale.

Am privit în jos. Eram îmbrăcată cu o cămaşă albă şi pantaloni scurţi, galbeni. Amândouă purtau urme de praf şi de ulei.

Nava reprezintă un loc unde-i aproape imposibil să te murdăreşti. Întâi, pământul din curţile cvartalelor nu e pământ adevărat. Este un produs din celuloză fixat pe un suport de plastic – când o porţiune se uzează, se scoate afară şi se pune alta, ca şi cum ai schimba parchetul într-o cameră. Singurul loc unde găseşti praf şi pământ în orice cantitate este Nivelul Trei, unde de altfel nu găseşti altceva. O anumită cantitate de praf se împrăştie de la acest nivel pe toată Nava. În final gurile de colectare o absorb şi o suflă către Inginerii Primului Nivel, unde e utilizată pentru alimentarea Convertizoarelor care dau căldura, lumina şi energia de pe Navă. Vă daţi seama însă că, de fapt, nu prea ai ocazii să te murdăreşti.

O dată l-am întrebat pe tata de ce nu proiectează un sistem care să ţină praful pe Nivelul Trei, în loc să se obosească să cureţe Nava atunci când se murdăreşte. Nu le-ar fi greu să-l facă.

Mi-a răspuns:

— Ştii pentru ce a fost construită Nava, nu?

— Da, am replicat. Toată lumea ştia asta.

Fusese construită pentru a-i duce pe Mâncătorii de Praf să înfiinţeze Coloniile – nu le spun aşa în prezenţa tatei; deşi pare surprinzător, lui nu-i place acest cuvânt.

Tata şi-a continuat explicaţia. Mâncătorii de Praf, Colonii adică, au fost îmbarcaţi într-un spaţiu strâmt. Nu erau oameni curaţi – încearcă să convingi un ţăran să se spele – iar nişte oameni înghesuiţi în aşa fel aveau oricum să transpire şi să miroasă. Mai cu seamă din acest motiv, Nava fusese prevăzută cu un sistem foarte eficace de curăţare şi de reciclare a aerului. Astăzi o folosim în cu totul alte scopuri, deci sistemul nu mai este necesar.

Mi-a spus că sugestia mea nu era total deplasată.

— Atunci, de ce nu întreprinde nimic Consiliul? l-am întrebat.

— Gândeşte singură, Mia, fusese replica lui.

Întotdeauna proceda astfel, să mă determine să descopăr singură explicaţiile, înainte de a căuta în cărţi sau de a întreba.

Am găsit răspunsul. Pe scurt, ar fi însemnat prea mult deranj pentru un rezultat nesemnificativ – să modifici un sistem care funcţiona bine, fără nici un cost, în favoarea altuia ce nu poseda decât o singură virtute, simplitatea.

Mi-am şters cămaşa şi cea mai mare parte a prafului s-a dus.

— Am venit acasă pe o scurtătură, am zis.

Tata dădu absent din cap şi nu spuse nimic. Este imposibil să ghiceşti ce anume gândeşte. Odată, cineva m-a luat deoparte şi m-a rugat să descopăr cum va vota tata într-o anumită problemă de Consiliu.

Nu erau nişte oameni simpatici, aşa că în loc să le spun politicos că n-am habar, i-am minţit. Nu pot să ghicesc ce gândeşte tata – el trebuie să-mi spună.

Lăsă deoparte cartea pe care o răsfoia şi spuse:

— Mia, am o veste bună pentru tine. Ne mutăm într-un alt loc.

Am sărit cu mâinile de gâtul lui.

Asta da, era o veste pe care doream s-o aud. Deşi exista mult spaţiu liber pe Navă, noi ne înghesuiam într-un apartament destul de mic. Nu ştiu cum, dar după ce plecasem din dormitor şi mă mutasem cu tata nu am mai reuşit să schimbăm apartamentul lui cu altul mai mare. Eram prea ocupaţi cu viaţa de zi cu zi. Lucrul pe care-l detestasem cel mai mult în dormitor era lipsa de spaţiu – se simţea că acolo oamenii ştiu că trebuie să te supravegheze. Dacă ne mutam, însemna că urma să am o cameră mai mare numai şi numai pentru mine. Tata mi-o promisese.

— Ah, tată, şi în ce apartament ne vom muta?

Populaţia Navei este în prezent cam de 30.000 de persoane, însă a existat o vreme când am transportat de treizeci de ori mai mulţi pasageri, plus încărcătura lor.

Sinceră să fiu, nu prea înţeleg unde i-au aşezat pe toţi. Dar acum, deşi ne-am împrăştiat ca să ocupăm câte ceva din spaţiul rămas gol, toate cvartalele au apartamente libere. Dacă am fi dorit, ne-am fi putut muta chiar şi alături.

Atunci tata îmi răspunse, pe un ton indiferent:

— E un loc mare în Cvartalul Geo, iar cerul mi se prăbuşi în cap.

M-am întors cu spatele la el, simţind că ameţesc şi m-am aşezat.

Tata nu numai că dorea să părăsim casa, ci şi precarul echilibru pe care mi-l clădisem cu atâta trudă. Până la nouă ani nu avusesem nimic, iar acum tata voia să renunţ la tot ce agonisisem între timp.

*

Nici acum nu-mi vine uşor să vorbesc despre asta. Dacă nu ar fi important, aş sări peste eveniment, fără să pomenesc nici un cuvânt. Fusesem foarte singură la nouă ani. Trăisem într-o cameră cu alţi paisprezece copii, supravegheată şi spunându-mi-se ce să fac, urmărind procesiunea de mame de dormitor venind şi plecând, simţindu-mă abandonată. Aşa a fost viaţa mea vreme de cinci ani. În cele din urmă a sosit un moment când nu am mai putut îndura şi am fugit. M-am urcat în trenul pneumatic, deşi nu-mi dau prea bine seama cum de-am ştiut încotro s-o iau şi m-am dus să-l văd pe tata.

Tot drumul m-am gândit ce o să-i spun şi ce o să spună el, făcându-mi probleme şi frământându-mă intens, astfel că atunci când am ajuns plângeam deja cu sughiţuri, de nu mă mai puteam opri.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, însă eu nu puteam vorbi.

A scos o batistă, mi-a şters faţa şi a reuşit până la urmă să mă calmeze şi să înţeleagă ce doream să-i spun. A durat ceva timp, însă până la urmă am terminat. Plânsul mi-a stat şi numai din când în când mai suspinam.

— Îmi pare foarte rău, Mia, îmi răspunsese grav. Nu mi-am dat seama cum stau lucrurile. M-am gândit să fac ce este mai bine pentru tine. Am crezut că-i mai bine să

locuieşti într-un dormitor cu alţi copii de vârsta ta, decât să stai aici singură cu mine.

— Nu, i-am zis. Eu vreau să stau cu tine, tată.

M-a privit lung, gânditor, apoi a dat din cap:

— Bine. Am să sun la dormitor să îi anunţ, să nu creadă cumva că te-ai rătăcit.

Atunci a devenit Cvartalul Alfing una din cele două certitudini din viaţa mea. Nu poţi conta pe un dormitor sau pe o mamă de ocazie, dar un cvartal şi un tată reprezintă lucruri certe. Şi uite, tata voia acum să abandonez unul din aceste două lucruri sigure. Pe deasupra, Cvartalul Geo nici măcar nu se găsea pe Nivelul Patru – era la Cinci.

Nava are cinci etaje separate. Primul Nivel este în principal tehnic – Ingineri, Salvare, Motoare, Convertizoare şi aşa mai departe. Al doilea este mai ales Administrativ. Al Treilea conţine pământ şi dealuri şi praf, copaci adevăraţi şi iarbă, nisip şi animale şi trestii – locul unde suntem instruiţi noi, copiii, înainte de a fi lăsaţi pe una din planete, pentru a supravieţui sau a muri. Nivelurile Patru şi Cinci sunt rezidenţiale, acolo unde locuim cu toţii. Dintre acestea, Nivelul Cinci e ultimul. Între noi, copiii, se ştia că dacă locuieşti pe Cinci nu eşti cu mult mai bun decât un Mâncător de Praf. Dacă acceptai să trăieşti la Cinci, atunci însemna că renunţi de bună voie la una din calităţile care te făceau uman.

Am rămas mult timp pe scaun, gândind şi străduindu-mă să îmi revin.

— Nu vorbeşti serios cu mutarea asta la Nivelul Cinci? am întrebat sperând că tata glumeşte – de fapt nu speram cu adevărat, ci mai degrabă doream să amân puţin momentul adevărului.

— Bineînţeles că sunt serios, îmi răspunse pe un ton normal. A trebuit să scotocesc mult până să găsesc acest apartament. De altfel am început deja pregătirile ca să ne mutăm. Cred că îţi va place acolo. Am înţeles că mai au un băiat de vârsta ta la şcoală acolo, chiar ceva mai avansat în instruire decât tine. Asta îţi va da posibilitatea să şi lupţi

puţin, în loc să-ţi pierzi vremea, aşa cum se întâmplă aici, fără concurenţă.

Îmi era frică şi am început să argumentez cu disperare, numind toate locurile unde ne-am fi putut muta în Alfing. Am plâns, deşi asta nu mi se întâmplă prea des, dar tata a rămas de neclintit. În cele din urmă mi-am şters faţa cu mânecile cămăşii, mi-am încrucişat braţele la piept şi am rostit:

— Eu nu voi pleca.

Nu era tactica cea mai bună ca să-l abordez pe tata. N-am reuşit altceva decât să-l conving că sunt încăpăţânată, numai că de astă dată nu era vorba de încăpăţânare. Îmi era realmente frică. Eram convinsă că dacă ne mutăm, pentru mine viaţa nu va mai fi aceeaşi. Era imposibil.

Dar nu puteam să-i spun asta tatei. Nu puteam să recunosc în faţa lui că îmi era frică.

El se apropie de scaunul pe care stăteam cu braţele încrucişate, cu lacrimi proaspete mijind în colţul ochilor şi îşi puse ambele mâini pe umerii mei.

— Mia, spuse, îmi dau seama că nu este uşor pentru tine, însă în mai puţin de doi ani vei deveni propriul tău stăpân. Atunci vei locui unde-ţi va place şi vei face ceea ce doreşti. Dacă nu eşti capabilă să iei o hotărâre neplăcută acum, ce fel de adult vei fi? Din acest moment, fără alte comentarii, „cu nu mă mut”. Ai de ales. Mă însoţeşti, ori te întorci la dormitor aici, în Cvartalul Alfing.

Trăisem într-un dormitor şi nu aveam câtuşi de puţin intenţia să mă întorc acolo. Voiam din tot sufletul să stau cu tata, dar hotărârea nu era uşor de luat. Se punea problema la care din cele două puncte stabile din viaţa mea doream să renunţ. Într-un sfârşit, m-am hotărât.

După ce mi-am şters din nou ochii cu mâneca, m-am întors agale în curtea Cvartalului. Când am ajuns, ambele jocuri de fotbal se terminaseră; întreaga curte devenise un caleidoscop de cămăşi şi şorturi colorate. Nu o vedeam nicăieri în masa de copii pe Venie Morlock, aşa că am întrebat un puşti pe care-l cunoşteam din vedere dacă a văzut-o.

Mi-a arătat cu degetul:

— E-acolo.

— Mulţumesc, i-am spus.

Am sărit pe ea şi am frecat-o cu nasul de pământ. Apoi am obligat-o să mă roage s-o las să se ridice. M-am ales cu un ochi învineţit pentru strădania mea, dar a meritat s-o fac să-şi amintească cine-i fiecare dintre noi, chiar şi dacă de acum eu locuiam pe Nivelul Cinci.

După aceea, tata şi cu mine ne-am mutat.

2

Directorii şcolilor noastre sunt deosebit de conservatori – un adevăr valabil probabil pretutindeni şi nu numai în Nava noastră. În orice caz, odată ce ai fost încredinţat unui profesor, nu-l schimbi mulţi ani.

Cunosc chiar un băiat din Cvartalul Alfing care îşi ura profesorul şi se înţelegea atât de rău cu el, încât amândoi ar fi putut să arate cicatrice; le-au trebuit trei ani ca să se despartă.

În comparaţie cu asta, restul pare o nimica toată.

Luni dimineaţa, la două zile după mutare, m-am prezentat directorului şcolii din Cvartalul Geo. Era slab, oficios, exact şi plin de meticulozitate. Se numea Quince. Mă privi cum stăteam în picioare înaintea biroului său, ridică din sprâncene la vederea ochiului meu învineţit şi când termină să mă examineze spuse:

— Stai jos.

Directorul răspunde de întreaga muncă administrativă a unei şcoli – el numeşte profesori pentru fiecare elev, se ocupă de rotirea claselor, programează automatele de predare, potoleşte certurile şi aşa mai departe. Este o slujbă atât de puţin atrăgătoare pentru majoritatea oamenilor, încât nimeni nu e obligat să rămână pe post mai mult de trei ani.

După ce-mi examină hârtiile dosarului, cu buzele ţuguiate şi notând cu minuţiozitate ceva într-un alt dosar, domnul Quince rosti:

— Wickersham.

— Poftim? am întrebat nedumerită.

— Domnul Wickersham va fi profesorul tău. Adresa dumnealui este Geo C/15/37. Vei merge la el acasă miercuri după-amiază, la ora două, iar după aceea de trei ori pe săptămână, după un program fixat de comun acord. Şi te rog, să nu întârzii miercuri. Acum vino să-ţi arăt camera unde vei studia astăzi prima oră.

Şcoala o urmează copiii între patru şi cincisprezece ani. După paisprezece ani, dacă supravieţuieşti Încercării, te lasă să renunţi la mărunţişuri. Lucrezi cu un profesor sau cu un specialist într-un anumit domeniu şi îţi urmezi propriul interes.

Trebuia să iau o hotărâre în acest sens peste aproximativ doi ani.

Necazul cu mine era că, exceptând matematica şi lectura romanelor vechi, aveam un set complet diferit de pasiuni decât avusesem cu un an în urmă; şi, deoarece nu aveam un talent adevărat în matematică iar lectura romanelor nu prea ajută la nimic, trebuia să găsesc repede ceva bine definit. De fapt nu doream să mă specializez. Voiam să ajung sintetist, adică să ştiu câte puţin din toate şi să văd destul cât să aşez piesele într-un ansamblu. Era o muncă care mă tenta, dar nu vorbisem niciodată despre ea, căci bănuiam că nu sunt suficient de isteaţă şi doream să-mi păstrez o cale de retragere la o adică.

În momente de deprimare mă gândeam că aş fi putut la fel de bine să sfârşesc ca mamă de dormitor, ori altceva la fel de îndrăzneţ.

Undeva între paisprezece şi douăzeci de ani toţi termină studiul obişnuit. Alegi ceva care îţi place şi începi să practici. Mai târziu, după douăzeci de ani, dacă nu lucrezi deja în cercetare, poţi cere să ţi se aprobe o vacanţă de studii şi să începi un proiect oarecare. Cu aşa ceva îşi petrecea mama timpul.

L-am urmat pe domnul Quince în camera unde trebuia să petrec prima oră. Nu mă trăgea inima deloc să merg, eram pe jumătate speriată, pe jumătate pornită pe război şi nu ştiam ce stare va domina la un moment dat. Când am ajuns, înăuntru a avut loc o mişcare bruscă. După ce personajele s-au aşezat la locurile lor, am observat că în cameră se găseau patru copii, doi băieţi şi două fete.

Domnul Quince întrebă:

— Ce se petrece aici?

Nimeni nu răspunse – nimeni nu răspunde unui director, dacă poate să evite acest lucru.

— Tu, Dentremont, ce puneţi la cale? continuă el.

Băiatul avea părul roşu şi era mai mic chiar decât mine, cu urechi mari, foarte proeminente. Părea foarte tânăr, deşi nu era, din moment ce se afla în aceeaşi clasă cu mine. Răspunse:

— Nimic, domnule.

După ce privi cu atenţie în jur, domnul Quince acceptă explicaţia şi se dezdoi suficient cât să mă prezinte. Numele celorlalţi nu mi le menţionă, presupunând probabil că voi face singură cunoştinţă cu ei foarte curând. Se auzi soneria pentru prima oră, iar el rosti:

— Bine deci. La treabă.

După ce directorul plecă, băiatul cu părul roşu se duse în spatele uneia din maşinile de predare şi se apucă să fixeze şuruburile de strângere de la placa din spate. Fata cea mai aproape de mine i se adresă:

— Într-o bună zi domnul Quince o să te prindă, Jimmy, şi atunci să vezi scandal!

— Sunt curios şi atâta tot, răspunse Jimmy.

Toată lumea m-a ignorat, neştiind probabil cum să mă ia, cum nici eu una nu ştiam cum să îi abordez pe ei. De privit mă priveau şi n-aveam nici o îndoială că de-abia aşteptau primul prilej să povestească tuturor cum arăta fata de pe Nivelul Patru. Îmi deveni repede clar că la rândul lor ei ne priveau pe noi, cei de la Patru, la fel de suspicios cum îi priveam şi noi pe ei, cu singura remarcă că în cazul nostru era de înţeles. Nu-mi plăcea deloc să am fete în jur care să mă studieze şi apoi să-şi apropie capetele, şuşotind şi chicotind. Dac-aş fi fost puţin mai sigură pe mine, le-aş fi provocat pe amândouă. Aşa însă, m-am îngropat în munca mea, prefăcându-mă că nu le observ.

După prima oră, trei dintre copii plecară. Jimmy Dentremont rămase pe loc şi, întrucât pe cartela mea de lucru scria că trebuie să rămân acolo şi ora următoare, nu m-am mişcat nici eu. Mă privea mai atent decât mi-ar fi plăcut să o facă. În definitiv însă, toţi oamenii ne studiaseră şi ne spionaseră plini de curiozitate, din prima clipă a sosirii noastre pe Geo.

*

Mobila ne-a fost adusă sâmbătă dimineaţa – piesele pe care doream să le păstrăm – iar tata şi cu mine am sosit după-amiaza, cu restul bagajelor. Aveam patru cutii cu pachete, haine şi obiecte personale. Mai salvasem un fluieraş de vreo douăzeci de centimetri lungime, metalizat la capete şi cu găuri pentru degete. Ieşise la iveală dintr-o cutie veche de-a tatei pe când sortam lucrurile. El îl azvârlise în grămada sa „de aruncat”, de unde l-am salvat cu promptitudine.

Câteodată nu-l înţeleg deloc pe tata.

Cutiile au ajuns în noua mea cameră, într-adevăr mai mare decât cea veche. Mai mare şi în plus dispuneam de mai multe rafturi pentru cărţi, ceea ce mă bucura, deoarece îmi place să am cărţile la îndemână şi nu puse grămadă din lipsă de spaţiu.

Am rămas privind cutiile, fără a avea curajul să le atac imediat. Am luat fluierul şi am început să explorez ce sunete puteam scoate cu el.

Trei minute, atâta linişte am avut înainte ca soneria să sune.

Mai întâi fură vecinii. Se îngrămădiră cu toţii, exclamând care mai de care ah, domnule Havero, ce emoţionant să vă avem aici, pe acelaşi coridor cu noi, sperăm să vă placă la fel de mult ca şi nouă şi, ştiţi, unii dintre noi, bărbaţii, ne mai întâlnim din când în când seara, ţineţi minte şi să nu ne ocoliţi, oh, deci aceasta-i fiica dumneavoastră, ce dulce şi scumpă, adorabilă, domnule Havero, da, da, o spun cu toată sinceritatea şi ştii, Havero, sunt câteva lucruri pe care voiam să le discut cu reprezentantul nostru din Consiliu de mai multă vreme, dar acum că dumneata te afli aici, mă rog, aş proceda la fel de bine să ţi-o spun dumitale, direct la vârf care va să zică…

Apoi sosiră curioşii şi cei ce aveau de cerut favoruri – o mulţime de oameni cei care cereau favoruri. Îi puteam deosebi de vecini deoarece se străduiau să mă flateze şi pe mine şi pe tata. Vecinii îl linguşeau numai pe tata.

Nu ştiu de ce, dar în astfel de cazuri singurii oameni pe care ţi-ar face plăcere să-i întâlneşti stau acasă şi nu te sâcâie. Cred că-i una din problemele fără soluţie.

După câteva minute tata se retrase la el în birou, iar oaspeţii puseră stăpânire pe camera de zi, aşteptând să îi vorbească. Noul nostru apartament avea două aripi, iar camera de zi se găsea la mijloc, ca umplutura unui sandviş. O aripă conţinea trei dormitoare, o baie şi o bucătărie-sufragerie. Cealaltă aripă adăpostea biroul tatei şi un oficiu.

Lângă oficiu, la celălalt capăt, se găsea un alt apartament liber, mai mic.

Acesta ar fi trebuit să constituie anticamera, însă nu fusese încă amenajat, aşa că oamenii se instalau confortabil direct în casa noastră.

Am privit mulţimea o vreme, apoi mi-am croit drum spre dormitoare. De acolo am sunat-o pe Mary Carpentier.

— Bună, Mia, îmi răspunse. Aşa cum ne vedem acum pe video, am impresia că mai eşti aici, acasă.

— Sunt acasă, încă nu m-am mutat.

— Oh, exclamă ea şi figura i se lungi. Probabil se pregătise psihologic pentru o convorbire la distanţă.

— Am glumit, am continuat eu. M-am mutat.

S-a înveselit imediat şi am sporovăit o bună bucată de vreme. I-am povestit despre oamenii care se înghesuiau în camera noastră de zi şi am râs imaginându-ne pentru ce stăteau la rând. Ne-am jurat din nou că vom fi prietene pe viaţă, pentru totdeauna.

Când am terminat, am ieşit pe hol tocmai la timp să văd un bărbat solid ieşind din dormitorul meu. Ştiam că nu-l văzusem niciodată.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

Înainte să-mi răspundă, îşi băgă capul în camera următoare să privească bine, apoi îmi replică:

— Trag cu ochiul, ca şi tine.

— Eu nu trag cu ochiul, i-am răspuns demnă. Eu locuiesc aici.

A înţeles că făcuse o greşeală. Nu a mai spus nimic. S-a înroşit şi a trecut grăbit pe lângă mine. Şi aşa au rămas lucrurile de atunci încoace.

*

Privindu-mă mai de aproape, Jimmy Dentremont mă întrebă:

— Ce-ai păţit la ochi?

Nu cred în a răspunde la întrebări directe şi le evit dacă se poate.

Oricum, nu aveam nici o intenţie să spun cuiva ce se întâmplase cu ochiul meu.

— Câţi ani ai? l-am întrebat cu voce inflexibilă.

— De ce?

— Dacă eşti la fel de mic pe cât cred eu că eşti, atunci nu e treaba ta să pui întrebări. Puştii trebuie văzuţi, nu auziţi.

— Mă rog, cum vrei tu, să ştii însă că sunt mai mare decât tine, îmi răspunse. M-am născut pe 8 noiembrie 2185.

Dacă spunea adevărul, atunci avea dreptate cu trei săptămâni.

— De unde ştii tu câţi ani am eu? l-am întrebat.

— Am întrebat atunci când am aflat că te muţi aici, îmi răspunse sincer.

Înţelegeţi acum ce vreau să zic? Te fixează cu privirea şi te spionează.

Semnalul sonor din încăpere anunţă începutul celei de-a doua ore.

— Asta-i clasa întâi? am întrebat.

— Nu ştiu, replică Jimmy Dentremont. Nu-ţi spun niciodată.

Ei, şi eu ştiam că nu îţi spun. Nu vor ca elevii să aibă complexe în legătură cu nivelul la care studiază – sau să fie prea mândri – dar din moment ce nu este decât o problemă de a compara notiţele, toată lumea cunoaşte exact la ce nivel i se situează clasa.

Jimmy Dentremont pur şi simplu te contraria. Până acum ne ţinusem la distanţă unul de celălalt şi n-aveam nici cea

mai vagă idee cum să-l iau, sau dacă ne vom înţelege. Am gândit că nu.

Domnul Quince m-a chemat din nou după prânz, a mai ridicat o dată din sprâncene la vederea ochiului învineţit – dându-mi sentimentul că nu mă aproba câtuşi de puţin – şi m-a informat că fusese nevoit să facă o modificare în orarul meu.

— Domnul Mbele, îmi zise întinzându-mi o adresă.

— Poftim?

— Domnul Mbele va fi profesorul tău, nu domnul Wickersham cum te-am anunţat astăzi dimineaţă. Restul rămâne valabil. Să te prezinţi la ora două, miercuri şi te rog să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre întârziere. Nu doresc ca elevii mei să întârzie. De o reputaţie proastă nu se scapă uşor, iar eu sunt cel nevoit să caut explicaţii după aceea.

— Îmi puteţi spune de ce s-a produs schimbarea? am întrebat.

Domnul Quince ridică sprâncenele. Cu năduf îmi zise:

— Se pare că nu e treaba mea. Eu doar am fost informat de modificare şi te informez la rândul meu. Poţi fi sigură că nu a fost ideea mea. Din această cauză va trebui să schimb alte două numiri, iar eu nu sunt omul care să-mi fac singur de lucru. Aşa că nu aştepta răspunsuri de la mine. Nu le am.

Mi s-a părut ciudat – să mă schimbe de la un profesor la altul, înainte chiar să ne fi dat posibilitatea de a ne lua la bătaie. Era de-a dreptul frivol.

*

Fără voia mea, m-am bucurat reîntâlnindu-l pe Jimmy Dentremont miercuri după-amiază. Nu reuşisem să găsesc apartamentul domnului Mbele iar el m-a ajutat.

— De fapt şi eu merg într-acolo, mi-a spus.

Stând cu bucata de hârtie cu adresa în mână, părea aproape prietenos, poate şi pentru că în preajmă nu se mai aflau alţi copii.

Până atunci nu-mi făcusem prieteni în Cvartalul Geo, ba chiar cu limba mea ascuţită reuşisem să-mi câştig deja

câţiva duşmani, aşa că nu-mi displăcea să văd pe cineva purtându-se drăguţ cu mine.

— Domnul Mbele e profesorul tău?

— Ei bine, numai de ieri. L-am sunat pe domnul Wickersham să-l întreb de ce am fost schimbat, dar şi el abia fusese anunţat de domnul Quince.

— Nu ai cerut să fii schimbat?

— Nu.

— Asta chiar că-i curios, am opinat.

*

Domnul Mbele ne deschise uşa.

— Bună ziua, ne salută zâmbind. Mă gândeam că trebuie să sosiţi.

Avea părul foarte alb şi era bătrân – avea cu siguranţă peste o sută de ani, însă era înalt şi se ţinea drept pentru vârsta lui. Faţa-i era închisă la culoare şi ridată, nasul mare, iar sprâncenele albe şi stufoase ca nişte gene.

Jimmy îi răspunse:

— Bună ziua, domnule.

Eu una nu am spus nimic deoarece îl recunoscusem.

Nici un nume de pe Navă nu e total neobişnuit, iar eu cunoşteam la fel de mulţi Mbeli ca şi Havero. Nu mă aşteptasem însă câtuşi de puţin ca profesorul meu să fie Joseph L. H. Mbele.

Pe vremea în care făcuse parte din Consiliul Navei, el şi tatăl meu se situaseră de obicei pe poziţii adverse. Tata condusese opoziţia la planul său favorit de a distribui minibiblioteci tuturor coloniilor. A treia oară când a fost respins, domnul Mbele şi-a dat demisia.

O dată, pe când locuiam în dormitor, m-am certat cu o fetiţă şi am tras-o de păr. Afirmase că dacă domnul Mbele dorea un lucru, n-avea altceva de făcut decât să introducă o rezoluţie contra şi să aştepte. Tata ar fi adoptat o poziţie opusă imediat, iar propunerea ar fi fost în cele din urmă aprobată.

Nu cred că ea ştia cu adevărat ce însemna această glumă, oricum eu una n-o înţelesesem. Dar o spusese cu răutate şi eu ştiam asta şi de aceea am început bătaia. Nu-l

cunoşteam prea bine pe tata în zilele acelea, însă faţă de familie debordam de loialitate.

Ca domnul Mbele să-mi fie profesor mi s-a părut o altă glumă proastă. M-am întrebat cine se gândise la aşa ceva. Cu siguranţă nu domnul Quince – pentru dumnealui însemna o muncă suplimentară, iar timpul era preţios.

— Intraţi, ne invită domnul Mbele.

Jimmy mă înghionti şi am intrat. Domnul Mbele apăsă un buton, iar uşa se închise în urma noastră.

Ne invită în camera de zi şi ne zise:

— M-am gândit ca astăzi să facem cunoştinţă, să convenim asupra zilelor de întâlnire şi apoi să mâncăm ceva. De muncit vom munci data viitoare.

Ne-am aşezat în camera de zi şi, cu toate că în mintea mea nu era nici o îndoială asupra identităţii fiecăruia, am spus frumos cine suntem.

— Da, cred că ţi-am cunoscut ambii părinţi, Jimmy, rosti domnul Mbele, şi desigur că l-am cunoscut pe bunicul tău. Pentru ştiinţa mea, în ce ai dori să te specializezi?

Jimmy privi într-o parte.

— Încă nu sunt sigur.

— Ai în vedere câteva posibilităţi?

Un moment Jimmy nu vorbi, apoi cu voce joasă şi nesigură continuă:

— Cred că mi-ar place să fiu ordinolog.

Dacă vă gândiţi la o grămadă de camere locuite de un număr uriaş de oameni ocupaţi şi incredibil de dezordonaţi, toţi teribil de excentrici, atunci un ordinolog e persoana care apare din când în când şi face ordine. Ia cărţile aruncate împrejur şi le pune la loc. Aranjează totul, aruncă lucrurile pe care ceilalţi oameni le-au păstrat de dragul amintirilor, dar de care n-au nevoie. Iar atunci când pleacă lasă camera în condiţii de a fi folosită şi de către alţii, în vreme ce el curăţă încăperea alăturată. Seamănă cu o femeie de vârstă mijlocie ce verifică cărţile într-o bibliotecă de cvartal, cam aşa cum un agricultor de-al nostru seamănă cu unul din fermierii primitivi ai Mâncătorilor de

Praf; dacă însă întinzi limitele definiţiei, atunci l-ai putea numi bibliotecar.

Un sintetist, ceea ce doream eu să devin, reprezintă persoana care intră în camera aranjată, îi admiră ordinea şi evaluează cât de bine s-ar potrivi o piesă de mobilier de aici într-o altă încăpere, cât de folositoare ar fi, aducând la cunoştinţă acest fapt celor interesaţi. Fără un ordinolog, un sintetist nu ar fi în stare să-şi facă treaba. Bineînţeles că fără sintetişti, nici ordinologii nu prea ar avea motive să muncească – căci nimeni n-ar avea nevoie de rezultatul activităţii lor.

Nu mulţi oameni reuşesc în aceste domenii. Să faci ordine în informaţii, să asamblezi bucăţi vechi de informaţie cere inteligenţă, memorie, instinct şi noroc. Nu foarte mulţi au toate aceste calităţi.

— Cât anume ştii despre ordinologie? întrebă domnul Mbele.

— Mă rog, nu multe lucruri de la prima mână, răspunse Jimmy. Apoi reluă, cu o undă de mândrie în glas: Bunicul meu a fost ordinolog.

— Adevărat. Şi unul dintre cei mai buni. Nu trebuie să te simţi prost pentru că încerci să-i calci pe urme, doar în cazul că vei rata complet, ceea ce nu se va întâmpla însă. Eu nu sunt de acord cu practica obişnuită, numai pe motiv că aşa se procedează. Vom vedea dacă nu reuşim cumva să-ţi aranjăm o modalitate de a studia ordinologia şi câteva elemente de bază, ca să decizi în cunoştinţă de cauză dacă vrei sau nu să urmezi acest drum. În regulă?

Era limpede că domnul Mbele n-avea să fie un profesor ortodox. Cu ceea ce ne propunea el nu aveai şansa să te întâlneşti înainte de paisprezece ani şi numai după ce te întorceai din Încercare.

Jimmy zâmbi:

— Da, vă mulţumesc.

Apoi domnul Mbele se întoarse către mine.

— Ei, cum îţi place viaţa în Cvartalul Geo?

— Nu cred că o să-mi placă.

Jimmy îmi aruncă brusc o privire. Nu cred că se aştepta să audă asta.

— Care-i problema? întrebă domnul Mbele.

— Nu a existat un singur moment de când am sosit aici să nu avem casa plină de străini. Nu ne lasă nici o clipă de intimitate. În Alfing nu a fost niciodată aşa, vă rog să mă credeţi.

Domnul Mbele zâmbi deschis.

— Nu Cvartalul Geo e de vină, aşa se întâmplă întotdeauna când o persoană devine Preşedinte. Noutatea va dispărea cu timpul, iar lucrurile vor reintra în normal. Ai răbdare şi vei vedea.

După alte câteva minute de discuţie, doamna Mbele ne aduse ceva de mâncare. Era puţin mai tânără decât soţul ei, deşi nu era chiar tânără. Înaltă, avea o faţă rotundă şi părul castaniu deschis. Părea destul de plăcută.

În timp ce mâncam, am hotărât să ne întâlnim lunea şi joia după-amiaza şi vinerea seara, cu posibilitatea de a schimba orele de la o săptămână la alta, dacă interveneau lucruri neprevăzute.

Domnul Mbele puse capăt întâlnirii cu cuvintele:

— Vreau să ne fie foarte clar înainte de a începe; scopul vostru este să învăţaţi, iar datoria mea e să vă ajut să învăţaţi, ori să vă oblig, deşi mă îndoiesc că va fi cumva cazul cu vreunul dintre voi. Nu mă interesează câtuşi de puţin să scriu rapoarte de progres, să întocmesc grafice sau orice altceva ce interferează cu ţelul vostru final. Dacă veţi dori să învăţaţi ceva anume şi posedaţi îndemânarea necesară, voi fi gata oricând să vă ajut, fie că acest lucru face sau nu parte din categoria celor pe care se presupune că trebuie să vi le predau. Dacă nu aveţi cunoştinţele de bază, vă voi ajuta să le dobândiţi. În schimb, vreau să faceţi şi voi ceva pentru mine. Eu nu am mai lucrat cu tineri de foarte mulţi ani, deci vă rog să-mi atrageţi atenţia ori de câte ori omit vreunul din ritualurile pe care domnul Quince le consideră ca fiind esenţiale. De acord?

În ciuda afinităţilor mele bine definite, şi împotriva lor, m-am trezit simpatizându-l foarte mult pe domnul Mbele şi

încântată de norocul care făcuse să-mi fie desemnat ca profesor, deşi public n-aş fi admis acest lucru.

După ce-am ieşit din nou pe coridor şi am pornit spre casă, Jimmy îmi spuse:

— Stai puţin.

Ne-am oprit şi mă privi drept în ochi.

— Vreau să-mi promiţi un lucru. Dă-ţi cuvântul că nu vei spune nimănui despre bunicul meu ori despre dorinţa mea de a fi ordinolog.

— Asta înseamnă două lucruri, i-am răspuns.

— Nu glumi! mă rugă el. Ceilalţi copii s-ar distra pe seama mea dacă ar afla că vreau să fac un lucru atât de ciudat.

— Eu vreau să ajung sintetist, i-am replicat. N-o să spun nimic despre tine, dacă nici tu nu vei povesti nimic despre mine.

Amândoi am promis solemn, iar după aceea tot ce s-a făcut şi s-a spus în apartamentul domnului Mbele a rămas secretul nostru, despre care nu am vorbit niciodată altora. A constituit, dacă vreţi, o oază în deşertul de ignoranţă copilărească sau adultă, unde ne puteam împărtăşi în siguranţă gândurile, fără teama de a fi luaţi în râs ori desconsideraţi, chiar şi atunci când am fi meritat-o. Un astfel de loc este extrem de preţios.

— Ştii, continuă Jimmy, mă bucur că am fost schimbat. Cred că o să-mi placă mult să studiez cu domnul Mbele.

Precaută, i-am răspuns:

— Mda, trebuie să recunosc că e un om deosebit.

Şi aceasta reprezintă cam tot ce am spus vreodată despre profesorul nostru.

*

Pe tata l-am văzut după ce a închis biroul. În fiecare zi închidea sufrageria pentru străini în jurul orei cinci, iar pe ultimul care aştepta, termina să-l asculte pe la unsprezece noaptea.

Înfierbântată, i-am comunicat:

— Tati, ştii că noul meu profesor este domnul Joseph Mbele?

— M-da, cunosc, mi-a răspuns cu un ton neutru, aranjându-şi hârtiile de pe birou.

— Ştii? l-am întrebat surprinsă.

M-am aşezat pe un scaun în faţa lui.

— Da. De fapt a acceptat să te primească pentru a-mi face mie o favoare. Eu l-am rugat.

— Dar credeam că nu vă înţelegeţi!

Cum v-am spus, nu-l înţeleg întotdeauna pe tata. Eu una nu sunt o persoană miloasă. Dacă sunt împotriva cuiva, atunci sunt împotrivă şi gata. Tata, când se contrazice cu cineva, îl roagă să-mi fie profesor.

— Ei bine, nu cădem de acord în unele chestiuni, îmi explică el. Eu consider că atitudinea sa faţă de colonii e complet greşită. Dar faptul că un om nu este de acord cu mine nu îl transformă într-un prost, ori ticălos; în plus, nu cred că vreuna din convingerile sale îţi va dăuna într-un fel sau altul. Nici mie nu mi-au dăunat atunci când am studiat filosofia socială cu el, acum şaizeci de ani.

— Filosofia socială? am întrebat.

— Da, ea constituie preocuparea majoră a domnului Mbele. Îmi zâmbi. Nu aş fi acceptat să studiezi cu un om care să nu aibă nimic să te înveţe. Sunt de părere că nu ţi-ar strica o doză sănătoasă de filosofie socială.

— Oh!

Ei bine, un singur lucru puteam afirma cu certitudine despre domnul Mbele. Nu ridicase din sprâncene la ochiul meu învineţit. Şi nici soţia sa.

Apreciasem asta foarte mult.

Totuşi, aş fi vrut ca tata să mă fi avertizat cumva. Chiar dacă îl plăcusem pe domnul Mbele, m-ar fi scutit de o serie de gânduri mai puţin drăguţe, la începutul orei.

3

La două săptămâni după mutare, am intrat în biroul tatei să-l anunţ că cina era gata. Vorbea la videofon cu domnul Persson, un alt membru al Consiliului.

Imaginea domnului Persson oftă şi spuse:

— Ştiu, ştiu, dar nu-mi place să fac un exemplu din nimeni. Dacă îşi dorea atât de mult un alt copil, de ce nu s-a făcut mamă de dormitor?

— Este cam târziu să o convingi acum, când e însărcinată, răspunse tata sever.

— Probabil că da. Totuşi ar putea să avorteze şi noi să-i dăm un avertisment. Mă rog, vom discuta mâine toate posibilităţile, zise domnul Persson şi oftă din nou.

— Cina-i pregătită, am anunţat. Despre ce era vorba?

— Oh, răspunse tata, despre o femeie pe nume MacReady. A avut patru copii şi nici unul nu a reuşit să treacă de Încercare. A dorit să mai încerce o dată, însă geneticianul a spus nu. Ea a mers totuşi mai departe.

Am simţit un gust amar în gură.

— Trebuie să fie nebună, am zis. Numai o femeie fără minte poate face aşa ceva. De ce n-o examinaţi? Ce-o să faceţi cu ea, oricum?

— Nu sunt sigur cum va vota Consiliul, dar cred că i se va permite să-şi aleagă o colonie planetară şi să fie lăsată acolo.

Există două probleme asupra cărora nu facem niciodată compromisuri – populaţia şi Încercarea. Nava nu ar supravieţui dacă am proceda altfel. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă am permite oamenilor să facă copii ori de câte ori le-ar trece lor prin minte. Avem o limită pentru cantitatea de hrană pe care o putem produce într-un volum dat, la fel pentru spaţiul rezidenţial. Pare că nu ne găsim aproape de aceste limite acum, însă n-am rezista nici cincizeci de ani la o creştere nelimitată a populaţiei. Femeia aceasta avusese patru copii şi nici unul nu se dovedise

suficient de bun ca să supravieţuiască. Patru şanse sunt de ajuns.

Ce propunea tata pentru ea mi s-a părut din cale-afară de generos şi i-am declarat-o.

— Nu-i vorba de generozitate. Pur şi simplu trebuie să respectăm nişte reguli stricte dacă vrem să trăim, explică tata. Ori joci după reguli, ori pleci în altă parte.

— Eu tot continui să afirm că iei lucrurile prea uşor, i-am replicat.

Pentru mine nu era deloc o problemă simplă.

Oarecum abrupt, tata schimbă subiectul.

— Ia să văd. Ce-ţi mai face ochiul astăzi? Cred că arată mai bine. Da, sigur este mult mai bine.

Când tata nu e de acord cu mine dar nu vrea să ne certăm, alunecă spre alte subiecte şi începe să mă tachineze.

Am întors capul.

— Ochiu-i bine.

Şi era, deoarece vânătaia se estompase aproape complet.

La cină, tata mă întrebă:

— Ei bine, cum ţi se pare Cvartalul Geo după două săptămâni? S-a dovedit atât de rău pe cât credeai la început?

Am ridicat din umeri şi m-am concentrat la farfurie.

— Merge, am mormăit.

Atât am reuşit să spun. Nu puteam admite că eram şi nesimpatizată şi nefericită, deşi acesta era adevărul. Din două motive călcasem cu stângul în Cvartalul Geo, unul important şi altul mai puţin important.

Cel mai puţin serios îl reprezenta şcoala. După cum v-am spus, singurii care se presupune că ştiu la ce nivel te afli sunt ceilalţi copii de-o seamă cu tine. În practică însă, toată lumea are o idee relativă despre situaţia fiecăruia şi se aşteaptă ca cei din frunte şi de la coadă să roşească corespunzător. Eu una n-am reuşit niciodată să roşesc la comandă, iar ca nou venită, situaţia devenise cu atât mai

dificilă pentru mine. Nu e bine ca de la început să ieşi în evidenţă.

Pe de altă parte, motivul important mi se datora numai mie. Când ne-am mutat, ştiam că nu-mi va place Geo şi de aceea nu conta deloc ce gândeau ceilalţi despre mine. Până să aprofundez subiectul şi să mă conving că eram definitiv blocată aici şi că ar fi bine să păşesc mai uşurel, urmele tocurilor mele ornamentau deja mai multe chipuri.

Ca un făcut, poziţia şi comportamentul meu nu-mi aduceau decât necazuri. Iată de ce mergeau lucrurile rău – şi nu voi da decât un singur exemplu.

La începutul săptămânii, întreaga şcoală coborâse la Nivelul Trei într-o expediţie de studiu. După-amiaza aducea mai mult cu o vacanţă, deoarece noi, cei în vârstă, văzuserăm de multe ori rândurile de plante cu frunze mari, cultivate în vederea schimbului dioxid de carbon – oxigen. La sfârşitul zilei plecasem spre casă cu trenul pneumatic şi ca să treacă timpul mai uşor, noi, fetele, jucam un joc cu palmele. Participam şi eu întrucât eram prezentă, iar ei aveau nevoie de toată lumea pentru un joc cât mai reuşit.

Jocul e aşa: fiecare trebuie să reţină trei numere. La un semnal, toată lumea bate palmele de genunchi, apoi loveşte palmele una de cealaltă, iar persoana care a început jocul strigă un număr. Genunchi, palme, apoi persoana al cărei număr a fost strigat strigă altul. Genunchi, palme, număr. Genunchi, palme, număr. Şi tot aşa din ce în ce mai repede, până când cineva greşeşte sau pierde rândul. Când se întâmplă asta, toţi ciocănesc cu degetele încheietura mâinii celui care a greşit.

Jocu-i destul de simplu. Numai că atunci când ritmul devine tot mai rapid, e foarte uşor să greşeşti. Stăteam pe coridorul trenului, câteva dintre noi mai norocoase stând chiar jos, aproape de vârful vehiculului.

Am început – clap, clap, „Doisprezece”, spuse prima fată.

Clap pe genunchi, clap palmele, „Şapte”.

Clap, clap, „Şaptesprezece”.

Clap, clap, „Şase”.

Şase era unul din numerele mele.

Am bătut cu mâinile pe genunchi, apoi mi-am lovit palmele una de cealaltă şi am strigat „Douăzeci”.

Clap, clap, „Doi”.

Clap, clap, „--”.

Cineva greşise.

Era vorba de o fată grăsulie de unsprezece ani pe nume Zen Andrus. Continua să greşească şi să sufere pentru aceasta. Jucam şapte fete, iar ea greşise deja de cinci sau şase ori. Dacă ţi se loveşte încheietura mâinii de treizeci, treizeci şi cinci de ori, sigur că te alegi cu vânătăi. Zena avea o încheietură învineţită, dar şi ideea că e persecutată.

— Mă strigaţi prea des, ne zise în vreme ce stăteam la rând să o pedepsim. Nu e cinstit.

Se smiorcăia atât de tare, încât aproape am renunţat să-i mai strigăm numerele – menţionându-le numai din când în când, să nu creadă că o eliminasem complet din joc. Acceptasem aranjamentul, deşi nu eram de acord. Poate greşesc, însă nu văd de ce ai juca cu cineva care nu e pregătit atât să câştige, cât să şi piardă. Fără risc, un joc nu mai este joc.

Câteva clipe mai târziu când cineva a pierdut, am observat-o pe Zena aşezată la rând, fericită că i se dă ocazia să provoace la rândul ei puţină durere.

Noi şapte nu alcătuiam întreaga clasă, bineînţeles. Unii vorbeau, alţii citeau, Jimmy Dentremont juca şah cu un alt băiat, câţiva şedeau tăcuţi, iar trei-patru băieţi se alergau pe culoare. Domnul Marberry, însărcinat cu supravegherea noastră în după-amiaza aceea, le cerea să se potolească cu vocea sa resemnată, pe care o folosea ori de câte ori ei deveneau prea gălăgioşi sau din cale-afară de supărători. Domnul Marberry făcea însă parte dintre acei oameni care vorbesc şi vorbesc, fără să ia niciodată măsuri şi de aceea nu-i prea dădeau ascultare.

Cineva remarcă faptul că trecusem de ultima staţie dinainte de Cvartalul Geo şi am decis să mai jucăm un singur tur. Deoarece ne găseam atât de aproape de casă, băieţii se ridicaseră de pe locurile lor, făcându-şi loc pe

culoar ca să coboare primii. Se înghionteau şi împingeau reciproc, iar când au trecut pe lângă noi şi au observat ce facem, au început să caute să ne distragă atenţia, ca să greşim şi să fim pedepsite. Am făcut tot posibilul să-i ignorăm.

Unul din băieţi, Thorin Luomela, era atent la numerele noastre, încât să poată să distragă exact atenţia acelei fete al cărui număr era strigat.

Din întâmplare, primul număr pe care îl auzi repetându-se fu unul de-al meu.

— Paisprezece.

Thorin aşteptă momentul potrivit şi mă ciupi de fund. Şi o făcu destul de puternic.

Am spus „Cincisprezece” şi i-am întors lovitura, dezechilibrându-l. În zilele acelea eram mică şi dură şi ştiam să lovesc. O clipă am crezut că-mi va răspunde, dar apoi curajul i s-a spulberat.

— De ce-ai dat? mă întrebă. Glumeam doar.

M-am reîntors la joc. „Cincisprezece” se întâmplă să fie Zena Andrus, iar ea greşise ca de obicei.

Când m-am apropiat de ea să-i administrez pedeapsa, Zena m-a privit de parcă în mod deliberat aş fi determinat-o să greşească şi eram singura responsabilă pentru vânătaia ei. Nu aveam intenţia să o lovesc prea tare deoarece se dovedea mereu atât de neajutorată, însă privirea ei încărcată de răutate m-a înfuriat la culme. Am prins-o bine de braţ şi cu primele două degete ale mâinii stângi am izbit-o puternic peste suprafaţa roşie a încheieturii. Atât de tare încât m-au durut degetele.

Naveta tocmai oprea. Ignorându-i scâncetul, m-am întors şi am exclamat:

— Ei bine, iată-ne ajunşi.

Eram liberi să ne vedem de treburile noastre, aşa că am pornit spre casă, însă înainte de a mă îndepărta prea mult, Zena mă ajunse din urmă şi îmi spuse:

— Pentru mine nu contează deloc că tatăl tău e preşedintele Consiliului. Chiar dacă te dai mare, să ştii că nu eşti cu nimic mai bună decât ceilalţi.

M-am uitat la ea şi i-am răspuns:

— Nu pretind că sunt mai bună decât alţii, dar nici nu mă plimb în jur ţipând că nu-s, cum faci tu.

Am înţeles imediat că făcusem o greşeală. Mi se întâmplă adesea să întâlnesc oameni cu care pur şi simplu nu pot comunica. Uneori sunt adulţi. De cele mai multe ori e însă cineva de vârsta mea. Câteodată persoana gândeşte altfel decât mine, iar atunci cuvintele pe care le rostim nu au acelaşi înţeles pentru amândoi. Cel mai adesea seamănă cu Zena, care nici nu te ascultă.

Pentru mine era foarte limpede ceea ce afirmasem, dar Zena nu pricepuse sensul. Existau multe momente când nu gândeam câtuşi de puţin frumos despre mine însămi, însă chiar şi atunci când aveam motive să-mi şoptesc în bărbie mea culpa nu acceptam posibilitatea de a fi inferioară altora. Eram conştientă că sunt mai isteaţă decât majoritatea oamenilor, însă mai scundă, mai stângace, mai puţin talentată în artă (trăsătura asta-i moştenită), că eram mai puţin drăguţă decât alte fete, dar că ştiam în schimb să cânt niţel din fluier – măcar eu una aveam unul, spre deosebire de majoritatea celorlalţi. Eram cum eram. De ce să mă târăsc, să plâng sau să mă umilesc din pricina asta? Chiar că nu înţelegeam.

Zena fie că nu auzise ce spusesem, fie nu izbutise să priceapă un lucru mult prea complicat pentru ea.

— Asta am zis şi eu, zise ea. Tu chiar crezi că eşti mai bună decât toţi ceilalţi! Nu mi-am închipuit că o să şi recunoşti. Am tot spus că aşa eşti tu. Aşa e felul tău!

Am început să protestez, dar ea îmi întorsese deja spatele, la fel de încântată de parcă i-aş fi dăruit o prăjitură. Ştiam că e vina mea. Nu pentru ceea ce spusesem, ci datorită faptului că-mi pierdusem cumpătul şi fusesem răutăcioasă. Nu poţi să loveşti oamenii fără să fii lovit la rândul tău.

Povestea nu s-a terminat aici. Zena a început să răspândească în jur ce credea ea că afirmasem eu, alături de alte câteva interpolări proprii, comentarii libere menite să demonstreze cât de nobilă e ea şi cât de obiectivă – şi

pretutindeni în cvartal se găseau copii gata s-o asculte şi s-o creadă. De ce nu? Pe mine nu mă cunoşteau, iar mie nu-mi păsa.

Cvartalul Geo nu însemna nimic pentru mine.

Până ce am realizat că totuşi trebuia să-mi pese, fusesem deja împinsă într-o nişă. Aveam câţiva duşmani declaraţi – poate chiar ceva mai mulţi decât câţiva – şi un oarecare număr de cunoştinţe neutre. Nu aveam nici un prieten.

*

Motivul principal pentru care îmi venea greu să părăsesc Nava era acela că Mâncătorii de Praf, Colonii vreau să zic, sunt atât de diferiţi de noi. În general sunt ţărani, fermieri în marea lor majoritate, deoarece astfel de persoane erau cele mai dotate pentru a supravieţui pe o planetă-colonie, dintre care unele constituie locuri greu de suportat. Pe de altă parte, noi, oamenii Navelor, suntem cei instruiţi din punct de vedere tehnic.

Am fi putut să ne alăturăm lor atunci când Pământul a fost distrus – cum de altfel se şi plănuise – însă aşa ceva ar fi însemnat să renunţăm la aproape 5000 de ani de progres tehnologic. Vedeţi dumneavoastră, pentru ştiinţă ai nevoie de timp, iar lucrul neîntrerupt în fiecare minut al zilei doar pentru a supravieţui, ca a doua zi să începi din nou, nu-ţi prea lasă timp liber. De aceea Nava nu a fost abandonată, nici a noastră şi nici celelalte şase.

Astăzi, când avem nevoie de ceva din colonii, schimbăm câte puţin din aceste cunoştinţe păstrate de-a lungul anilor, sau anumite produse ale ştiinţei noastre, pentru materiale – ce avem noi în schimbul a ceea ce au ei. Un târg corect.

Adevărul, bănui, este că mă acomodez mai uşor cu lucrurile decât cu oamenii. După ce am ajuns pe Alfing, a trebuit să-i cunosc pe toţi.

Gândeam că mă voi stabili acolo pentru totdeauna şi lăsasem să-mi crească rădăcini. Sau, dacă doriţi, mă agăţasem de viaţă cu dinţii. Apoi ne-am mutat pe Geo şi am fost obligată să fac faţă tuturor acelor chipuri noi. Probabil că nu reuşisem foarte bine, dar putusem să o fac deoarece

erau oameni de pe Navă. Oameni ca oamenii. Cei de pe planete sunt însă altfel decât noi.

Sunt convinsă că m-aş fi descurcat singură pe Pământ. Cred că aş fi înţeles pe oricine în stare să ia un asteroid de cincizeci de kilometri pe treizeci ori cincisprezece şi să-l transforme într-o Navă. Îl rup în două, scobesc patruzeci-cincizeci la sută din interiorul fiecărei bucăţi, lăsând marginile complementare, şi apoi le lipesc iarăşi cap la cap, reamenajând interiorul cu toate facilităţile necesare unei Nave. Totul într-un singur an.

Mie aceşti oameni îmi păreau fantastici, minunaţi. Încă mă doare gândul că au trebuit să pună capac la toate aruncându-se în aer. Acesta era însă Pământul şi nu lumile Mâncătorilor de Praf.

*

A doua duminică după mutare, citeam o carte în camera mea când tata a ciocănit la uşă. Am lăsat cartea din mână.

— Ţi-ai făcut vreun program pentru weekend-ul viitor, Mia? mă întrebă.

— Nu, am răspuns. De ce?

— Am o idee şi cred că ţi-ar face plăcere.

— Da?

— Am discutat cu stewardul Depozitelor. Va trebui să facem o oprire pentru aprovizionare; la sfârşitul săptămânii ne vom apropia de Grainau. Consiliul m-a împuternicit pe mine să tratez cu ei. M-am gândit că îţi va place să mă însoţeşti.

Ar fi trebuit să mă cunoască mai bine. Am clătinat din cap şi-am spus:

— N-am nici un chef să-i văd pe Mâncătorii ăia de Praf.

— Nu mai folosi cuvântul acesta, mă apostrofă tata. Poate că sunt primitivi, dar sunt totuşi oameni. Ai rămâne surprinsă să afli câte poţi învăţa de la ei. Lumea nu se sfârşeşte cu un cvartal şi nici cu o Navă.

Cu inima bătând puternic, am replicat:

— Mulţumesc, dar nu cred că mă interesează, şi am luat din nou cartea în mâini.

— Mai gândeşte-te, continuă tata. Peste douăzeci de luni vei fi singură pe o astfel de planetă, cu oameni ca aceştia, străduindu-te să trăieşti cu ei şi să supravieţuieşti. Dacă nu suporţi să stai alături de ei acum, ce-ai să faci mâine? Cred că ar trebui să te intereseze.

Am dat din cap şi brusc nu am mai reuşit să mă prefac indiferentă.

Cu lacrimi în ochi, i-am spus:

— Mă interesează, dar mi-e frică.

— Asta-i tot?

— Cum adică, „asta-i tot”?

— Iartă-mă, n-am vrut să sune aşa. Înţeleg că te sperie gândul. Majoritatea planetelor-colonii constituie locuri destul de neplăcute şi neprimitoare, indiferent după ce standard de civilizaţie ar fi judecate. Ce am vrut să te întreb, este acesta singurul motiv pentru care nu doreşti să vii cu mine?

— Da, am replicat. Dar nu planetele mă sperie pe mine, ci oamenii.

— Ah, oftă el. Mi-a fost teamă de un astfel de răspuns. Unul din motivele pentru care ne-am mutat a fost acela că am considerat că deveniseşi prea dependentă de cvartalul Alfing. Trăiai într-o lume mult prea mică. Problema ta e că nu ştii dacă mai există şi altceva real în afara lucrurilor cu care te-ai obişnuit. Dacă te-aş putea convinge să mergi pe Grainau, să-ţi arăt altceva nou şi să vezi că nu e atât de rău pe cât consideri, cred că ţi-ai înfrânge această teamă.

Stomacul îmi tremura de frică.

— N-ai de gând să mă obligi să merg, nu? am întrebat disperată.

— Nu, n-am să te oblig. Niciodată n-am să te forţez să faci ceva, Mia. Însă ştii ceva? Tata îşi schimbă abrupt tonul. Dacă mă însoţeşti pe Grainau la sfârşitul săptămânii, îţi promit să te „dezgheţ”. Ce zici?

Trebuia să zâmbesc, dar am clătinat capul.

— Mai meditează. Poate te răzgândeşti.

Când a ieşit din cameră am avut sentimentul că e profund dezamăgit; m-am simţit mai deprimată şi nefericită

ca înainte. Mă simţeam de parcă m-aş fi agăţat cu toate puterile de propria-mi securitate şi dintr-o dată acest lucru nu mi-ar mai fi fost permis, iar tata îmi desprindea degetele unul câte unul. N-ar fi fost atât de rău dacă, desfăcându-mi degetele, el n-ar fi fost atât de dezamăgit de împotrivirea mea.

Aşa că, neştiind exact de ce, am plecat înapoi în Cvartalul Alfing.

Poate deoarece reprezenta singurul loc unde ştiam că sunt acceptată aşa cum eram. Am luat trenul pneumatic spre Nivelul Patru şi apoi spre Alfing. Mai întâi am mers la fostul nostru apartament; am intrat în el cu o cheie pe care ar fi trebuit să o predau. Înăuntru nu se găsea nici o piesă de mobilier. Nici o carte, nici un raft. Am trecut dintr-o cameră în alta şi toate mi s-au părut identice. Nu îmi mai confereau sentimentul de „acasă”, întrucât lucrurile ce le făcuseră să fie „acasă” nu se mai găseau acolo. Devenise un alt colţ gol al vieţii mele şi după scurt timp am plecat.

Doamna Farmer se afla pe hol când am ieşit; mă privi, observând, bineînţeles, că aveam o cheie pe care nu ar fi trebuit s-o am. Niciodată nu ne înţelesesem noi două foarte bine. Îşi făcuse o îndatorire de onoare să-i comunice tatei ori de câte ori făceam un lucru pe care ea i l-ar fi interzis lui Peter, uneori lucruri evidenţiate în mod expres de tata ca fiindu-mi permise. Tata o asculta întotdeauna politicos, apoi închidea uşa în urma ei şi uita totul imediat. Mă privi numai; nu spuse nimic.

M-am îndreptat spre curte dar acolo nu era nimeni, aşa că am plecat către Camera Comună. Ciudat, însă mă simţeam ca un străin pe aceste holuri familiare, de parcă ar fi trebuit să merg pe vârful degetelor şi să mă ascund după colţuri, ca nu cumva să mă recunoască cineva. Nu era un sentiment pe care să-l ai când te întorci acasă, însă se vede treaba că mutarea noastră făcuse din Alfing un loc unde nu mă mai simţeam bine.

Am auzit gălăgia făcută de copii în Camera Comună cu mult înainte de a ajunge acolo şi a trebuit să-mi iau inima-n dinţi ca să intru. Camera Comună nu e de fapt o singură

încăpere, ci un complex de camere: un salon, o bibliotecă, două camere de joacă, un studio pentru audiţii muzicale, o săliţă de teatru şi un bufet. În bufet mă aşteptam să-mi întâlnesc prietenii.

Se pare că era ziua întâlnirilor mele cu Farmerii, deoarece Peter Farmer ieşi dinăuntru în timp ce eu încă ezitam afară. Nu se număra printre preferaţii mei; mama lui îl ţinea din scurt, dar nu vedeam de ce n-aş fi prietenoasă cu el.

— Bună, i-am spus.

Peter mă privi fix, apoi mă întrebă:

— Ce faci aici? Mama mi-a zis că-i pare bine c-ai plecat, pentru că dădeai un prost exemplu.

La rândul meu l-am privit drept în faţă şi am minţit:

— Cum poţi zice aşa ceva, Peter Farmer? Tocmai am văzut-o pe mama ta şi a fost extrem de drăguţă cu mine. M-a rugat să-ţi transmit dacă dau de tine că e timpul să te duci acasă.

— Oh, nu te-ai întâlnit cu mama.

— Poţi să fii sigur că da, am spus şi am intrat.

Există o barieră socială foarte distinctă între copiii peste paisprezece ani şi sub această vârstă. Ca adulţi şi cetăţeni, primii au drepturi pe care cei mici nu le posedă şi nu ratează nici o ocazie ca să sublinieze diferenţa. În Camera Comună unde se întâlnesc ambele grupuri, cei mari au o zonă, iar cei mici alta. Deşi practic nu există nici o diferenţă între ele, zona celor mari împrăştie totuşi în jur o atracţie mistică. M-am îndreptat spre colţul unde se întâlneau prietenii mei.

Mary Carpentier şedea la o masă cu Venie Morlock şi alţi doi, trei copii, iar eu m-am dus spre ei.

Când mă văzu, Mary exclamă:

— Ia uite, bună, Mia. Stai jos. Ce faci aici?

— M-am gândit să trec să văd ce mai faceţi, am răspuns aşezându-mă la masă.

N-aveam de gând să le destăinui cât eram de nefericită pe Geo – nu puteam face aşa ceva, cu Venie la masă stând cu urechile ciulite la tot ce spuneam, gata să strige aleluia.

— Bună, le-am zis tuturor, iar ei îmi răspunseră la salut.

— Hei, Mia, mi se adresă Mary. Nu mă aşteptam să vii. De ce nu m-ai sunat să-mi spui?

— A fost o hotărâre de moment, am răspuns.

— Oricum, îmi pare bine să te văd. Cum îţi place acolo?

— Cred că-i în regulă, am replicat. Încă sunt în proces de acomodare. Nu i-am cunoscut pe toţi şi nu am fost încă peste tot.

— Te mai ocupi cu chestia aia nebună de a colinda canalele de aerisire? întrebă unul din ei.

— Nu, nu încă, dar probabil o voi face.

— În ce cvartal te-ai mutat?

— Geo, răspunse Mary în locul meu.

— Ăsta se găseşte pe Nivelul Cinci, nu? întrebă o altă puştoaică.

— Da, am confirmat.

— Oh, da, intră şi Venie în vorbă. Mi-am amintit. Am auzit de Cvartalul Geo. Acolo locuiesc ăia ciudaţi.

— Doar ştii că nu-i adevărat, Venie, am răspuns numai zâmbet şi miere. Păi tu nu te-ai mutat încă acolo. Apropo, de ce n-o faci? Avem pentru tine în echipa de fotbal un post vacant, pe tuşă, care te aşteaptă.

— Poate că nu sunt cea mai bună, spuse Venie înţepată, dar pe tine te bat oricând cu ochii închişi.

— Ce mai face familia ta, Mary? am întrebat.

— Cred că bine, îmi răspunse ea nefericită.

— Măcar pe mine părinţii nu m-au abandonat într-un dormitor comun cât mai erau căsătoriţi, se băgă iar în vorbă Venie.

Fără să mă uit la ea, am spus:

— Venie, dacă mai vrei un pumn în nas, continuă să spui lucruri de-astea. Mary, de ce n-am merge la tine acasă? Cel puţin acolo nu ne-ar întrerupe nimeni.

— Oh, nu vă deranjaţi din cauza mea, ne întrerupse iarăşi Venie. Eu oricum plec; aerul a devenit cam închis aici. Care vine cu mine?

Se ridică de pe scaun, iar celelalte trei fete o urmară printre mesele roşii, verzi, galbene şi albastre.

Am reluat discuţia:

— Mergem, Mary?

Cu un aer nefericit, îmi răspunse:

— Doamne, Mia, nu pot. Tocmai voiam să jucăm un meci.

— Bine, am spus şi m-am ridicat. Să mergem să jucăm.

— Nu cred că lui Venie îi va place asta.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o. De când contează ce-i place lui Venie?

Mary se ridică uitându-se la mine şi în cele din urmă zise:

— Mia, te iubesc foarte mult, dar tu nu mai locuieşti aici. Eu însă da. Poţi să înţelegi asta? Trebuie să plec. Mă mai suni?

— Da, i-am răspuns privind-o cum se grăbea s-o ajungă din urmă pe Venie Morlock. Am să te sun, am şoptit ştiind că n-o voi face. Ştiam, de asemenea, că încă un deget îmi fusese desprins din strânsoare.

4

Nemaiavând altceva de făcut, am părăsit Camera Comună şi m-am întors pe Geo. Poate că păream calmă – cred că păream – însă în adâncul sufletului meu eram foarte agitată. O dată, pe când aveam zece ani, făcusem o excursie pe Nivelul Trei şi nimerisem într-un tufiş cu urzici. Mi-am dat seama unde intrasem numai atunci când ele mă înconjurau din toate părţile; n-am mai putut face altceva decât să-mi croiesc drum înainte. După ce am reuşit să ies, picioarele şi mâinile mă mâncau îngrozitor, iar eu mă scărpinam într-o frenezie, sărind de pe un picior pe altul, dorindu-mi să pot face orice numai să scap de mâncărime. Ce simţeam acum, din punct de vedere mental, se asemăna mult cu situaţia aceea. Aveam un fel de mâncărime pe care nu o puteam localiza, eram iritată şi nefericită şi foarte, foarte deprimată.

Doream să fug. Doream să găsesc un loc întunecos unde să mă ascund, să fac ceva cu care să-mi ocup mintea. Când am ajuns în apartament – locul unde se găsea mobila, dar nu şi sentimentul de „acasă” – am căutat o bucată de cretă şi o lanternă, din acelea folosite de mamele de dormitor ca să numere copiii după ce s-a dat stingerea.

Apoi am plecat din nou. Era în jur de două după-amiaza şi, cu toate că nu mâncasem nimic, eram prea agitată ca să mă gândesc la mâncare.

Nu am ales prima gură de aerisire care mi-a ieşit în cale. Am mers niţel, până ce am găsit o zonă liniştită dintr-un coridor nu prea îndepărtat. Nu aveam nici un chef să mă explic în faţa unui adult neînţelegător, aşa că am privit bine în jur înainte de a alege un canal care să constituie intrarea mea în sistemul de aerisire al Nivelului Cinci.

Am îngenuncheat lângă grătar şi am încercat să-l mişc. Era bine prins de ambele părţi cu cleme ce nu mai fuseseră folosite de multă vreme, fiind acum înţepenite. După ce aveam să le deschid de mai multe ori, dificultăţile aveau să dispară, însă în prezent refuzau să cedeze degetelor mele.

Am lucrat încet şi fără grabă, iar după cinci minute de atac judicios, închizătoarea din stânga a cedat. Tocmai mă pregăteam să încep lucrul cu cealaltă, când o voce m-a întrebat:

— Ce faci aici?

Priveam spre grătar în momentul acela şi am înghiţit vinovată în sec, ridicându-mă imediat în picioare. Mi-am luat o figură degajată înainte de a privi în jur. În faţa mea stătea Zena Andrus.

— Ce faci tu aici? am întrebat la rândul meu.

— Locuiesc acolo, îmi răspunse arătându-mi o uşă nu prea departe. Dar ce faci?

Am arătat gratiile de la gura de aerisire.

— Merg acolo.

— Vrei să spui că în conducte?

— Da, de ce nu? Te sperie ideea?

Se îmbăţoşă numaidecât:

— Nu mă sperie. Pot să fac tot ce faci tu.

Cu maliţiozitate voită, am invitat-o:

— În cazul ăsta, hai cu mine.

Înghiţi în sec, apoi îngenunche lângă mine şi privi în canal, simţind curentul de aer şi devenind conştientă de zgomotul îndepărtat al ventilatoarelor.

— Este îngrozitor de întuneric înăuntru.

— Am o lanternă, deşi nu vom prea avea nevoie de ea. E mai distractiv să alergi pe întuneric.

— Să alergi?

— Mă rog, să te plimbi.

Nesigură, se uită din nou spre canal. Se zice că nefericiţii au nevoie de companie, iar eu păream hotărâtă să fac şi pe altcineva nefericit.

— Ei, lasă, dacă ţi-e frică…

— Nu mi-e frică! se îndreptă din spate Zena.

— Bine, am spus. Dacă vii cu mine, dă-te deoparte să ridic grătarul.

Într-un minut am desfăcut cealaltă clemă, am pus grătarul alături şi i-am arătat gaura neagră a canalului.

— După tine.

— N-ai să mă închizi acolo?

— Nu, nu. Cobor imediat în urma ta. Intră cu picioarele înainte.

Pentru că Zena era ca un bulgăraş de unt, a fost o încercare dificilă pentru ea, însă după câteva opinteli izbuti să-şi facă loc. I-am dat creta şi lanterna, apoi m-am strecurat înăuntru la rândul meu. Ajunsă jos, le-am luat înapoi.

— Pune grătarul la loc, am spus şi în timp ce ea se executa, am însemnat locul cu un X mare, pe care l-am încercuit.

— Ăsta-i semnul pentru întoarcere, i-am explicat.

Conductele corespunzătoare arterelor umane sunt prevăzute cu ventilatoare de împingere a aerului, iar cele corespunzătoare venelor cu ventilatoare de absorbţie. Cu ajutorul semnelor mele, al direcţiei şi intensităţii curenţilor de aer, reuşeam să mă orientez destul de bine chiar în locuri necunoscute cum era acesta. Oricum, cu siguranţă existau mai multe similarităţi între conductele de ventilaţie de aici şi cele de acasă decât existau între cvartalele Alfing şi Geo. Nu credeam că-mi va lua prea mult timp până să mă obişnuiesc.

După ce Zena a pus gratiile la loc, am pornit.

Mergeam înainte pe culoarul de metal. Zena mă urma nesigură, alunecând şi împiedicându-se – deşi nu se afla nimic aici de care să se împiedice, excepţie făcând propriile ei picioare. Coridorul însuşi, de doi metri înălţime şi doi lăţime, era din metal neted. Întunericul era total, mai puţin acolo unde printre gratiile gurilor de aerisire pătrundeau câteva raze de lumină şi fireşte, exceptând fasciculul micii mele lanterne. Număram cu atenţie ieşirile şi intersecţiile tunelurilor, să-mi pot face o idee cât de mult ne îndepărtasem de casă.

Din când în când ne parveneau zgomote din exterior şi era limpede că vin dintr-o cu totul altă lume. Sunetele lumii noastre le constituiau doar ecourile metalice ale şoaptelor, paşii noştri înfundaţi şi murmurul constant al ventilatoarelor.

Citisem multe romane a căror acţiune se petrecea în Vestul American, cu două sute de ani înainte ca Pământul să fie distrus, unde condiţiile erau aproape la fel de primitive ca pe planetele-colonii. Îmi amintesc de acei cercetaşi care, chiar într-un ţinut necunoscut, îşi păstrau „simţul terenului”. Iar eu mă simţeam cam în acelaşi fel. Briza aerului, zgomotele, toate aveau o semnificaţie pentru mine. Pentru Zena ele însă nu însemnau nimic şi de aceea era speriată. Întunericul nu-i plăcea deloc.

În punctele de joncţiune ale conductelor se găseau ventilatoare. În aceleaşi puncte coridoarele se înclinau, aşa încât colţuri drepte nu existau nici aici. Efectul era puţin deconcertant, chiar dacă pantele puteau fi depăşite cu o săritură bună.

La prima intersecţie Zena a dat înapoi şi am fost nevoită să o îmbărbătez, ca să o determin să continue.

— Nu vreau, îmi spuse. Nu pot sări aşa departe.

— Bine. Dar dacă nu vii, vei rămâne singură în întuneric, i-am răspuns.

Asta o convinse imediat şi descoperi că e capabilă să sară, ba chiar cu foarte puţin efort.

Trebuie totuşi să admit că, deşi familiarizată cu conductele de ventilaţie, nu eram pregătită pentru ce avea să urmeze. În întuneric n-am mai zărit nici tavanul şi nici podeaua. Lanterna dezvăluia continuarea coridorului nostru de cealaltă parte a prăpastiei, la doi metri mai departe. Podeaua se înclina abrupt, iar aerul vâjâia cu putere. Nu întâlnisem niciodată un canal vertical de o asemenea dimensiune.

— Ei, ce s-a întâmplat? mă întrebă Zena.

Pe margini existau mânere cu ajutorul cărora să depăşeşti obstacolul. Apucându-mă cu mâna de unul din ele m-am aplecat şi am lăsat să cadă o bucată de cretă, într-o încercare zadarnică de a ghici adâncimea conductei transversale. Am ascultat, dar nu am auzit nimic.

— Probabil uneşte un nivel cu altul, i-am spus. O conductă principală. Pariez că merge în jos până la Nivelul Unu.

— Bine, dar nu *ştii* sigur?

— Nu, nu am fost niciodată pe aici.

Nu aveam de gând să sar, aşa că am examinat mânerele cu grijă.

Dacă aş fi alunecat prăbuşindu-mă în jos, atunci n-ar mai fi rămas din mine decât o pastă. Am mişcat lanterna în sus şi în jos, iar raza ei nu a făcut decât să destrame uşurel marginea întunecimii. Mânerele continuau în sus şi în jos ca şi lateral, o scară înaintând mult mai departe decât reuşeam eu să pătrund cu vederea.

— Poate că duce spre Nivelul Patru, opină Zena, însă unde urcă oare? Şi arătă în susul conductei.

— Nu ştiu. Dar din moment ce ne aflăm aici, am spus, de ce nu am cerceta să vedem?

Am pus vârful piciorului în lăcaşul din perete, apoi am prins ferm unul din mânere şi am sărit. Mânerele erau solide şi, cu toate că puţul care se întindea dedesubt mă deranja, nu eram speriată atâta vreme cât nu vedeam cât de adânc e.

Odată am mers pe o bârnă de şapte centimetri lăţime aşezată pe sol – am parcurs întreaga ei lungime şi probabil aş fi putut merge un kilometru fără să cad vreodată. Apoi bârna a fost ridicată în aer şi am fost provocată să încerc din nou. Când au ridicat-o pe căpriori la trei metri înălţime nici nu am mai încercat, deoarece ştiam că nu voi reuşi.

Acum mă aflam într-o situaţie asemănătoare şi eram conştientă că atâta vreme cât nu vedeam prăpastia, nu trebuia să-mi fac griji.

Am prins următorul mâner şi am început să urc. Înainte să apuc să zic ceva, Zena se întinse şi mă prinse de picior.

— Hei, aşteaptă, exclamă trăgându-mă în jos.

— Fii atentă! i-am strigat. Am să cad!

Am încercat să-mi eliberez piciorul, dar nu-mi dădu drumul.

— Coboară, te rog.

Contrar dorinţei mele, am coborât. Am întrebat:

— Ce e?

— Nu poţi să pleci aşa şi să mă laşi aici.

— Nu te las, am explicat. Vino după mine şi n-ai să rămâi singură.

— Dar mi-e frică, se plânse ea.

Tocmai momentul acesta îl alesese ca să recunoască, în sfârşit.

Amândouă ştiusem că îi este frică de la început, însă ea refuzase să admită faptul până când lucrurile deveniseră cu adevărat interesante.

— Nu ţi se va întâmpla nimic, i-am zis. N-avem altceva de făcut decât să urcăm şi să vedem ce e acolo sus.

Vedeam că ezită, prinsă între teama de a urca şi cea de a fi abandonată în spate.

— Hai, am comandat. Urci tu prima.

În acest fel nu mai riscam să fiu prinsă iarăşi de picior.

După o clipă am împins-o încet spre marginea pantei, către cel dintâi mâner. Am reuşit să o cocoţ pe scară şi să-i dăm drumul. Am urmat-o. Lanterna o prinsesem la centură, îndreptată în sus ca să avem idee unde să ne prindem.

O auzeam pe Zena scâncind în vreme ce urca. Ca să-i iau gândul de la spaimele ei, am întrebat:

— Vezi ceva acolo sus?

Se ţinea strâns de scară; se opri, ridică o fracţiune de secundă capul în sus, apoi îl coborî şi îmi răspunse:

— Nu, nimic.

Să-mi fie de învăţătură de minte, îmi spuneam urcând. Nu iei cu tine pe cineva obişnuit să se înece în situaţii limită.

Brusc, fără să mă prevină, Zena se opri. Înainte să-mi dau seama, m-am lovit cu capul de piciorul ei atât de tare, încât am simţit durerea ca pe un şoc electric. Dacă m-aş fi uitat în sus aş fi observat că s-a oprit, dar nu poţi urca la infinit cu capul dat pe spate fără să ţi se sucească gâtul. M-am oprit imediat şi am coborât o treaptă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu mai pot merge mai departe. Nu mai pot!

Am ridicat privirea şi m-am uitat în sus. Dincolo de Zena nu vedeam nimic care să o împiedice să înainteze. Stătea

agăţată de scară, cu faţa lipită de metal. Îi auzeam respiraţia agitată.

— Te-ai lovit de ceva?

— Nu. Pur şi simplu nu mai pot, îmi răspunse plângând. Mi-e frică.

Am întins mâna şi i-am atins piciorul. Tremura şi era tare ca piatra.

I-am spus „Mergi, Zena” cu un ton ferm, dar calm ca să n-o sperii şi i-am împins călcâiul. Ea nu se mişcă.

Îmi dădeam seama că făcusem o greşeală lăsând-o prima pe scară.

Dacă Zena îşi dădea drumul şi cădea, m-ar fi măturat în cădere şi pe mine, oricât de tare m-aş fi ţinut de mânere. M-ar fi scutit să dau explicaţii la întoarcere – şi într-adevăr ar fi fost dificil de explicat dacă m-aş fi întors fără Zena: „Oh, a căzut pe una din conductele de aerisire” – dar nu era câtuşi de puţin motiv de glumă. Începuse să-mi fie teamă.

Inima începu să-mi bată mai rapid şi simţeam un firişor de transpiraţie curgându-mi în jos pe şira spinării.

— Nu scăpa mânerul, Zena, am spus cu grijă.

— Nu-l las, mi-a răspuns. Nu mă mişc.

Am desprins lanterna de la şold şi m-am aplecat în spate până am reuşit să văd dincolo de ea. Ca să coborâm ne-ar fi luat douăzeci de minute – în starea ei poate mai mult – şi chiar dacă aş fi reuşit să o conving să meargă, mă îndoiam că ar fi rezistat atâta. Am ridicat lanterna cât mai sus posibil. La zece, cincisprezece metri deasupra mi s-a părut că văd ceva negru pe peretele conductei. Un coridor lateral probabil, dar nu eram sigură. Nu puteam decât să sper că asta era.

— Vreau să *coborâm,* îmi spuse Zena.

De coborât nu puteam să coborâm, iar acolo nu era posibil să rămânem.

Nu ştiam ce ne aşteaptă în faţa noastră, însă reprezenta singura direcţie de urmat în condiţiile existente.

— Va trebui să mai urci puţin, am zis.

— Dar mi-e frică, am să cad!

Simţeam broboane reci de transpiraţie scurgându-mi-se pe frunte. O picătură se rostogoli şi se pierdu în sprânceană. M-am şters.

— Nu, n-ai să cazi, am spus hotărât. Tocmai m-am uitat în sus, Zena. La zece metri se găseşte un coridor lateral. Doar atât trebuie să urci. Eşti în stare să o faci.

Zena îşi lipi şi mai mult faţa de metal.

— Nu pot.

— Ba da. Am să te ajut. Ţine ochii închişi, aşa. Acum ridică un picior. Un singur pas. I-am împins piciorul. Perfect. Un pas. Acum ridică mâna – nu, nu, ochii ţine-i închişi. Acum mişcăm celălalt picior.

Rând pe rând un picior, o mână, am reuşit să o determin să se mişte. Pentru prima dată în viaţa mea întunericul îmi părea apăsător, un loc unde se putea întâmpla orice. Cred că sentimentul acesta Zena îl avusese de la începutul drumului.

După un minut am rostit:

— Nu mai sunt decât şase metri. Zena îmi bloca însă vederea şi nu puteam decât să sper că am dreptate. Te descurci bine. Nu mai e decât puţin.

Am continuat să o încurajez şi ea să avanseze lent. Străbătusem mai mult de şase metri, dar nu cu mult mai mult, când Zena scoase un ţipăt de uşurare şi dispăru din faţa mea. Am privit în sus şi în cercul de lumină al lanternei am văzut coridorul transversal chiar deasupra capului.

Pe podeaua lui n-am făcut altceva decât să-mi recapăt respiraţia şi să mă calmez. Inima-mi bătea nebuneşte, picături de transpiraţie continuau să-mi curgă pe frunte, iar acum că mă aflam în siguranţă, mintea mea trecea în revistă tot ce s-ar fi putut întâmpla. Lângă mine, Zena plângea în tăcere.

După câteva minute, cu o voce încărcată de uimire, Zena şopti:

— Totuşi am reuşit.

Am inspirat adânc cu gura deschisă, încercând să nu gâfâi, apoi i-am spus:

— Ţi-am zis c-ai să reuşeşti, nu? Ce trebuie să facem acum e să te coborâm înapoi.

Spre surprinderea mea, Zena rosti pe un ton ferm.

— Pot să cobor.

— Mă rog, din moment ce-am ajuns aici, ce-ar fi să aruncăm o privire în jur?

Am mers pe coridor până am ajuns la prima gură de ventilaţie.

Deschiderea era acolo, dar nu grătarul şi nici vreo rază de lumină din exterior, aşa cum se întâmpla pe Alfing sau pe Geo. M-am strecurat afară şi i-am întins o mână Zenei. Şi ne-am trezit stând pe un coridor al Nivelului Şase, un nivel care n-ar fi trebuit să existe.

Am plimbat fasciculul lanternei încoace şi încolo, dar totul era tăcut, întunecat şi pustiu. Coridorul era gol. Toate facilităţile dispăruseră. Tot ce se putea muta din loc fusese luat, lăsându-se în loc doar găurile. În raza de lumină am văzut o uşă.

— Hai să vedem ce-i acolo.

Uşa propriu-zisă dispăruse şi ea. Nimic nu fusese rupt sau distrus, ci pur şi simplu demontat.

Încăperea unde se deschidea „uşa” era la rândul ei goală. Era foarte lungă, mai lungă decât orice altă cameră văzusem eu până atunci, exceptând curţile cvartalelor. Cel mai mult semăna cu un dormitor, însă parcă cineva dărâmase toţi pereţii cuşetelor de dormit pentru a lăsa în loc un spaţiu uriaş. La intervale regulate, în pereţi se vedeau găuri în şiruri ordonate. Camera era pustie.

— Ce-i asta? întrebă Zena.

— Nu sunt sigură, i-am răspuns.

Ne-am întors în hol. Era lung şi drept, fără înfundăturile, scările şi colţurile pe care te-ai fi aşteptat să le găseşti pe un coridor obişnuit. Era drept ca o frânghie întinsă. Ciudat şi în acelaşi timp deosebit.

Am observat cifrele 44-2 pictate îngrijit pe peretele de lângă intrare.

Din pragul uşii începea o linie roşie, mergea spre centrul holului şi se frângea brusc, cotind la dreapta, ca să se

alăture altor linii verzi, galbene, albastre, portocalii, purpurii, alunecând cu toate de-a lungul centrului coridorului.

— Să vedem unde duc, am spus şi am pornit pe culoar.

*

Era târziu, trecut de cină, când am ajuns în Geo. Am ieşit din conducte pe gura iniţială, chiar în holul locuinţei Zenei. Stomacul meu dădea semne că-şi aminteşte de câtă vreme nu mâncasem nimic şi astfel aveam o poftă sănătoasă de mâncare.

Zena ezită un moment în faţa uşii sale, apoi declară:

— Eşti mult mai drăguţă decât am crezut la început.

Apoi repede, de parcă ar fi vrut să i se uite afirmaţia, îmi ură noapte bună şi dispăru în apartament.

Când am ajuns acasă, tata tocmai se pregătea să plece. Se întâlnea în mod regulat seara cu nişte prieteni şi împreună discutau, construind modele la scară redusă. Modele de maşini, de animale (cu oase cu tot), aproape tot ce se putea închipui. Grupul se întâlnea în nopţile de duminică, încă dinainte ca eu să locuiesc cu tata, iar el adunase o întreagă colecţie cu tot ceea ce făcuse de-a lungul timpului. Nu apucasem încă să o despachetăm.

De fapt nu aveam nici un motiv să nu-mi placă modelele sale. Tata spunea mereu că fiecare trebuie să aibă cel puţin un hobby cu care să-şi ocupe timpul; eu una aveam mai multe.

M-a întrebat:

— Unde ai fost?

— Sus, la Nivelul Şase. Ce avem de mâncare?

— Găseşti nişte şuncă IV la bucătărie, dacă doreşti.

— Grozav.

Îmi place foarte mult şunca IV. Provine dintr-una din cele mai bune ferme de sinteză de pe Navă, deşi unii o găsesc cam tare pentru gustul lor. Elastică, parcă aşa afirmă ei. Totuşi sunt nevoiţi să o accepte deoarece face parte dintre cele mai bune culturi de carne de pe Navă.

Nu strică ca inevitabilul să-ţi placă.

Am pornit spre bucătărie, iar tata veni în urma mea.

— Nivelul Şase nu e izolat? întrebă. Nu ştiam că se mai poate ajunge acolo.

— Nu-i chiar atât de greu, am zis în vreme ce scoteam mâncarea. Totuşi, de ce au luat absolut totul din el?

— Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, de ce a fost închis?

— Până astăzi nici măcar nu aveam idee că există.

— Aaa, exclamă tata. E destul de simplu. În momentul convertirii Navei se ducea un trai destul de spartan. Spaţiu aveam mai mult decât aveam nevoie, cu toţi coloniştii debarcaţi, dar duceam lipsă din toate celelalte. Aşa că au golit Nivelurile Trei şi Şase şi au utilizat materialele pentru a face restul Navei cât mai confortabil. Nivelul Trei l-au modificat astfel încât să semene cât mai mult cu Pământul, iar Nivelul Şase a fost închis ca inutil.

— Oh, am şoptit.

Explicaţia făcea lumină în privinţa mormântului pe care tocmai îl văzusem.

Tata continuă:

— Cred că am şi uitat cât e de pustiu Nivelul Şase. Dacă vrei să ştii mai mult, îţi pot spune unde să cauţi. Dar acum trebuie să plec, altminteri voi întârzia.

Înainte să iasă din bucătărie, l-am strigat:

— Tată?!

Se întoarse.

— M-am răzgândit. Cred că la urma urmei mi-ar place să te însoţesc la sfârşitul săptămânii.

Îmi zâmbi.

— Speram să te răzgândeşti dacă-ţi dau niţel timp. Îţi faci cota de greşeli, însă de cele mai multe ori eşti rezonabilă. Cred că ai fost şi de această dată.

Tata e un om drăguţ şi de aceea nu-l vei auzi exclamând „Ţi-am spus eu!”. Sunt sigură că el considera că mă răzgândisem din cauză că văzusem Nivelul Şase şi nu fusesem lovită de trăsnet. Nu era însă adevărat. Cred că schimbarea a venit pe scară – există momente în viaţă când trebuie să mergi înainte, fie că-ţi place ori nu, iar dacă Zena Andrus reuşise, aşa speriată, atunci şi eu puteam să o fac. Asta era tot.

Am zâmbit şi am întrebat:
— Voi fi dezgheţată?
Pusesem întrebarea pe jumătate în serios. Dintr-un motiv nedefinit, să-l aud pe tata confirmându-mi acest lucru era important pentru mine.
— Da, cred că da, încuviinţă el.
Încă mai zâmbeam când m-am aşezat la masă. Sosise totuşi vremea să şi cresc puţin. În clipa aceea m-a izbit gândul că dacă începeam să cresc, atunci în scurtă vreme n-aş mai fi putut să mă strecor prin conducte.
Ei bine, în viaţă nu poţi avea chiar totul.

5

Acum că stau să mă gândesc, vreau să-mi cer scuze cu anticipaţie.

Din când în când voi spune lucruri extrem de ignorante. De exemplu, curând voi vorbi despre bărci şi oricine a mers vreodată cu barca va găsi probabil motive să râdă şi să dea din cap citindu-mi rândurile. Vă rog să mă iertaţi. Nu fac descrieri tehnice, nu încerc decât să spun ceea ce am văzut şi am trăit. Când a trebuit să mă sprijin de ceva solid, nu m-am ţinut de „copastie”, ci am prins puternic cu mâna marginea bărcii. Pentru mine asta era.

În orice caz, pe parcursul săptămânii dinaintea plecării pe Grainau, corăbiile mele au început să se scufunde iarăşi. Dacă m-aş fi decis duminica să plec în următoarea zi de luni, n-ar fi fost nici o problemă.

Aşa însă aveam la dispoziţie o întreagă săptămână să răsucesc lucrurile pe faţă şi pe dos, să-mi fac griji şi să-mi imaginez situaţii. Vineri noaptea, înaintea plecării, am rămas trează ore întregi, incapabilă să închid un ochi. Am încercat să dorm cu faţa-n jos, însă posibilităţi nefaste continuau să-mi inunde mintea, una după alta. Apoi m-am întors pe-o parte, iar în urechi am început să aud conversaţii imaginare. Cu faţa în sus am fost invadată de gânduri negre legate de ce aş fi putut face a doua zi, dacă aş fi fost în stare. În cele din urmă am reuşit să adorm, dar nu am dormit bine.

La micul dejun tata mă sfătui să mănânc ceva, însă nu i-am putut urma povaţa. Stomacul îmi palpita nervos. După aceea am luat trenul şi am coborât pe Nivelul Unu, apoi spre docul unde navele de cercetare îşi aşteptau nebunii, să-i ducă în locuri unde nici ele nu doreau să ajungă.

Am ajuns la rampa de lansare cu cincisprezece minute înainte de momentul fixat pentru plecarea pe Grainau.

— Aşteaptă-mă aici, Mia. Vin imediat, mi-a spus tata şi s-a îndreptat spre grupul de oameni de lângă cea mai apropiată navetă.

Am rămas în aşteptare, sub marele arc boltit săpat în stâncă, simţindu-mă abandonată. Tata mă adusese aici, iar acum pleca şi mă lăsa singură. Eram nervoasă şi speriată. Dacă aş fi avut o scuză onorabilă să plec acasă şi să mă strecor în pat, aş fi făcut-o – şi n-aş mai fi ieşit de acolo două zile. Dacă aş fi reuşit s-o fac fără să mă fac de râs... Din nefericire, în prezent era mai greu de renunţat decât de continuat, aşa că mergeam înainte, împinsă de momentul hotărârii mele exaltate de duminică seara.

Era pentru prima oară când mă aflam pe doc. Nesigură, am privit în jur. Tavanul se arcuia deasupra unui şir lung de navete, toate pitite în tuburile de lansare, aşteptând ca barele metalice de prindere să le elibereze, iar ele să dispară într-o clipă din vedere. Navetele sunt folosite pentru orice misiuni pe planetele-colonii, acolo unde Nava nu poate ajunge din cauza mărimii ei. Ele includ predarea şi ridicarea obiectelor comercializate, călătorii recreative, misiuni diplomatice cum era a noastră, şi transportul copiilor în vederea Încercării. Sunt asemeni unor porumbei ţinuţi într-un porumbar suspendat între stele, iar unii din ei zboară afară mai tot timpul. Ca să nu mă mai gândesc la stomacul meu nefericit, care mârâia supărat, am numărat vasele ce se găseau înăuntru. Erau douăsprezece. Au formă discoidală, cu umflături deasupra şi dedesubt. Fiecare dintre ele avea cel puţin una din cele patru rampe de acces coborâtă.

După puţin timp, tata se întoarse alături de unul din bărbaţii cu care discutase – un uriaş tânăr. Avea cu cel puţin treizeci de centimetri mai mult decât tata. Era foarte urât, cu o înfăţişare neplăcută, dar impresionant.

Nu cred că aş fi dorit să-l întâlnesc vreodată singură.

— Acesta este George Fuhonin, îmi spuse tata. El va fi pilotul nostru.

N-am spus nimic, l-am privit doar. Tata mă înghionti şi am murmurat „Salut”, cu o voce slabă şi îndepărtată.

— Bună, îmi răspunse el cu un glas ce nu putea fi considerat altfel decât un bas tunător. Tatăl tău mi-a spus că e prima ta ieşire în afara Navei.

L-am privit pe tata cu coada ochiului, apoi m-am uitat din nou la acel om uriaş şi urât. Am dat uşor din cap. Mă speria de-a binelea.

— N-ai vrea să arunci o privire în navetă înainte de plecare? mă întrebă. Ca pilot şi ca şofer constant al tatălui tău, garantez că nu voi omite nimic.

Aveam de gând să rostesc un *nu* hotărât şi eram gata să o fac, dar tata mă împinse înainte exclamând:

— Mergi şi distrează-te, Mia. Făcu semn celorlalţi bărbaţi, spunându-le: Vreau să mai stabilim câteva lucruri înainte să plec.

Aşadar, omul, monstrul acesta, George şi-cum-îl-mai-chema, împreună cu mine ne-am îndreptat spre rampa navetei, eu una simţindu-mă total trădată. Câteodată cred că părinţilor le face plăcere să-şi pună copiii în situaţii jenante, poate ca o modalitate de a le răspunde cu aceeaşi monedă, fără însă a recunoaşte. Nu spun că asta a făcut tata, dar cu siguranţă atunci aşa am gândit.

Cu vârful capului abia ajungeam la jumătatea acestui George. Era aşa de mare că un pas de-al lui făcea cât doi şi jumătate de-ai mei, astfel că şi atunci când mergea încet trebuia să alerg pe lângă el. Dacă m-aş fi simţit mai bine, aş fi spus că joc leapşa cu un dinozaur. Dar aşa cum stăteau lucrurile, cel mai mult îmi doream o gaură unde să mă ascund.

Neagră, adâncă, neştiută de nimeni.

Partea principală a Navetei se găsea la nivelul pe unde am intrat. În centru, înconjurate de pereţi de partiţionare de un metru şi un sfert în înălţime, se găseau paturi cu margini înalte ca cele de copii, fotolii confortabile, scaune drepte magnetizate, pliabile, şi două mese. Drept în centru se răsucea o scară în spirală, conducând în sus şi în jos. Pe margine se situau magazii, rafturi, o bucătărie, o sală de baie şi un număr de staluri pentru cai, cu paie pe duşumea. Doi cai erau conduşi înăuntru chiar pe când urcam rampa navetei. Balaurul explică:

— Ăştia sunt pentru tatăl tău şi asistentul lui, după ce aterizăm.

N-am zis nimic. Priveam împietrită în jur.

Când au fost întemeiate coloniile, s-au luat cai pentru muncă şi transport, din cauză că tractoarele şi helipacurile au rata reproductivă atât de scăzută. Împrejurările nu permiteau clădirea unor industrii, timp era suficient cât oamenii să fie lăsaţi acolo cu suficiente rezerve pentru a le acorda o şansă minimă de supravieţuire. Apoi Navele se înapoiau în grabă pe Pământ să preia o altă încărcătură, cu o altă destinaţie. Acele rezerve conţineau foarte puţine lucruri în materie de maşini, căci maşinile se uzează în câţiva ani. Totuşi, conţineau cai. Astăzi când aterizăm pe o planetă pe care nu s-a înregistrat nici un progres în ultimii 170 de ani, călărim şi noi pe cai.

În momentul acela, desigur, nu învăţasem încă să călăresc şi eram niţel timidă în privinţa cailor. Când unul a fost purtat pe lângă mine şi a sforăit, am sărit speriată.

Apoi am observat baia. Eram doar la câţiva metri de ea. M-am uitat în sus la uriaş şi am spus:

— Trebuie să merg la toaletă.

Înainte de a apuca el să rostească ceva, eram deja înăuntru, cu uşa încuiată. În siguranţă, cel puţin pentru moment. N-avusesem nevoie să merg la baie. Nu doream decât să fiu lăsată în pace.

Am privit camera cu pereţii goi. Am dat drumul la apă şi m-am spălat pe mâini. Am reuşit să rămân înăuntru cinci minute bune, înainte ca singurătatea şi nervozitatea să devină prea greu de îndurat. Îmi imaginam că tata e deja la bord, şi aproape credeam că-i aud şi vocea.

Până la urmă a trebuit să ies să mă conving.

Când am deschis uşa, uriaşul stătea exact în locul unde îl lăsasem, în mod limpede aşteptându-mă pe mine. Oamenii trebăluiau înăuntru, caii fuseseră închişi în compartimentele lor, iar tata încă era pe undeva pe-afară.

Ca şi cum nu aş fi lipsit nici o clipă, uriaşul reluă cu vocea lui profundă:

— Hai să urcăm. Am să-ţi arăt nasturii mei. Am o colecţie întreagă aici.

Resemnată am pornit înaintea lui pe scara de metal ce ducea sus, răsucindu-se în jurul unui stâlp metalic ca filetul unui şurub. Devenise evident că omul era hotărât să mă supravegheze, iar eu nu mă simţeam în stare să protestez, chiar dacă aş fi avut îndrăzneala. La capătul scării am ajuns într-o rotondă cu două scaune fixate pe pivoţi mobili, cu un panou de control în faţa lor, prevăzut cu displayuri, indicatoare şi claviaturi, situat suficient de jos pentru a nu acoperi câmpul vizual – şi pe lângă toate acestea, loc cât să te învârţi de vreo două ori.

Uriaşul flutură o mână spre consola de la baza panoului.

— Colecţia mea de nasturi, explică zâmbind. Pun pariu că nu ţi-a trecut prin cap că sunt cu adevărat colecţionar.

Erau acolo. Suficienţi nasturi ca să ţină ocupat un bebeluş sau un pilot vreme de ore. Îmi era clar că, în felul său, George se străduia să fie prietenos, însă eu una nu eram dispusă să fiu prietenoasă cu un străin urât şi mare. După o privire fugară aruncată spre consolă şi panou, am întors capul şi m-am uitat afară prin pereţii domului.

Deasupra am zărit acoperişul de stâncă sclipind uşor. Discul navetei tăia vederea de dedesubt şi nu-l puteam vedea pe tata sau pe oamenii de lângă el. Nu-i deloc plăcut să te simţi părăsit. E un sentiment îngrozitor.

Acest George îmi spuse:

— Tatăl tău va mai întârzia puţin.

Simţindu-mă prinsă în cursă, am renunţat să-l mai caut din ochi pe tata şi m-am răsucit.

— Stai jos, mi se adresă uriaşul şi oarecum precautǎ, m-am aşezat.

Scaunul se roti pe pivot. Nu-mi luam ochii de pe George.

Se sprijini neglijent de panou şi după câteva clipe zise:

— Fiindcă se pare că nu vrei să vorbeşti şi că totuşi va trebui să stăm împreună câteva ore bune, am să-ţi istorisesc o poveste. Mi-a fost spusă de mama mea în noaptea dinaintea plecării în Încercare.

Şi cu asta începu netulburat, ignorând faptul că eram prea mare pentru astfel de copilării:

— A fost odată ca niciodată (zise el), un rege care avea doi fii gemeni, primii gemeni născuţi vreodată pe acele plaiuri. Unul purta numele de Enegan şi celălalt de Britoval şi, cu toate că unul era mai mare decât celălalt, nu-mi amintesc exact cine era acela. Oricum, mă îndoiesc că îşi mai aduce aminte careva. Băieţii semănau atât de bine, încât nici măcar scumpa lor mamă nu-i deosebea unul de altul. Înainte de a împlini o lună fuseseră deja încurcaţi unul cu altul, încât nimeni nu ştia pe care să-l strige Enegan şi pe care Britoval. În cele din urmă, toată lumea a renunţat să-şi mai facă probleme din pricina asta, s-au gândit şi au agăţat etichete pe băieţi, numindu-i scurt Ned şi Sam.

Băieţii au crescut înalţi şi puternici, semănând în continuare ca două picături de apă. Dacă la începutul lunii unul era cu un centimetru mai înalt sau cu un kilogram mai greu, până la sfârşitul lunii erau din nou perfect egali. Egali erau şi la lupte, alergări, înot şi călărie, amândoi scuipau la fel de lung. După ce-au ajuns tineri bărbaţi, un singur semn îi distingea pe unul de celălalt. Era un fapt recunoscut că Sam e inteligent, iar Ned fermecător, aşa că oamenii din ţinut le-au spus Isteţul Sam şi Fermecătorul Ned.

„Uite!” rosteau văzând un călăreţ trecând pe drum. „Iată-l pe Fermecătorul prinţ Ned.” Sau eventual, „Priveşte-l pe Isteţul Sam meditând sub stejarul tău rotat!”

Băieţii îşi câştigaseră pe drept renumele. Dacă-l rugai pe Sam să facă o adunare, să despartă o propoziţie, să rezolve un rebus, le rezolva cât clipeai din ochi, în vreme ce Ned nu se pricepea la astfel de lucruri.

Pe de altă parte, dacă-ţi plăcea farmecul şi veselia, curtoazia şi umorul, atunci Ned era un tip grozav, o mândrie pentru mama lui şi o rază de soare pentru supuşi, pe când Sam se arăta a fi un om mai acru.

Apoi, într-o zi Bătrânul Rege, tatăl lor, muri şi se ivi problema care fiu trebuia să-l moştenească, deoarece regatul era mic iar vistieria goală şi nu era suficient pentru amândoi.

Marele Consiliu al Regatului s-a întrunit să dezbată chestiunea. S-au întâlnit şi au discutat, au discutat şi au

votat, au votat şi au ajuns la un baraj. La început au afirmat că este evident că fiul cel mare trebuie să moştenească, dar au descoperit că nimeni nu putea spune care dintre cei doi era mai mare. Apoi, un suflet exasperat a propus ca cel mai mic să fie moştenitor, toţi au fost de acord lăudând soluţia, până şi-au dat seama că era la fel de problematic să afli care era mai mic. Ajunşi în acest punct au hotărât să voteze – însă problema n-a fost rezolvată, pentru că jumătate gândeau „Un rege trebuie să fie inteligent ca să conducă înţelept şi să trateze atât cu prietenii, cât şi cu duşmanii. El nu trebuie să placă”, iar cealaltă jumătate spunea „Un rege trebuie să fie iubit de supuşii săi, să fie admirat de vecini şi de egalii săi. Consiliul poate oricând să furnizeze creierele necesare treburilor statului, dacă ar fi vreodată nevoie de creiere.”

În cele din urmă şi într-un sfârşit, s-a hotărât că nu exista decât un singur mijloc de a soluţiona dilema. Fermecătorul Ned şi Isteţul Sam trebuiau să plece într-o Călătorie Cavalerească, iar acela dintre ei care avea să se întoarcă învingător va deveni regele regatului şi va urca pe tronul bătrânului său părinte. În caz că nici unul nu avea succes, oricând ar fi găsit un văr într-o aripă a palatului, aşteptând umil cu pălăria în mâini. Regatele dispun întotdeauna de verişori meniţi să umple locurile atunci când e nevoie.

Călătoria Cavalerească consta în următoarele: se părea că la mulţi kilometri depărtare – cel puţin aşa se povestea acolo în regat – exista o grotă mică, locuită de un căpcăun de mărime mijlocie, stăpân peste o comoară minunată, suficientă pentru a rezolva problemele bugetare ale ţinutului pentru câţiva ani. S-a căzut de acord ca acela dintre băieţi care va aduce comoara acolo unde-i era locul îşi va dovedi astfel pentru toată lumea calităţile şi dreptul de a fi Rege.

În acest moment povestirea fu întreruptă. Unul din cei trei membri ai echipajului îşi înălţă capul pe scară şi spuse:

— Suntem gata, George. Miles zice că putem pleca oricând.

George se îndreptă spre mine:

— Pune-ţi centura de siguranţă, şi simultan apăsă butonul ce-l fixa la rândul lui de scaun. Fredonând încet, izbi un întrerupător cu dosul palmei şi tună:

— Zece secunde. Aveţi grijă de stomacuri.

După zece secunde barele de susţinere s-au tras înapoi, naveta noastră a coborât uşor în tubul ei şi prin el afară, în exteriorul Navei.

Părăseam casa pentru prima dată. Cvartalul Geo, chiar în cele mai rele momente, însemna tot „noi” vizavi de „ei”. Intrând în tunel domul se opacizǎ, iar luminile se aprinseră în jurul nostru. Stomacul nu simţi nici unul din efectele negative de care George ne avertizase că ar putea apare la trecerea de la gravitaţia artificială a Navei la cea a navetei.

Ceea ce însemna că, orice ar fi fost creatura asta numită George, era totuşi un pilot destul de bun.

Încă nu ştiam cum să mă port cu el. Am această reţinere când întâlnesc pe cineva pentru prima dată. Trebuie să mă obişnuiesc treptat.

Pentru moment, copilăroasă sau nu, eram bucuroasă să continue povestea, deoarece îmi oferea un subiect de gândire diferit de Grainau şi de ceea ce mă aştepta acolo.

Apăsă butoane câtva timp, apoi îmi zise:

— Ei bine, acum vom fi liniştiţi o vreme. Unde am rămas?

— Căpcăunul şi comoara.

— Ah, da, rosti şi continuă.

Ei bine, cei doi tineri au pornit a doua zi de dimineaţă, cu un soare strălucind puternic şi un aer cald. Sam, inteligent ca întotdeauna, îngrămădise hrană şi provizii într-un rucsac pe care îl ridicase în spate, iar la centură îşi prinsese o sabie mare. Ned nu a luat nimic – prea greu, vezi bine – ci şi-a pus numai şapca roşie pe cap, pornind fluierând la drum.

Toată lumea din regat a ieşit să-i vadă şi să îi conducă. Au fluturat batiste până când băieţii au dat primul colţ apoi, ca nişte oameni cu scaun la cap, s-au întors în case pentru a lua micul dejun.

Sam era atât de încărcat încât nu putea ţine pasul cu fratele său drag, şi curând Ned a dispărut înaintea lui, până

ce nici fluieratul său nu s-a mai auzit. Faptul nu l-a îngrijorat pe Sam, deoarece era convins că pregătirile şi prevederea lui aveau să prevaleze în faţa ritmului iniţial al lui Ned. Când lui Ned i se va face foame, fără îndoială avea să încetinească pasul.

Numai că Sam merse foarte mult, zi şi noapte şi nu-şi zări fratele.

Apoi întâlni cel mai slab om pe care îl văzuse vreodată, stând alături de un morman de oase de animale.

— Bună ziua, îl salută Sam. Caut un căpcăun care locuieşte într-o grotă şi are o comoară. Ştii cumva unde îi pot găsi?

Auzindu-i întrebarea, omul începu să plângă. Sam îl întrebă care-i era necazul, căci, acru sau nu, nu-i plăcea să vadă oamenii plângând.

Bărbatul îi răspunse:

— Un tânăr a trecut pe-aici, acum o zi sau două, şi mi-a pus aceeaşi întrebare. Şi nu mi-a adus decât necazuri. Aveam o turmă de oi, frumoase şi bune şi prăjeam una pentru cină când s-a oprit el. Era atât de drăguţ, amabil şi plăcut că l-am invitat să mănânce cu mine. După prima oaie nu se săturase şi am mai tăiat una, şi-ncă una, şi-ncă una. Se purta atât de prietenos şi de fermecător, încât nu mi-am dat seama că mi-a mâncat toate oile până ce nu a plecat. Acum nu mai am nimic. Şi am început să flămânzesc la rândul meu.

— Dacă îmi spui unde locuieşte căpcăunul am să-ţi dau ceva din mâncarea care o am la mine, îi propuse Sam.

— Dă-mi şi am să-ţi zic ceea ce i-am spus şi celuilalt, răspunse omul.

Sam scoase de mâncare şi când omul cel înfometat se sătură, îi spuse:

— Răspunsul e că nu ştiu. În drumurile mele nu am întâlnit căpcăuni. Eu unul îmi văd de treaba mea.

Sam îşi continuă drumul cu un rucsac în spate ceva mai uşor ca înainte.

Merse foarte mult, zi şi noapte, dar pe fratele lui nu îl zări. Apoi ajunse la un mic castel unde locuia o prinţesă – ei

bine, poate nu tocmai o prinţesă, dar fiindcă locuia acolo singură, nu exista nimeni care să afirme că nu e. Uite-aşa se întemeiază familiile regale.

Acest castel era asediat de un uriaş urâcios şi foarte grosolan. Din curtoazie, Sam şi-a scos sabia şi a doborât uriaşul tăindu-i căpăţâna păroasă. Prinţesa, şi frumoasă mai era, ieşi din castel să îi mulţumească:

— A fost foarte frumos din partea ta, dar mă tem că acest uriaş, zise ea împingând cu vârful pantofiorului capul tăiat, are şapte fraţi ce mă atacă făcând cu schimbul. Asta îi va mânia cu siguranţă. Aveam un talisman care mă proteja de aceste creaturi, dar vai! nu îl mai am. Un tânăr cu bonetă roşie a sosit fluierând aici săptămâna trecută, căutând un căpcăun şi era atât de dulce la vorbă, încât i l-am dat să-l protejeze de pericole. De atunci, aceşti îngrozitori uriaşi mă atacă întruna.

— Mă rog, de ce însă nu te muţi? întrebă Sam. Unde locuiesc eu nu sunt uriaşi, deşi unul sau doi avem şi noi. Există câteva castele minunate care aşteaptă să fie cumpărate.

Prinţesa răspunse că ideea era interesantă şi că s-ar putea să-i urmeze sfatul.

— Apropo, continuă Sam, ştii cumva unde pot găsi căpcăunul de care vorbeai mai devreme?

— Bineînţeles, nu este deloc departe. Urmează-ţi calea vreme de trei zile şi trei nopţi şi ai să dai de el.

Sam îi mulţumi, omorî încă un uriaş venit în căutarea fratelui său şi-şi văzu de drum. După trei zile şi trei nopţi nasul îi spuse că descoperise grota căpcăunului. Ciocăni politicos şi căpcăunul deschise uşa. Peştera era puţin cam mică pentru el. Era acoperit cu păr, avea trei ochi roşii şi doi colţi galbeni. Făcând abstracţie de înfăţişare, părea destul de prietenos.

Sam îşi scoase sabia şi zise:

— Scuzaţi-mă, însă am venit după comoară.

— Bine, dacă îmi vei spune o ghicitoare pe care eu să nu fiu în stare s-o dezleg, propuse căpcăunul, am să-ţi dau tot

ce posed. Dacă însă reuşesc să o ghicesc, tu îmi vei da banii şi tot ce ai.

Sam se învoi. Toată lumea ştia că aceşti căpcăuni nu erau deloc isteţi, iar Sam cunoştea câteva ghicitori deosebit de dificile.

Se gândi, se decise şi în sfârşit întrebă:

— Ce e ce nu este şi nu va fi nicicând?

Căpcăunul suci ghicitoarea pe toate părţile. Se aşeză apoi jos să se gândească cu seriozitate. Vreme de trei zile şi trei nopţi au stat ei împreună şi nimeni nu s-a mirat de acest aranjament, pentru că nimeni nu trăia în imediata apropiere. Căpcăunul încercă zece răspunsuri unul după altul, dar de fiecare dată Sam zicea:

— Îmi pare rău, nu ai ghicit.

În cele din urmă căpcăunul spuse:

— Nu mă mai pot gândi la nici un alt răspuns. Ai câştigat, însă nu-mi spune răspunsul. Scrie-l pe o bucată de hârtie, iar eu mă voi gândi bine la el după ce-o să pleci.

Sam scrise răspunsul şi dădu căpcăunului bucata de hârtie. Apoi întrebă:

— Şi acum, te pot deranja să-mi dai comoara?

— Ai câştigat corect tot ceea ce am. Aşteaptă puţin. Intră în grotă şi după o secundă se întoarse cu un singur bănuţ de aramă. Îmi pare rău, dar atât mi-a mai rămas. A fost mai mult, însă am dat totul unui tânăr care a fost pe-aici acum o săptămână. După ce-a plecat el, a trebuit să-ncep să adun din nou. Se vede însă că trebuie să încep încă o dată.

Deoarece îşi cunoştea bine fratele, Sam întrebă neîncrezător:

— Tânărul de care vorbeşti nu ţi-a pus nici o întrebare la care să nu răspunzi, nu-i aşa?

Căpcăunul se îndreptă din spate şi rosti pe un ton jignit:

— Bineînţeles că nu. Dar era atât de drăguţ, că nu m-a lăsat inima să-l las să plece cu mâna goală.

Ei, faptul îi punea ceva probleme lui Sam. Îl învinsese pe căpcăun, câştigase comoara, dar nimeni nu avea să creadă aşa ceva văzând ca dovadă doar un bănuţ de aramă. Aşa că se gândi niţel, apoi zise:

— Şi cum ţi se pare grota asta, prietene?

— Înghesuită, răspunse căpcăunul. Însă peşteri mari sunt greu de găsit.

— Şi ai ceva tovărăşie?

— Nu, mă gândesc la ghicitorile mele ca să treacă timpul.

— Ei bine, cum ţi-ar place să vii cu mine? Când am să devin rege, am să-ţi fac rost de o grotă pe măsură, cu vecini buni şi prietenoşi, şi-ţi voi trimite din când în când oameni să-ţi pună ghicitori. Ce zici de asta?

Căpcăunul nu putea refuza o asemenea ofertă, aşa că acceptă imediat şi porniră amândoi la drum. Când se apropiară de casa lui Sam, acestuia i se păru că în regat se pregătea o celebrare. Se răsuci către prietenul său căpcăun:

— Ce părere ai de o petrecere?

— Grozav, răspunse căpcăunul. Sunt convins că îmi va place, deşi nu am participat niciodată la vreuna.

— Uite, eu am să intru primul, apoi am să ies să te iau şi pe tine înăuntru.

Sam intră, ca să descopere că se pregătea o dublă ceremonie.

Fratele său Ned urma să fie încoronat şi totodată se căsătorea cu frumoasa prinţesă pe care Sam o sfătuise să plece din ţinutul uriaşilor.

Sam socoti că nu era deloc frumos din partea lor.

— Opriţi nunta, ceru Sam.

Au oprit nunta şi l-au privit cu toţii.

— Am reuşit în pelerinajul meu şi pretind dreptul la tron.

Toţi au izbucnit în râs.

— Fermecătorul Ned a adus comoara căpcăunului. Tu ce ai adus?

Sam le arătă bănuţul de aramă.

— Asta am adus, iar ei au râs şi mai puternic. Şi am mai adus un lucru, continuă Sam, deschizând larg porţile.

Şi înăuntru intră căpcăunul, dornic să participe la petrecerea promisă.

Sam îi explică că petrecerea va începe imediat după ce el va fi încoronat rege. Din moment ce căpcăunul şedea în pragul singurei ieşiri, Sam a fost uns rege cât ai clipi din ochi.

Ei, după aceea Sam i-a procurat căpcăunului o grotă numai pentru el, iar după ce vecinii au descoperit că acesta nu era un individ rău, s-au înţeles împreună foarte bine. Căpcăunul a devenit o atracţie turistică, dintre cele mai renumite din regat, aducând un venit constant destul de frumuşel. Sam a deschis şi un institut de bună purtare condus de fratele său Ned, iar aceasta a adus încă şi mai mulţi bani. Sam s-a căsătorit cu prinţesa şi au trăit fericiţi. Dacă nu s-au mutat din ţinut, şi nu văd de ce ar fi făcut-o, poate că şi astăzi locuiesc încă acolo.

Ah, da. Zece ani i-au trebuit căpcăunului să hotărască că nu poate răspunde ghicitorii. În fiecare săptămână aduna toate răspunsurile şi le expedia lui Sam, iar Sam i le trimitea înapoi. În cele din urmă, căpcăunul înţelese că nu avea să ghicească niciodată răspunsul la întrebarea „Ce e ce nu este şi nu va fi nicicând?”. A despăturit hârtia pe care i-o dăduse Sam cu atâta timp în urmă şi a citit-o. Răspunsul suna: „O gaură de şoarece în urechea unei pisici.” (Şi acesta este, mica mea prietenă, singurul răspuns adevărat.)

„Ah, la naiba,” a exclamat căpcăunul. „Şi eram pe punctul să dau şi acest răspuns.”

— Povestea are o morală, rosti George. Mama mi-a spus-o şi am să ţi-o spun şi eu: dacă eşti destul de inteligent şi-ţi foloseşti capul, nu vei greşi niciodată prea mult. Ţine minte asta şi-ai să te descurci întotdeauna.

Imediat după aceea am intrat în atmosfera planetei Grainau.

George a devenit ocupat cu aterizarea.

Gândeam că fusese bine intenţionat şi mă simţeam niţel mai prietenoasă faţă de el.

Aflasem că intrarea în atmosfera unei planete reprezenta o problemă spinoasă, însă George nu părea foarte îngrijorat. Lucrul cel mai important era ca şi atunci când

părăseai Nava: să menţii echilibrul între un câmp gravitaţional şi celălalt, astfel ca cei de la bord să nu fie zdrobiţi de podea, şi nici să nu zboare, brusc în aer, lipsiţi de greutate. Pe lângă acestea, pilotul trebuia să ne ducă la un anumit punct de întâlnire pe planetă. Cum reuşea să o facă, nu aveam nici cea mai vagă idee.

Aparent primea tot soiul de indicaţii de pe cadrane. Ecranele şi instrumentele indicau lucruri de neînţeles pentru mine, însă printr-un limbaj comun misterios, el unul le înţelegea. Comută displayurile de vizionare, dar ele nu arătau nimic altceva decât un gri mat. Fără ca George să îl comande în vreun fel, domul deveni treptat transparent, luminile interioare începură să pălească corespunzător cu strălucirea crescândă din exterior.

În timp ce coboram, am privit împrejur. Încă mai eram prevăzătoare, dar curiozitatea se dovedea mai puternică. Am desfăcut centura şi m-am străduit să văd cât mai mult, dar nu era deloc încurajator. În toate direcţiile aceeaşi privelişte monotonă, aceeaşi ceaţă alb-cenuşie, moale şi pufoasă, luminată uniform de un soare roşu-portocaliu, ce se situa jos în faţa noastră şi urca încet, pe măsură ce noi coboram. Era primul soare pe care-l vedeam de aproape şi nu-mi plăcea lumina lui. Polarizorul automat al hublourilor redusese intensitatea razelor sale până când a devenit suportabil să-i priveşti discul strălucitor, însă puteam să-mi dau seama că lumina lui nu era plăcută.

Ecranele înfăţişau aceeaşi albeaţă amorfă dedesubt.

— Nu aşa arată o planetă, nu? am întrebat.

George râse şi-mi răspunse:

— Aceştia sunt nori. Planeta se află sub ei, ca un tort sub blatul de frişcă.

Se întinse spre acelaşi întrerupător pe care-l acţionase mai devreme şi descoperi că este comutat. Încruntă din sprâncene şi apoi făcu o comunicare pentru cei de la nivelul inferior:

— Aterizăm în aproximativ zece minute.

Apăsă din nou pe buton şi acesta ieşi în afară.

— Cobor.

— Bine, îmi zise George. Ne vedem mai târziu.

Se concentră din nou asupra panoului de control şi deodată am alunecat printre norii albi, în mijlocul unei mase bolnăvicioase, sufocante. Luminile s-au aprins suplinind lipsa de viaţă de afară. Era cea mai înfricoşătoare materie unde te puteai pierde şi nu doream să o privesc. Am coborât scara în spirală. În camera caldă şi primitoare l-am căutat din ochi pe tata. Stătea singur într-un fotoliu, în partea din centru.

Domnul Tubman, asistentul tatei, supraveghea cum se înşeuau caii.

Oameni forfoteau ici colo, terminând treburi de ultim minut, pe care le descoperim cu toţii în ceasul al douăsprezecelea. Tata avea o carte în mână şi citea foarte calm, după cum ar fi trebuit să mă aştept. Tata ignoră confuzia.

M-am aşezat lângă el într-un fotoliu maro închis şi am aşteptat până şi-a ridicat privirile:

— Bună, Mia, a rostit. Ajungem imediat. Ce faci?

— Cred că bine.

Asta însemna că eram nervoasă.

— Perfect. Şi cum te împaci cu George?

Am ridicat din umeri.

— Cred că bine.

— L-am rugat să te supravegheze cât sunt eu în conferinţă. Îţi va arăta oraşul; a mai fost aici.

— Ai să fii ocupat toată ziua? am întrebat.

— Bănui că da. Dacă reuşesc să termin mai devreme, vă găsesc eu.

Trebuia să mă mulţumesc cu atât.

Câteva minute mai târziu am aterizat uşor. Grainau avea o gravitaţie mai mare decât Nava – acesta a fost primul lucru de care am fost sigură după ce naveta a încetat să se mai mişte. Simţeam greutatea suplimentară în călcâie şi în tălpi. Un lucru cu care trebuia să te obişnuieşti.

George coborî şi se îndreptă spre noi. Tata se ridică la rândul lui în picioare şi spuse:

— Gata, George, eşti pregătit să preiei comanda?

Adică să mă ia pe mine. George ne domina cu mult pe amândoi. Dădu din cap, iar tata zâmbi:

— A fost o poveste frumoasă, George. Ai talente pe care nu le bănuiam.

— Ce poveste? am întrebat.

— Povestea pe care tocmai ţi-a istorisit-o George. Transmiţătorul a fost conectat încă de la început.

George zâmbi:

— Nu mi-am dat seama decât cu un minut în urmă.

— O poveste *frumoasă,* repetă tata.

M-am înroşit, total stingherită:

— Oh, nu.

Să asculţi o poveste ca aceea era un lucru, dar să ştie toată lumea despre ea era cu totul altă mâncare de peşte şi foarte stânjenitor.

I-am aruncat lui George o privire acuzatoare şi am alergat spre adăpost, îndreptându-mă către toaletă. Nu voiam să fiu văzută de nimeni.

Tata veni repede pe urmele mele şi mă prinse înainte să intru. Mă apucă de braţ şi mă opri.

— Stai, Mia.

M-am luptat să mă eliberez:

— Dă-mi drumul.

— Nu face o scenă, Mia.

— Dă-mi drumul. Nu vreau să rămân aici.

— Linişte! exclamă tăios. Îmi pare rău că am făcut greşeala să-ţi spun, dar George nu a făcut-o intenţionat. Şi pe urmă, mie mi-a plăcut povestea şi am de şase ori vârsta ta.

— Cu tine-i altceva, am răspuns.

— Poate ai dreptate, însă nu mai contează acum. Trebuie să ieşim. Vreau să te reculegi şi să mergi alături de mine. Când vom da ochii cu aceşti Colonişti, vreau să fii cineva de care să fiu mândru. Nu doreşti să faci o impresie proastă acestor oameni, nu?

Am dat din cap.

— Bine, spuse şi îmi dădu drumul. Revino-ţi.

Ţinându-mi capul plecat, am făcut tot ce puteam să mă controlez.

Mi-am netezit bluza şi mi-am tras în sus pantalonii scurţi. Când am fost pregătită, am dat ochii cu lumea din jur. Rampa fusese coborâtă şi din exterior auzeam zgomot, oameni care strigau.

— Vino, zise tata şi am traversat zona centrală.

George încă mai era acolo şi i-am aruncat o privire ostilă, însă nu păru să observe. L-am lăsat în urmă.

Ne-am oprit un moment în vârful rampei, iar acest lucru fu interpretat ca un semnal de către o fanfară care începu să cânte şi la fel de oamenii prezenţi, care începură să strige şi mai tare.

6

Caii fuseseră deja scoşi afară şi erau ţinuţi de frâie de către domnul Tubman. Lângă el se afla un om cu înfăţişare protocolară, cu pălărie înaltă în care fusese înfiptă o pană albă şi mare. În alte împrejurări l-aş fi găsit nostim. Lângă el stăteau doi copii, un băiat şi o fată, ambii cam de vârsta mea. Aterizasem în ceea ce părea să fie piaţa centrală a oraşului, şi din toate părţile şiruri de oameni strigau şi ne priveau. Mă făceau să mă simt ca un exponat de muzeu. Deasupra, cerul era cenuşiu şi coborât, cărămizile galbene ale pieţii sclipeau, iar de jur împrejur sufla o briză caldă, umedă. Fanfara se afla chiar în faţa noastră, şi toţi membrii formaţiei purtau uniforme verde-închis. Cântau cu entuziasm – adică tare – însă fals.

Priveam spectacolul când tata mă prinse de mână şi îmi spuse:

— Hai! Ai să caşti gura mai târziu.

Am început să coborâm rampa şi oamenii din piaţă îşi sporiră volumul aclamaţiilor. Nu-mi plăcea şi începusem să mă agit. Nu-mi place ca mulţimea să strige spre mine, iar acum faptul era şi mai deconcertant deoarece nu-mi dădeam seama după zgomot dacă sunt prietenoşi sau nu. Orice ar fi cântat fanfara devenise neinteligibil, contribuind doar la hărmălaia generală.

Tatăl meu şi omul cu ţinută protocolară îşi strânseră mâinile. Tata glăsui:

— Domnule Genaro, îmi pare bine să vă revăd.

Omul răspunse:

— Vă măsuraţi bine timpul, domnule Havero. Ploaia s-a oprit cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă, deşi nu garantez că va rămâne oprită.

Tata mă împinse înainte:

— Ea e fetiţa mea, Mia. Pe domnul Tubman şi pe George Fuhonin, pilotul meu, cred că-i cunoaşteţi deja.

În timp ce-i strângeam mâna m-am uitat bine la el. Avea figura unui om dornic să placă, pe care nu ştiam prea bine

cum să îl tratez, iar pe chipul şi în glasul tatei nu citeam nimic.

Genaro arătă spre băiat şi spre fetiţă:

— Aceştia sunt copiii mei, Ralph şi Helga. Când ne-aţi spus că veniţi cu fiica dumneavoastră, m-am gândit că i-ar place să întâlnească copii de vârsta ei.

Deschise robinetul unui zâmbet, apoi îl închise la loc.

Băiatul avea un păr blond murdar. Era doar cu o idee mai înalt decât mine, dar mult mai bine făcut. Fata era de asemenea solidă şi de înălţimea mea. Amândoi îmi ziseră salut, fără să debordeze însă de prietenie.

I-am salutat la fel de precaut.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, i se adresă tata domnului Genaro.

— Mi-a făcut plăcere. Orice este binevenit, dacă creează o stare de bună dispoziţie. Ha, ha, ha!

Oamenii şi orchestra continuau să facă zgomot.

— Mergem? întrebă tata.

— Oh, fireşte, zise domnul Genaro. Copii, aveţi grijă cum vă purtaţi.

Tata nu-mi zise o vorbă, în schimb îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Domnul Genaro urcă pe calul său, tata şi domnul Tubman pe ai lor. Fanfara, fără să înceteze să cânte, se retrase puţin atât cât să le permită trecerea, iar ei părăsiră piaţa. Fanfara îi urmă cântând tare şi spart, alături de o bună parte a mulţimii.

Am întrebat:

— De ce îi însoţeşte toată lumea?

— Tatăl tău este o personalitate, îmi explică George Fuhonin cu o undă de ironie, stând exact în spatele meu.

Nu vorbisem cu el, gândisem doar cu voce tare. Răspunsul lui îmi aduse aminte că eram hotărâtă să nu-i mai vorbesc niciodată. Aşa că m-am îndepărtat puţin.

O parte din oamenii rămaşi se îngrămădiră spre navetă, doritori să ne arunce o privire de îndeaproape. George se uită roată la ei fără plăcere, ca şi cum ar fi vrut să îi alunge.

— Rămâi aici, îmi spuse. Mă întorc imediat.

Urcă rampa spre locul unde se găseau cei trei membri ai echipajului. Stăteau în uşa navetei, privind mulţimea. Când George se apropie de ei îi spuseră ceva ce aducea cu o glumă şi râseră. George nu râse. Dădu din cap iritat şi le făcu semn să intre înăuntru.

— Ce facem acum? o întrebă băiatul, Ralph, pe sora sa.

M-am răsucit să-i privesc.

Pe Navă noi trăim atât de mult, iar populaţia este atât de puţin numeroasă, încât niciodată nu vezi fraţi şi surori cu o diferenţă de vârstă mai mică de douăzeci de ani. Oricum, niciodată atât de apropiaţi cum erau aceştia doi. Toţi copiii pe care-i cunosc sunt singuri la părinţi. Nu ştiam la ce să mă aştept să văd, însă cu excepţia musculaturii, cei doi fraţi nu prea semănau între ei. Crezusem contrariul – în cărţi întotdeauna seamănă, ori între ei, ori cu de mult pierdutul unchi Max, bogătaşul. Helga avea părul brunet, dar nu atât de închis ca al meu şi îl purta lung, lăsat în jos pe umeri şi prins cu piepteni. Avea o rochie, în faţă cu un şorţ. Băiatul purta pantaloni lungi, ca cei pe care-i îmbrăcase tata astăzi, şi o cămaşă simplă. Era evident că se îmbrăcaseră îngrijit în vederea acestei mici ceremonii, ceea ce îi făcea să fie la fel de ţepeni ca şi manierele lor.

Presupun că eu le păream la fel de ciudată cum îmi păreau ei mie: o chestie mică, brunetă, cu părul tăiat scurt şi drept, îmbrăcată ca de obicei cu o bluză albă cu mâneci largi, pantaloni scurţi albaştri şi sandale cu ştaif. Era un costum în care m-aş fi simţit în largul meu la orice întrunire de pe Navă. Nu aş fi purtat aşa ceva la un joc de fotbal – mai degrabă ceva mai puţin pretenţios şi pantofi mai rezistenţi – însă prezentabilă eram. Hainele mele erau curate şi destul de îngrijite. Totuşi, după glorioasele uniforme verde închis, îmi dădeam seama că puştii aceştia puteau foarte bine să-mi considere îmbrăcămintea drept lipsită de eleganţă.

Ne-am studiat îndelung, apoi băiatul se mai muie puţin şi întrebă:

— Câţi ani ai?

— Doisprezece, am replicat.

— Eu am paisprezece, ea doisprezece.

Helga intră în vorbă:

— Tata ne-a cerut să-ţi arătăm oraşul.

O spuse cu o intonaţie de întrebare.

Am inspirat adânc şi am zis:

— În regulă.

— Ce facem cu el? întrebă ea arătând spre rampă. George se afla pe jumătate înăuntrul navetei, cu spatele spre noi. Ţi-a spus să rămâi aici.

— Se presupune că el are grijă de mine, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i dau atenţie. Să plecăm înainte să se-ntoarcă, am răspuns.

— Bine, rosti Ralph. Haide atunci.

Porni în fugă pe sub marginea navetei, exact în direcţia opusă celei pe unde plecaseră tatăl lui şi tatăl meu. Helga şi cu mine l-am urmat.

George ne observă şi-mi strigă ceva, dar am continuat să alerg. N-aveam câtuşi de puţin intenţia să-i dau ascultare!

Ralph făcu un mic ocol ca să atingă cu mâna partea de jos a navetei, poate ca mai târziu să se laude, ori poate să o atingă pur şi simplu, şi apoi ţâşni mai departe. Am străbătut tot drumul pe sub marginea navetei până în partea opusă. Şi acolo se găseau câţiva oameni, însă mult mai puţini decât în faţă, unde fusese coborâtă rampa, probabil deoarece de aici nu aveau cum să-i privească pe oamenii Navei.

Am trecut printre ei şi am observat că toţi erau bine făcuţi. I-am lăsat în urmă privind după noi şi am zbughit-o după primul colţ care ne-a ieşit în cale. Mă simţeam destul de îndrăzneaţă în felul meu, de parcă pornisem într-o mare aventură.

Am cotit de câteva ori dintr-o stradă în alta; dacă George ne urmărise, atunci cu siguranţă scăpasem de el. În momentul acela nu mai ştiam unde mă aflu. Strada semăna cu celelalte, pavată cu pietre rotunde şi lată cam cât unul din coridoarele mari de acasă, pe margini cu clădiri de piatră şi lemn, şi doar câteva de cărămidă.

— Staţi puţin, nu mai pot fugi, am spus.

Mă dureau picioarele şi nu mai puteam respira. Necesita mai mult efort aici decât acasă, şi eram convinsă că dacă aş fi căzut, m-ar fi durut mai tare. Grainau constituia o planetă categorisită ca „asemănătoare cu Pământul în proporţie de nouăzeci la sută”, ca celelalte planete-colonii de altfel, însă acele zece procente însemnau mult în materie de confort şi stranietate, la care se adăuga gravitaţia ceva mai mare de pe Grainau.

Acel „puţin mai mare” m-a obosit aproape imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ralph.

— Sunt obosită, am spus. Să mergem.

Îşi aruncară unul altuia o privire, apoi Ralph încuviinţă:

— Oh, e-n regulă.

Aerul nu mă ajuta să-mi recapăt respiraţia, atât era de greu şi umed. Mă simţeam udă. Parcă mergeam prin aburi şi era aproape la fel de plăcut.

— Aerul e întotdeauna aşa? am întrebat.

— Aşa cum? mă întrebă Helga, cu o nuanţă defensivă abia perceptibilă în glas.

— Dens.

Aş fi adăugat şi plin de mirosuri, deoarece conţinea o varietate de mirosuri neidentificabile, dar m-am oprit. Întotdeauna aerul planetar proaspăt este lăudat, însă dacă acesta era aer planetar, atunci mie nu-mi plăcea.

— Astăzi e puţin mai umed, explică Ralph. Briza care se ridică ar trebui să-l cureţe.

După-amiaza aceea am început-o fiecăruia fiindu-i frică de celălalt.

Dar foarte curând Ralph şi Helga au înţeles cât de lipsită de temei era teama lor şi, când nu au mai fost atenţi să-şi supravegheze purtarea, dispreţul ce înlocuise teama a ieşit la lumină. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama ce se întâmpla. Tot ce ştiam e că multe din afirmaţiile mele le considerau naive şi că schimbau o mulţime de priviri cu subînţeles.

Am descoperit că nu ştiam *nimic.* Nici măcar cât era ceasul.

Spusesem ceva despre dimineaţă, ceva indicând cu claritate că eu consideram că e dimineaţă şi amândoi s-au întors spre mine. Pe Grainau era ora prânzului. Nu conta că eu una abia îmi terminasem micul dejun, imediat înainte de plecare.

Am arătat o clădire şi am întrebat ce anume e.

— Un magazin, prostuţo. N-ai mai văzut niciodată un magazin?

Ei bine, nu văzusem. Citisem despre ele şi atât. Pe Navă avem o societate atât de mică, încât să cumperi şi să vinzi nu este practic. Dacă doreşti ceva, faci o cerere şi în scurtă vreme ţi se trimite. Poţi trăi cât de simplu, sau cât de bogat vrei – deşi există o limită câte lucruri poţi înghesui într-un apartament, şi sunt unii care se apropie de această limită. Într-o societate unde poţi obţine tot ce-ţi doreşti, nu-ţi faci un renume adunând lucruri, decât dacă le foloseşti efectiv ori dacă îţi produc o plăcere estetică. De aceea nu greşesc spunând că tendinţa este spre un trai cât mai modest.

Nu mă pot gândi decât la un singur program regulat de schimburi.

Copiii sub paisprezece ani primesc bonuri săptămânale pentru dulciuri; în felul acesta nici unul dintre ei nu are cum să-şi distrugă sănătatea.

După paisprezece ani, se presupune că ştii să-ţi porţi singur de grijă şi te lasă în pace.

— Pot să mă uit? am întrebat.

Ralph ridică din umeri:

— Bine.

Era un magazin de îmbrăcăminte şi cele mai multe dintre haine îmi păreau foarte bizare. Se găseau şi câteva piese cărora nu le pricepeam deloc rostul.

După un minut, omul de la tejghea se apropie de Ralph şi îi şopti tare:

— De ce s-a îmbrăcat ăsta aşa?

— E fată, explică Helga. Şi nu ştie nimic.

Mi s-au înroşit urechile, dar m-am prefăcut că nu aud şi am continuat să-mi bag nasul peste tot.

— Vine de pe Navă, mai spuse Ralph într-o şoaptă la fel de uşoară ca un tunet. Acolo sus ei nu poartă haine. Probabil că s-a gândit că porcăriile alea de pe ea seamănă cu ce ne îmbrăcăm noi.

Omul pufni pe nas şi ostentativ se îndepărtă de mine. Nu înţelegeam motivul şi eram nedumerită, căci era evident că intenţiona să mă jignească. Numai că nu scuipase la picioarele mele. Părea excesiv, dacă proceda aşa numai pentru că nu aveam bunul simţ să mă îmbrac ca o fată cuviincioasă, în acele cârpe oribile pe care le vindea.

În timp ce ieşeam, vânzătorul murmură ceva despre „hrăpăreţi” pe care nu l-am prins prea bine. Ralph şi Helga păreau să nu-l fi auzit, sau se prefăceau că nu aud. Nu am spus nimic.

Ieşisem din magazin şi dădusem colţul pe o stradă în pantă, când m-am oprit şi am întrebat:

— Ce-i aia?

— Ce anume?

Am arătat spre masa cenuşie cu creste albe, întinsă la capătul străzii, dincolo de case, la poalele dealului.

— Este apă?

Se priviră unul pe celălalt apoi, cu o voce de „orice cap pătrat ştie măcar atâta lucru”, Ralph îmi replică:

— E oceanul.

Întotdeauna îmi dorisem să văd un ocean, întrucât sunt mai rare decât magazinele înşele pe Nava noastră.

— Aş putea să arunc o privire?

— Sigur, zise Ralph. De ce nu?

Mai întâi veneau, de o parte şi de alta, un chei de piatră şi depozitele portului. Portul propriu-zis se întindea ca două braţe, îmbrăţişând o mare întindere de apă. Pe margine se găseau docuri suspendate pe piloni de lemn, înaintând în apă ca degetele unei mâini.

Foarte aproape pluteau bărci de toate mărimile. Puţin mai departe se aflau giganţi cu multe catarge, destul de mari pentru a avea la bord alte bărci mai mici.

Chiar şi în port apa se ridica în creste albe şi se lovea de piatră şi de lemn. Deasupra zburau păsări albe şi gri, maro,

negre, de toate nuanţele, rotindu-se în cercuri şi ţipând strident, unele din ele chiar plonjând în apă. Aerul de aici mirosea puternic – cred că a peşte. În afara portului apa forma munţi, făcând ca valurile din port să pară bicisnice şi se întindea mult în depărtare, mai mult decât reuşeam să disting cu privirea, împreunându-se cu cerul cenuşiu de deasupra undeva la distanţă.

Aş fi putut comenta tot ce vedeam, mirosurile, oamenii muncind, dar nu ştiam ce să spun ca lui Ralph şi Helgăi să nu li se pară din nou ciudat şi amuzant; începusem să fiu puţin mai precaută. Nu mi se mai păreau aliaţii în tovărăşia cărora fugisem de George. Am mers de-a lungul malului, pe chei, spre docurile de lemn. Ralph ne conduse spre un mic debarcader unde ne-am oprit.

Arătă o mică ambarcaţiune legată acolo. Avea cam patru metri lungime, iar catargul îl avea suficient de înalt cât să se ridice puţin deasupra cheiului. Pânza era strânsă la locul ei. Barca era vopsită într-un alb suferitor, cu marginile negre şi pe ea stătea scris numele ciudat de *Guacamole.*

— Ce părere ai? mă chestionă el.

— E-un vapor foarte frumos, am răspuns.

— Nu e vapor. Este o barcă, un pui[1] şi este a noastră. A mea şi a Helgăi. Navigăm mereu cu ea. Ce-ai zice de o plimbare?

Helga îl privi vizibil încântată:

— Ah, avem voie?

— Dacă vrea ea, răspunse Ralph. De ea depinde. Altfel trebuie să facem ce-a spus tata şi s-o însoţim.

— Hai să mergem, te rog, se rugă Helga de mine.

Am privit apa şi am încercat să mă hotărăsc. Apa părea agitată, iar barca foarte mică. De fapt, nu doream deloc să merg.

— Vom rămâne în interiorul portului, continuă Helga.

— Nu-i periculos, mai spuse şi Ralph, privindu-mă.

Nu voiam ca el să creadă că mi-e frică, aşa că după o clipă am ridicat din umeri şi am pornit spre scara de lemn

---

[1] Ambarcaţiune mică cu vâsle şi velă, folosită de obicei la bordul navelor mai mari.

ce lega docul de puntea din spate a bărcii. Scara se ridica deasupra docului cu aproape jumătate de metru; am prins-o strâns. În ultima vreme întâlneam mai multe scări decât aş fi dorit să întâlnesc. Ralph şi Helga priviră în jos în urma mea.

Barca se ridica şi cobora pe valurile care se spărgeau de doc şi chei.

Am aşteptat până când s-a ridicat, şi atunci am păşit pe ea. Eram cât pe ce să alunec, dar m-am ţinut bine pe picioare şi am pornit cu atenţie în faţă, agăţându-mă de ce îmi venea la îndemână. Am ajuns la catarg şi m-am aşezat pe bancheta din faţa lui. Helga sări înăuntru pe când eu mă aşezam, iar Ralph sosi imediat după ea.

Am clipit când o ceaţă de picături de apă mi-au stropit obrazul.

— N-o să ne udăm? am întrebat.

Nu m-au auzit, aşa că am repetat întrebarea cu voce mai puternică.

— Nu sunt decât stropi, îmi răspunse Helga. Trebuie să te aştepţi la asta. N-o să ne udăm prea tare.

Ralph îmi spuse:

— Şi apoi, apa te va spăla. Ştiu că nu aveţi prea multă apă pe Nava voastră.

Acesta constituia un alt lucru care mă irita la Ralph şi Helga. Aveau tot felul de concepţii greşite despre Navă, pe care insistau să mi le comunice. Ralph era mai rău, deoarece era dogmatic. La început l-am crezut maliţios, până m-am convins că de fapt credea cu adevărat ceea ce spunea. Spre exemplu ideea lui că mergem dezbrăcaţi – nu era complet greşită; unii merg într-adevăr dezbrăcaţi în intimitatea apartamentelor lor, însă aş vrea să văd pe cineva jucând gol fotbal. Problema e că ceea ce afirma nu era nici adevărat, dar nici nu se obosea să m-asculte. Îşi exprima prejudecăţile cu aplomb şi se aştepta să fiu de acord cu el.

Mai devreme declarase ceva legat de dificultatea traiului în barăci atât de aglomerate – mă rog, ceva de felul acesta – şi dacă nu-mi plăcea tot spaţiul liber de acolo. Am

încercat să le explic faptul că aşa fuseseră lucrurile numai la început, însă am făcut greşeala să aduc în discuţie dormitoarele comune, care sunt oarecum înghesuite, ca să fiu cinstită, iar rezultatul a fost o confuzie sporită. În cele din urmă, Ralph zise că toată lumea ştia cum stăteau treburile pe Navă şi că nu trebuia să mă strădui să explic.

Helga era mai suportabilă, întrucât ea nu făcea decât să pună întrebări.

— Este adevărat că voi nu mâncaţi mâncare pe Navă?

— Cum adică?

— Ştii, se spune că voi nu produceţi mâncarea ca noi, că mâncaţi pământ sau tot felul de mizerii.

— Nu, i-am răspuns.

— E adevărat că voi omorâţi copiii nou născuţi care nu arată cum trebuie?

— Voi îi omorâţi?

— Nu, dar toată lumea spune că voi o faceţi.

Lucrul care mă supăra cel mai mult la Ralph şi „apa lui care te curăţă" este că noi, pe Navă, avem amintiri foarte pregnante despre murdăria coloniştilor. Ralph nu remarca de altfel nici diversele mirosuri ce pluteau în aer deasupra portului, ceea ce demonstra cât de prost stătea el cu simţul olfactiv, iar mie nu-mi plăcea de loc aerul sigur cu care-şi pronunţa el declaraţiile.

Ralph şi Helga ridicară rapid pânza în timp ce eu îi priveam, apoi Helga se apropie şi se aşeză alături de mine. Ralph a dezlegat nodul şi am pornit. Avea o cârmă de lemn cu ajutorul căreia ţinea barca pe direcţie, iar cu o funie manevra tangonul[1] . Trase de acesta, iar vântul umflă pânza cu o pocnitură puternică.

Am pornit din dreapta portului, cu vântul în spate, străbătând întreaga lui lăţime. Zgomotul apei şi ploaia de stropi erau agasante, mohoreala zilei nu te încuraja câtuşi de puţin, dar am socotit că înţeleg de ce, pe vreme frumoasă, navigatul putea fi distractiv.

---

[1] Braţ mobil perpendicular pe catarg, de care se ataşează vela şi cu ajutorul căruia ea poate fi manevrată.

Nu m-am putut totuşi abţine să nu gândesc că noi controlam vremea pe Nivelul Trei cu mult mai bine decât o făceau ei aici. Când dorim ploaie, toată lumea ştie dinainte că vine ploaie. Întoarcem un buton şi plouă până când vrem să se oprească. Nici urmă de un aer atât de lipicios şi greu.

Helga începu o conversaţie, încercând, cred, să se arate prietenoasă.

— Ai fraţi şi surori?

— Nu, am răspuns, nu cred. Nu am auzit să fi avut vreunul.

— Mă rog, n-ar trebui să ştii? Chiar şi despre fraţi sau surori vitrege?

— Nu ştiu sigur, însă nu mi-a spus nimeni. Părinţii mei sunt căsătoriţi de atâta timp, încât dacă aş avea un frate, atunci el ar fi mare sau chiar mort demult.

Poate vi se pare ciudat, însă era o idee nouă pentru mine. Nu mă gândisem niciodată la fraţi sau surori. O idee interesantă, dar nu o luam în serios nici măcar acum.

Helga mă privi oarecum uimită.

— Căsătoriţi? Credeam că voi nu vă căsătoriţi ca toţi oamenii. Credeam că trăiţi aşa, cu cine doriţi.

I-am răspuns:

— Părinţii mei sunt căsătoriţi de mai bine de cincizeci de ani. Adică ani tereştri.

— Cincizeci de ani? Oh, doar ştii că nu-i adevărat. L-am văzut pe tatăl tău şi-i chiar mai tânăr decât tata.

— Câţi ani are tatăl tău?

— Să văd, zise ea. Se strădui să facă câteva calcule. În jur de cincizeci.

— Ei, tatăl meu are optzeci şi unu de ani. Ani tereştri, i-am răspuns.

— Asta e-o minciună!

— Iar mama şaptezeci şi patru sau şaptezeci şi cinci. Nu ştiu precis.

Helga mă privi dezgustată şi îmi întoarse spatele.

Ei bine, acesta era adevărul şi dacă ea nu voia să mă creadă, n-avea decât. Nu vreau să spun că e ceva obişnuit ca oamenii să rămână căsătoriţi timp de cincizeci de ani.

Am impresia că oamenii încep să se plictisească unul de celălalt după douăzeci-treizeci de ani şi apoi se despart. Mai sunt şi unii care nu doresc deloc o legătură permanentă cum e căsătoria; şi de aceea locuiesc pur şi simplu împreună. Există de asemenea oameni care nici nu se cunosc şi totuşi au copii, întrucât au fost sfătuiţi în această direcţie de către geneticianul Navei. Orice ar fi auzit Helga, reprezenta o versiune deformată a acestor realităţi.

Părinţii mei formau o pereche ciudată. Erau căsătoriţi de cincizeci de ani, ceea nu era un lucru obişnuit, dar nu mai trăiau împreună de opt ani. Când am împlinit patru ani, mama a găsit ocazia mult aşteptată de a studia artele cu Lemuel Carpentier şi s-a mutat. Probabil că atunci când eşti căsătorit de cincizeci de ani şi ai în faţă perspectiva altor cincizeci, o vacanţă de circa opt ani pare neglijabilă.

Să vă spun drept, nu pricep ce-au văzut părinţii mei unul la celălalt.

Pe tata îl iubesc şi îmi place mult, însă pe mama nu o plac defel. Mi-ar place să pot zice că nu ne înţelegem reciproc, şi parţial faptul e adevărat. Consideram că „arta” ei era proastă. Într-una din rarele mele vizite la ea acasă, am privit o sculptură şi am întrebat-o ce-i cu ea.

— Se numeşte Pasărea, mi-a răspuns.

Vedeam şi eu că era făcută să reprezinte o pasăre. Mama o lucrase copiind după un tablou şi arăta exact ca un tablou, atât de înţepenită, de formală, încât nu radia deloc senzaţia de viaţă. Am făcut o remarcă în acest sens, iar mama nu a apreciat-o. Ne-am contrazis şi în cele din urmă m-a scos afară.

Deci, în parte era vorba de neînţelegere, însă nu în totalitate. Întâi îmi declarase foarte răspicat că mă născuse din datorie şi nu pentru că ar fi dorit în mod special s-o facă. Eram convinsă că abia aştepta să plec în Încercare pentru a se muta înapoi cu tata. Cum vă spuneam, nu o plăceam deloc.

Când am ajuns la capătul îndepărtat al portului, în loc să ne întoarcem pe acelaşi drum, aşa cum credeam eu că vom proceda, Ralph îndreptă barca cu vârful către gura portului.

Valurile începură să ne izbească lateral, iar balansul crescu îngrozitor. Ne ridicam tare în sus, apoi brusc cădeam şi după câteva minute am început să mă simt rău. În orice caz, altfel decât mă simţisem la începutul zilei. Acum era o stare de greaţă, însoţită de ameţeli.

I-am spus Helgăi:

— Nu putem să ne întoarcem pe un drum direct? Mi-e rău.

— Acesta-i drumul cel mai scurt, îmi răspunse. Nu putem merge contra vântului. Trebuie să-l luăm dintr-o parte.

— Dar înaintăm atât de încet!

Modul acesta lent de deplasare, ce te arunca în sus şi-n jos, îmi făcea rău la stomac.

Ralph trase de tangon, trecându-l de cealaltă parte a bărcii, şi-n acelaşi timp răsuci cârma. Ne-am îndreptat spre chei cu o aceeaşi opinteală lentă. Deja mă simţeam mizerabil.

— Să nu vomiţi, îmi zise Helga vesel, ajungem repede. Apoi ridică glasul adresându-se lui Ralph. Ai condus destul, Ralph. E rândul meu.

— Ah, bine, acceptă Ralph reticent.

Helga îşi croi drum spre cârmă şi luă de la Ralph funia tangonului. Arătă spre mine:

— Se simte rău.

— Of, comentă Ralph.

Veni în faţă şi se aşeză în spatele meu. Mă privi şi spuse:

— Durează puţin până capeţi picioare de marinar. După ce navighezi un timp, te obişnuieşti.

Nu mai spuse nimic pe durata următoarelor două zigzaguri. O privea pe Helga. Am început să cred că această chestie cu navigatul – îndeplinită fiind condiţia esenţială să te simţi bine ca să-ţi poată place – era mult mai distractivă pentru cel ce conduce barca, decât pentru pasager. Cel puţin Ralph şi Helga păreau să se distreze mult mai bine când şedeau la cârmă, decât atunci când aşteptau în faţă. Sau poate că se simţeau datori să vorbească cu mine, iar efortul era prea mare pentru ei.

Ralph îmi zise:

— Ei bine, cum crezi că se împacă taţii noştri?

Am înghiţit, încercând să-mi controlez bine stomacul şi am răspuns:

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu ce vor să negocieze.

Mă privi surprins:

— Nu ştii nici măcar asta? Săpăm mine numai ca să producem minereu de tungsten pentru voi, îl cărăm atâta drum, şi tu nu ştii nimic!

— De ce nu… M-am oprit şi m-am prins mai puternic de marginea bărcii (copastie) luptându-mă să mă controlez, în timp ce treceam din nou creasta unui val. De ce nu extrageţi materia asta, cum îi zici tu, pentru voi înşivă?

Cu oarecare amărăciune în glas, îmi răspunse:

— Nu ştim să-l reducem. Voi, oamenii de pe Nave, nu vreţi să ne spuneţi. Când facem comerţ cu voi, tot ce ne daţi în schimb sunt frânturi de informaţie.

Intrasem pe ultima linie dreaptă către chei.

— De ce nu? am zis. Noi am păstrat aceste cunoştinţe de-a lungul anilor, după ce Pământul a fost distrus. Dacă vi le-am da pe toate, atunci cu ce-am mai face comerţ?

— Tata spune că sunteţi paraziţi. Trăiţi de pe urma muncii noastre. Sunteţi „hrăpăreţi” şi acesta-i adevărul.

— Nu suntem paraziţi, i-am replicat.

— Dacă lucrurile ar sta aşa cum trebuie, noi am fi cei care am trăi ca regii, şi nu voi.

— Dacă trăim regeşte, de ce-ai zis înainte că locuim înghesuiţi în barăci?

Un moment rămase fără replică, apoi răspunse:

— Pentru că vă place să trăiţi ca porcii, de-aia. N-am ce face dacă vă place să trăiţi ca porcii.

— Dacă sunt porci pe undeva, atunci ăştia sunteţi voi, Mâncătorilor de Praf.

— Cum?

— Mâncători de Praf!

— Hrăpăreţilor! De ce n-ai face tu o baie?

Puse mâinile pe pieptul meu şi mă împinse scurt. În ciuda altercaţiei, mă prinse pe picior greşit şi am căzut peste bord.

Contactul cu apa a fost şocant. Era mai rece decât aerul deşi, după un prim moment, nu neplăcut de rece. Am înghiţit o gură de apă scufundându-mă; avea un gust oribil, sărat şi amar. M-am ridicat la suprafaţa tuşind şi scuipând, în timp ce barca trecea pe lângă mine. Am zărit-o pe Helga cu capul întors spre mine, cu nişte ochi surprinşi.

Dădeam din mâini şi tuşeam, scuipând apa pe care o înghiţisem; o parte din cea care o luase pe alături îmi ieşi afară pe nas. Mi-au trebuit câteva secunde ca să pot respira normal. Spre surprinderea mea, şocul şi tusea îmi liniştiseră stomacul, totuşi, dacă mi s-ar fi dat posibilitatea să aleg, n-aş fi optat pentru această metodă să mă liniştesc.

Helga lăsase pânza în vânt şi rotise tangonul. *Guacomole* se legăna acum liniştit pe valuri. Ea se ridică, uitându-se la mine:

— Ai nevoie de ajutor?

Nu eram prea departe de doc, aşa că i-am strigat:

— Nu, pot să înot.

Eram îmbrăcată cu haine uşoare. Mânecile largi şi ude ale bluzei constituiau o problemă, dar mă descurcam. Nu mai înotasem decât în bazine până atunci, însă am descoperit repede că nu era nici o dificultate să mă menţin la suprafaţa valurilor, deşi trebuia să fiu foarte atentă să nu mai înghit din apa aceea îngrozitoare. Nu eram o înotătoare rapidă, dar cum eram construită ca un tirbuşon nu trebuia decât să mă menţin deasupra ca să ajung unde doream.

Acestea fiind zise, ne aflam destul de aproape de doc în clipa în care am căzut peste bord, astfel că am reuşit să ajung la una din scări în acelaşi timp cu *Guacamole.* Am ieşit din apă, descoperind că eram foarte obosită; am căzut grămadă, cu apa şiroind de pe mine pe scândurile docului. Am privit cum la zece metri mai jos, Ralph şi Helga coborau vela şi legau barca.

După ce ei terminară, m-am ridicat şi am mers spre capătul scării lor. Gravitatea mă secase de toată energia. Ralph se prinse de mânere şi începu să urce. Observându-mă aşteptând sus, pe faţă i se întipări o privire împăciuitoare. Când ajunse sus şi era gata să păşească pe

chei, am apucat cu amândouă mâinile scara, i-am pus o sanda pe burtă şi am împins cât am putut de tare.

Se ţinea bine, dar l-am luat pe nepregătite. Scăpă scara, dădu rapid din mâini încercând să-şi păstreze echilibrul. Văzu că nu reuşeşte şi se întoarse în aer, dirijându-şi căderea şi transformând-o într-un plonjon.

Intră în apă exact în spatele bărcuţei. M-am aplecat în faţă şi am aşteptat până ce a ieşit la suprafaţă, apoi am privit-o pe Helga.

Ea scutură din cap:

— Eu n-am făcut nimic, rosti cu teamă în glas.

Ralph se apucă de marginea lui *Guocamole* şi rămase agăţat acolo.

Mă privi, clocotind de furie.

— M-am distrat grozav, am spus. Trebuie să veniţi şi voi o dată pe Navă şi atunci am să vă însoţesc eu pe voi.

Apoi am plecat, lăsând în urmă o dâră de apă. Mi-am dat pe spate părul ud de pe frunte, am stors puţin mânecile bluzei, scuturându-mă de apă cât am putut. Am plecat de pe chei fără să mă uit în urmă. Să-şi rezolve singuri problemele.

Am luat-o pe strada pe care venisem. Unii trecători se uitau curioşi la mine. Presupun că reprezentam o privelişte ciudată, o fetiţă bizară, îmbrăcată în haine caraghioase şi udă leoarcă. Nu eram sigură unde mă aflam şi în ce direcţie se găsea naveta, dar nu-mi făceam probleme.

Cumva, pe parcursul orelor petrecute aici, Grainau îşi pierduse puterea de a mă speria.

Aşa cum s-au întâmplat lucrurile, n-a contat că nu ştiam unde mă găsesc. Încă înainte de a ajunge în capul dealului, m-am izbit de monstru, de dinozaur, de George Fuhonin. Mă căuta şi surprinzător, am fost bucuroasă să-l revăd.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întrebă.

În momentul acela apa nu mai curgea de pe mine, dar eram încă udă, arătând, eram convinsă, asemeni unui pisoi abia pescuit din apă.

Bine scărmănat.

— Am înotat.

— Ah. Bine, hai înapoi la navă să te uscăm.

Am încercat să ţin pasul cât am putut mai bine. Câteva minute am mers în tăcere, după care el îmi spuse:

— Ştii, n-am vrut să te pun într-o situaţie delicată. N-aş fi făcut-o intenţionat.

— Nu contează, i-am răspuns. Ai grijă numai să-l închizi data viitoare, te rog.

— În regulă.

Când am ajuns pe navetă am mers la toaletă şi am dat drumul la aer cald. În câteva minute eram uscată.

Apoi am descoperit că, în pofida necazurilor stomacale ale zilei, îmi era foame. Am mâncat cu poftă şi m-am simţit mult mai bine. Nici un sentiment nu e mai plăcut decât acela când eşti sătul.

Era aproape noapte când tata s-a întors, deşi după ora Navei abia trecuse de mijlocul după-amiezii. După ce a început să se înnopteze, oamenii care ne priviseră toată ziua au dispărut. Bănui c-au plecat la casele lor, să mănânce. Când tata s-a întors nu mai cânta nici o fanfară.

Am auzit caii şi am ieşit afară. Unul din membrii echipajului trecu pe lângă mine coborând rampa. Domnul Tubman şi tata îi întinseră frâiele cailor, apoi se întoarseră din nou spre domnul Genaro, călare pe calul său. Nu m-au văzut aşteptând în vârful rampei.

Cu o voce încărcată de nelinişte, domnul Genaro îi zise tatei:

— Şi sunteţi sigur că acest incident nefericit nu va modifica datele înţelegerii noastre?

— Foarte sigur, îi răspunse tata zâmbind. Dumneata ţi-ai cerut scuze, iar fiica mea şi-a luat revanşa împingându-l pe băiat în apă. Să uităm totul. Săptămâna viitoare nava va coborî pentru minereul pe care l-aţi extras…

Nu am stat să-l aud terminând. M-am răsucit şi am intrat înăuntru simţind că mă încălzesc. Nu era furios pe mine.

— Ce zâmbeşti aşa? mă întrebă George.

— Oh, nimic.

Partea a II-a
În lumea mea

7

La puţin timp după ce tata a urcat la bord am decolat. Împreună cu el şi cu domnul Tubman m-am aşezat în fotoliile compartimentului central. Cei trei membri ai echipajului jucau cărţi, iar George Fuhonin pilota de sus.

Mă simţeam liniştită şi mulţumită de mine. Privită dintr-un anumit punct de vedere, vizita mea pe Grainau nu constituise decât un lung şir de erori. Nu mă deranja să o consider aşa, căci înţelegeam că făcusem câteva greşeli de tact şi de bun simţ. Totuşi nu contau şi chiar astăzi continui să afirm că erau lipsite de importanţă în termeni practici.

Cred că mă aflam pe merit în culmea fericirii. Debordam de încântare, deoarece descoperisem că îi puteam înfrunta pe acei Mâncători de Praf pe propriul lor teren şi, chiar dacă nu câştigasem, cel puţin obţinusem o remiză.

Asemeni fetei care descoperise prima cum să aprindă focul, asemeni fetei care inventase principiul pârghiilor, asemeni celei care avusese curajul să mănânce pentru prima dată brânză mucegăită de capră şi descoperise astfel Rocquefort-ul, şi eu descoperisem ceva absolut nou în viaţă. Încrederea în sine.

Greşelile erau deja comise; încrederea în sine reprezenta însă un proces în devenire. Dacă tata mi-ar fi punctat erorile, acestea tot nu ar fi fost îndreptate, iar satisfacţia poate c-ar fi dispărut. Dar tata fuma şi îmi zâmbea.

Eram destul de curioasă să înţeleg rostul spuselor lui Ralph Genaro ca să i le repet lui tata şi să-l întreb.

— Nu-ţi fă griji, îmi zise tata.

— N-are nici nu sens să-i asculţi pe Mâncătorii aceştia de Praf, rosti şi domnul Tubman. N-au nici o perspectivă. Trăiesc în lumi atât de limitate, încât nu realizează ce se întâmplă în jur.

— Aş vrea să nu mai foloseşti termenul acesta, Henry, interveni tata. Este la fel de negândit ca şi cuvântul repetat de Mia. Cum a spus băiatul?

— Hrăpăreţi?

— Mda. Nu are rost să schimbăm insulte între noi. Noi avem modul nostru de viaţă, ei pe al lor. N-aş trăi ca ei, însă lipsa de respect nu-şi are sens. Sunt sigur că printre ei se găsesc şi oameni buni.

— La mijloc rămâne lipsa lor de perspectivă, repetă domnul Tubman. Pariez că în acest moment Genaro se plânge că l-ai jecmănit.

— Posibil, încuviinţă tata.

— Dar nu l-ai înşelat, tati, nu? Părea fericit că ai fost de acord să încheiaţi târgul.

— Unde ai auzit asta?

— Atunci când v-aţi întors.

— Lipsa de perspectivă, sublinie din nou domnul Tubman. El nu ştie să se târguiască şi în plus i-a fost teamă că pe tatăl tău l-a ofensat aventura ta. A cedat mai uşor decât ar fi trebuit. Atunci era fericit, însă acum probabil că regretă.

Tata aprobă din cap şi îşi umplu din nou pipa.

— Nu văd de ce i-aş apăra eu interesele. Din punctul meu de vedere, cu cât facem mai puţin pentru colonişti, cu atât vor învăţa mai repede să se descurce singuri. Şi va fi cu atât mai bine pentru ei în clipa aceea. În această privinţă eu şi domnul Mbele avem puncte de vedere diferite. El crede în excepţii de la regulă, în a-i trata pe colonişti mai bine decât ne tratăm pe noi înşine. Nu sunt pregătit să-i accept opinia.

— Trebuie să recunosc că am învăţat câte ceva despre modul cum se încheie un târg privindu-te pe tine, Miles, spuse domnul Tubman.

— Sper. Nu vei fi un bun negociator dacă îţi subestimezi partenerul. Iar tu, Mia, ai face o mare greşeală dacă ai subestima un om ca domnul Mbele. Principiile sale sunt excelente – doar că uneori, vede o singură şi unică cale de a atinge un scop.

După câteva minute, domnul Tubman se alătură celorlalţi trei jucători, iar eu m-am hotărât să urc în cabină.

Tata îşi ridică privirile în timp ce ieşeam. Îşi scoase pipa din gură. Nu observase că mă ridicasem.

— Mergi să asculţi o altă poveste? mă întrebă.

— Nu ştiu, poate, i-am răspuns.

Am urcat şi am petrecut restul călătoriei alături de George.

Astfel m-am întors înapoi în Cvartalul Geo. Cu timpul, am meditat la cele întâmplate şi am descoperit cel puţin câteva erori, iar descoperirea nu m-a durut aşa cum m-ar fi durut altă dată.

Câteodată să reuşeşti să nu strici lucrurile, să stai pur şi simplu, să fumezi şi să vorbeşti despre alte persoane constituie o artă. Când am ajuns înapoi pe Navă încă mă simţeam bine. Şi euforia a durat până ce am adormit.

*

Şedeam incomod într-un fotoliu şi îl aşteptam pe Jimmy Dentremont. Nu mă mişcam, şi mă cuprinsese un sentiment general de nelinişte. Eram în salonul dormitorului comun de pe Geo, foarte asemănător cu cel unde locuisem şi eu odată. Nu mă deranja asemănarea, însă eram pe teren străin şi ezitam puţin din acest motiv.

Dacă nu aţi înţeles până acum, poate ar trebui să precizez că întotdeauna prefer să controlez situaţiile în care mă găsesc.

Încăperea era frumos aranjată, dar impersonală. Individualitatea unei camere vine din relaţiile intime, de la grija unei persoane, interese proprii şi de aceea, cu cât este mai publică, cu atât o cameră devine mai lipsită de individualitate. De exemplu, camera mea de acasă avea mai multă personalitate decât sufrageria, sufrageria stătea mai bine decât spaţiul de odihnă al dormitorului comun – deşi nu-l văzusem, îmi aminteam perfect cum arăta în mod obişnuit – iar acest spaţiu mai bine decât încăperea unde mă aflam acum. Să fii străin într-o cameră impersonală, unde ceilalţi se cunosc între ei şi sunt obişnuiţi ai locului, înseamnă să ai un sentiment total de înstrăinare.

Dormitorul avea o cameră de primire, unde mă găseam eu, o bucătărie, săli de studiu, iar la etaj camere de zi. Când am intrat, am privit în jur, apoi am oprit pe unul din copii, o fetiţă de vreo opt ani care evident locuia aici.

— Unde-i Jimmy Dentremont?

— Probabil că sus, îmi răspunse.

Lângă uşă se găsea un panou cu sonerii pentru cei ca mine, care nu locuiau aici. Am căutat numele lui Jimmy şi am sunat, de două ori lung şi o dată scurt. Deoarece era în drumul lui, de obicei Jimmy venea pe la mine să mă ia la domnul Mbele, şi nu eu, însă astăzi aveam ceva de discutat.

Apăru pe imaginea monitorului de alături şi spuse:

— Oh, salut, Mia.

— Bună, i-am răspuns.

— Ce faci aici?

— Am venit să discutăm ceva. Îmbracă-te şi vino jos.

— Bine, încuviinţă. Imediat pun ceva pe mine şi cobor. Imaginea îi dispăru de pe ecran.

M-am aşezat pe un fotoliu şi l-am aşteptat. Nu locuia de mult în dormitor, de vreun an numai. Naşterea lui se datorase recomandării geneticianului Navei – părinţii aproape că nu se cunoşteau – dar mama sa îl dorise şi îl crescuse. Totuşi, când el a împlinit unsprezece ani, ea s-a hotărât să se căsătorească şi la propria lui sugestie, Jimmy s-a mutat în dormitor.

— Nu am vrut să stau sub papuc, îmi explicase el. Din când în când mă duc pe acolo şi tot aşa, periodic, îl văd şi pe tata.

Poate tocmai din cauză că se putea întoarce oricând la mama sa, nu găsea insuportabilă viaţa într-un dormitor comun. Părea să o privească ca pe o situaţie temporară pe care era nevoit să o accepte până la întoarcerea din Încercare, când ar fi fost capabil să obţină un apartament propriu. Oricum, nu intrasem în detalii privind viaţa lui în dormitor, nu pentru că aş fi dorit să-l menajez, ci pentru că mă menajam pe mine însămi. Aşa ceva se numeşte tact şi se spune că reprezintă o virtute.

Câţiva copii jucau un joc la masă. I-am privit de la locul meu, i-am privit pe cei ce urmăreau jocul, m-am uitat la oamenii care treceau şi nimeni nu m-a luat în seamă. Jimmy coborî după câteva minute. M-am ridicat, pregătită să plecăm.

În loc de salut, l-am întrebat:

— Ceea ce vreau să ştiu este dacă vrei să vii cu mine vineri.

— Unde?

— Cum adică unde?

— Mia, ştii foarte bine că aş merge oriunde doreşti tu. Numeşte un loc şi vin cu tine.

— Ai noroc că nu sunt mai mare decât tine. Ţi-aş arde una! Să n-o faci pe isteţul.

— Ei, unde vrei să mergem vineri?

— Nu ştii despre ce e vorba?

Dădu din cap.

— Nu.

Am scos biletul pe care îl primisem ieri şi l-am desfăcut. Mă anunţa să mă prezint miercuri la examen medical, iar vineri să mă întâlnesc cu ceilalţi din clasa mea de supravieţuire la Poarta 5, Nivelul Trei, pentru prima noastră întâlnire. I-am înmânat biletul iar el l-a citit.

Prima şedinţă fusese programată pentru vineri, 3 iunie 2198.

Examenul medical se făcea cu un an şi şase luni înaintea zilei când aveam să fim coborâţi pe una din planetele-colonii pentru a susţine efectiv Încercarea. Nu există nici o regulă care să te oblige să urmezi Cursul de Supravieţuire, dar în practică fiecare caută să profite de pe urma antrenamentelor. Sunt foarte rare situaţiile în care ştii cu exactitate ce trebuie să faci în viaţă, iar aceasta constituie o asemenea situaţie. Nu ne abandonează ca să fim omorâţi. Ne instruiesc un an şi jumătate, apoi ne coboară pe o planetă, observând cât de mult ne-a folosit antrenamentul.

Cursuri noi încep la fiecare trei-patru luni. Ultimul se ţinuse în martie, aşa că vestea nu era tocmai neaşteptată.

— N-am ştiut, spuse Jimmy. Şi eu ar fi trebui să primesc o înştiinţare identică. Când a sosit?

— Ieri. Am crezut că mă vei suna în această dimineaţa, dar nu ai făcut-o.

— Să verific totuşi. Aşteaptă-mă puţin.

Plecă să o caute pe mama de dormitor şi se întoarse după câteva momente cu o notă similară cu a mea.

— Era aici. Eu nu am căutat-o, iar ea nu s-a gândit să mă anunţe.

La Jimmy exista un lucru iritant, dar pe care în acelaşi timp îl admiram.

Sau care poate că mă fermeca. De cel puţin două ori îl căutasem pe Jimmy şi-i lăsasem câte un mesaj, o dată să mă sune, altă dată că nu puteam să vin la ora domnului Mbele. În nici unul din cazuri nu primise mesajul meu, deoarece niciodată nu se obosise să le caute. Asta mă irita.

Totodată însă, sunt invidioasă pe cineva atât de lipsit de curiozitate încât să nu se întrebe cine anume l-a căutat. Jimmy afirma că-i atât de ocupat încât niciodată nu avea timp să-şi facă astfel de griji.

Lui Jimmy îi plăcu ideea de a merge împreună, vineri, la primul curs.

La vremea aceea nu eram prieteni foarte apropiaţi – între noi exista un soi de antagonism – dar ne cunoşteam bine şi-l aveam în comun pe domnul Mbele. Ni se părea normal să facem împreună faţă noilor situaţii.

În drum spre locuinţa profesorului, am spus:

— Îţi aminteşti când m-am întors de pe Grainau şi v-am povestit ţie şi domnului Mbele despre băiatul acela şi sora lui?

— Acela cu idei ciudate despre noi?

— Da. Unul din lucrurile pe care mi le-a declarat a fost că umblăm dezbrăcaţi tot timpul. Am negat totul. Mă întreb ce-aş fi făcut însă dacă te-ar fi văzut pe monitor gol puşcă.

— Presupun că te-ar fi convins că are dreptate, răspunse Jimmy rezonabil.

— Da, dar nu are.

— Nu ştiu. Eram dezbrăcat, nu?

— Sigur, însă te aflai în camera ta. Şi eu mă plimb goală la mine acasă. Ei cred însă că noi nu îmbrăcăm niciodată haine.

— Mă rog, rosti Jimmy vioi. Nici nu avem motive să purtăm haine, nu-i aşa? Începu să-şi tragă cămaşa peste cap. Putem fi cum cred ei că suntem, fără să ne simţim rău.

— Nu fi pervers, i-am replicat.

— Ce-i pervers în a te plimba dezbrăcat?

— Eu vorbesc de faptul că te contrazici. Ai de gând să mănânci gunoaie, numai pentru că ei cred asta? De fapt nici nu trebuia să abordez subiectul. Pur şi simplu m-a izbit ca ceva absurd.

— *Absurd,* mă corectă Jimmy, punând accentul pe a doua silabă, la locul lui.

— Fie cum zici tu.

Asta vine de la citirea cuvintelor fără să le auzi pronunţate. Şi mai înseamnă să vorbeşti ce nu trebuie cu cine nu trebuie. Mi se părea că aş fi procedat mai bine să renunţ complet la subiectul Grainau. Abia întoarsă acasă, făcusem imprudenţa să spun ceea ce gândeam cu adevărat despre Colonişti în faţa lui Jimmy şi a domnului Mbele.

— Chiar miros? mă întrebase domnul Mbele.

Jimmy şi cu mine stăteam pe canapeaua din apartamentul său. Aveam în mână caietul de notiţe cu o serie de teme pe care doream să le aduc în discuţie şi cu o listă de titluri de cărţi sugerate de domnul Mbele.

Mi-am dat seama că făcusem o afirmaţie ce nu putea fi dovedită, aşa că am dat înapoi.

— Nu ştiu dacă miros. Toată lumea spune că da. Ce am vrut să zic e că nu mi-au plăcut deloc cele văzute acolo.

— De ce? întrebă Jimmy.

— Este o întrebare serioasă, sau mă încerci?

— Şi pe mine mă interesează, Mia, interveni domnul Mbele.

În cazul lui ştiam că-i vorba de o întrebare serioasă şi nu de tachinare. Domnul Mbele nu se asocia niciodată nu nici unul dintre noi împotriva celuilalt.

— Nu sunt sigură, am replicat. Nu ne-am înţeles. Trebuie să existe un motiv mai bun decât acesta?

— Desigur, exclamă Jimmy.

— Ei bine, dacă aşa gândeşti, dă-mi un motiv serios pentru faptul că mă contrazici mereu.

Jimmy ridică din umeri, stânjenit.

— Vezi? N-ai nici un motiv, am spus. S-a întâmplat să afirm ceva cu care tu nu eşti de acord. Nu mă dau în vânt după Mâncătorii de Praf. Şi pot spune că miros, dacă aşa îmi place mie.

— Cred că da, rosti Jimmy.

— Hmm, interveni domnul Mbele. Şi dacă se întâmplă să nu fie adevărat ceea ce spui? Dacă ce afirmi tu face rău celeilalte persoane? Sau pur şi simplu, dacă încerci să te ridici călcând pe cadavrul altuia?

— Nu ştiu.

— Eşti totuşi de acord că nu-i o politică bună?

— Presupun că da.

— Uite, opinia mea e că mirosul coloniştilor constituie un mit inventat tocmai pentru a ne face pe noi să ne simţim superiori din punct de vedere moral şi să credem că avem dreptate întotdeauna. Declaraţia ta are darul să mă determine să nu-ţi ascult eventualele argumente serioase pe care le-ai putea avea. Iar asta cu siguranţă nu te va avantaja.

Jimmy urmărise discuţia.

— Ce ziceţi de asta? Nu-i nimic rău în a-ţi displace anumiţi oameni, chiar fără motiv, atât timp cât nu-i insulţi. Nu eşti obligat să-ţi justifici sentimentele, însă cu declaraţiile lucrurile stau altfel.

— Puţin cam prea simplificat, aprecie domnul Mbele.

O clipă scăpasem de sub tir şi din moment ce mă izbise un gând, l-am rostit cu voce tare.

— Cum rămâne cu oamenii la care ar trebui să ţii, numai că se întâmplă să nu-ţi placă? Şi cu cei pe care ar trebui să-i antipatizezi şi cu care totuşi eşti prieten?

— Ce vrei să spui? întrebă Jimmy.

— Mă rog, să zicem că noi doi am fi de acord în toate privinţele, că te respect, că nu-mi faci rău niciodată – că nu mă contrazici mereu fără motiv – şi totuşi eu una nu te sufăr. Sau invers, să zicem că există cineva pe care ar

trebui să nu-l accept – un şobolan desăvârşit, cineva capabil de orice dacă poate obţine un avantaj – şi care îmi place. Poţi să separi sentimentele faţă de o persoană de acţiunile acelui om?

Domnul Mbele zâmbi, ca şi cum cursul luat de conversaţie îl amuza:

— Ei bine, le separi?

— Cred că da, am răspuns.

— Jimmy?

Jimmy nu rosti nimic vreme de un minut, întrebându-se dacă o făcea sau nu. Eu una ştiam deja răspunsul, deoarece eu pusesem întrebarea. Toată lumea le separă, altminteri nu ar mai exista ticăloşi fermecători acceptaţi de societate.

Jimmy răspunse la rândul său:

— Şi eu cred că da.

Am continuat:

— Poate mai degrabă trebuia să întreb dacă *ar trebui* să le separăm?

— N-ar fi mai la obiect să întrebi dacă există vreo diferenţă?

— Adică, nu contează?

— Nu, zise domnul Mbele. Ce vreau să întreb e dacă emoţiile voastre joacă vreun rol când judecaţi pe cineva?

— Alicia MacReady? întrebă Jimmy. Toată lumea o place, cel puţin aşa circulă zvonul. Va influenţa acest lucru decizia Consiliului?

Alicia MacReady era femeia însărcinată ilegal. Problema fusese ridicată în faţa Consiliului, dar nu rămăsese la acest nivel. Aparent, ea sperase că va obţine un tratament mai blând dacă Adunarea Generală ar fi dat verdictul. Astfel că, înainte de a se pronunţa Consiliul, Alicia MacReady optase să le ia chestiunea din mâini. Consiliul fusese de acord, aşa cum proceda în cazurile dificile ori mai importante.

Adunarea Generală era în fapt o întrunire cu vot a tuturor adulţilor de pe Navă, în amfiteatrul de pe Nivelul Doi. Deoarece Alicia era o persoană cunoscută – ştiam din auzite acest lucru; până la acest eveniment nu o întâlnisem niciodată – dorea să apară înaintea Adunării, sperând ca

prietenii săi să aibă un cuvânt mai greu de spus decât Consiliul.

— E un exemplu bun, aprobă domnul Mbele. Nu ştiu dacă va conta, vă recomand însă, din moment ce nu puteţi participa la Adunare, să urmăriţi dezbaterea pe monitor. Apoi vom discuta poate decizia ora viitoare. Totuşi, rămâne doar o parte a unei probleme cu arie de cuprindere mult mai mare: ce înseamnă a te purta corect? Deci, etica. Iată o ştiinţă cu care un ordinolog – înclină capul spre Jimmy – sau un sintetist – arătă spre mine – trebuie să fie familiar. Am să vă dau nişte cărţi cu care să începeţi. Nu vă grăbiţi, iar când sunteţi gata să abordaţi subiectul, anunţaţi-mă.

Aşa ne-a determinat să studiem etica. S-a îndreptat spre raftul bibliotecii şi a început să ne dicteze titluri şi autori: Epicurieni, Utilitarişti, Stoici, adepţi ai filozofiei puterii, sofişti ori nu, Umanişti de toate speţele.

Ca să nu mai pomenesc de diferite sisteme etice religioase. Dacă aş fi ştiut că totul va porni de la simpla şi onesta mea prejudecată, n-aş mai fi deschis gura. Poate că la mijloc există şi o morală, dar dacă e, eu una n-am învăţat-o niciodată. Încă păstrez tendinţa covârşitoare să-mi deschid gura când nu trebuie şi să mă bag singură în bucluc.

*

La doctorul Jerome am mers miercuri, 1 iunie. De când mă ştiu, l-am consultat o dată sau de două ori pe an. Era un om de statură mijlocie, impozant şi ca toţi doctorii, cu barbă. A lui era neagră. Când eram mică îi puneam tot felul de întrebări despre barba sa. Odată mi-a explicat:

— O purtăm fie pentru a da încredere pacienţilor, fie nouă înşine. Nu prea sunt sigur cărora.

În timp ce mă examina, vorbea ca întotdeauna, un flux continuu de comentarii adresate jumătate mie şi jumătate lui, toate cu o voce joasă, egală. Efectul, şi probabil intenţia, era să calmeze pacientul, aşa cum un călăreţ îşi calmează calul nărăvaş cu vocea. Făcea parte din personalitatea profesională a doctorului Jerome.

— Destul de bine, destul de bine. Puternică. Formă bună. Inspiră. Acum respiră. Bine. Hmm, hmm. Da. Hmm, hmm. Destul de bine.

Sigur, întotdeauna te întrebi cât anume poţi crede din ceea ce îţi zice un doctor – şi el are o problemă de etică, cât să-ţi spună – dar eu nu aveam motive să nu-l cred când îmi spunea că sunt în perfectă stare fizică. Nu trebuia să fac nici un tratament înainte de a începe Cursul de Supravieţuire. Eram sănătoasă tun.

— Întotdeauna îmi pare bine să te văd, Mia. Aş dori ca toată lumea să fie la fel de sănătoasă ca tine. M-aş bucura de mai mult timp liber.

Şi a mai spus ceva. Cântărindu-mă şi măsurându-mă, îmi declară:

— Ai crescut cu opt centimetri de la ultima consultaţie. Asta-i foarte bine.

Opt centimetri! Nu eram sigură dacă era opera tatei sau a naturii, însă mi-a făcut mare plăcere să-l aud.

8

Jimmy şi cu mine am coborât din trenul pneumatic la Poarta 5, Nivelul Trei. Acesta era locul de întâlnire al grupului, la ora două. Sosisem cu vreo zece minute mai devreme. Uşa trenului a glisat iar noi am părăsit vagonul. Un moment mai târziu, răspunzând unui apel de pe alt nivel asemeni unui ascensor, vehiculul dispăru din vedere. Pe liniile inter-nivel, câţiva metri mai departe, alte câteva vagoane aşteptau să fie solicitate.

Uşile duble ale staţiei erau larg deschise. Deasupra lor scria: INTRARE POARTA 5, NIVELUL TREI: PARC. În spate vedeam lumină, iarbă, pământ şi un număr de copii de vârsta mea, toţi dincolo de poartă.

— Uite-i, spuse Jimmy.

Nivelul Trei e împărţit în trei tipuri de zone, distincte şi bine delimitate. Întâi vin zonele de cultură pentru producţia hranei, oxigenului şi furajelor destinate animalelor pe care le creştem. Carnea de vită este singura carne vie, celelalte feluri de carne fiind produse în tancuri, tot aici pe Nivelul Trei. Al doilea tip de zonă este parcul. Aici găseşti copaci, un lac, flori, terenuri cu iarbă, zone de picnic, de plimbare şi pentru echitaţie. Cam aşa ai dori să arate o planetă. Ultima zonă nu e îngrijită.

Seamănă cu Parcul, dar este mult mai periculoasă. În ea trăiesc animale sălbatice, după cum indică hărţile. Terenu-i desfundat, iar vegetaţia creşte la întâmplare. Aria a fost destinată vânătorii, iubitorilor de risc şi antrenamentului celor ce nu sunt încă adulţi. În această ultimă zonă nu călcasem încă niciodată.

— Să mergem atunci, am zis.

Am ieşit pe porţile duble, străbătând un tunel scurt de circa trei metri. Uşa transparentă se dilată iar noi îi păşirăm pragul. De cealaltă parte erau copaci şi grajduri, un ţarc ascuns între arbori şi o clădire cu un perete începând de la vreo jumătate de metru şi continuând până la doi metri înălţime, cu un acoperiş ţuguiat cu margini răsucite în sus.

Adăpostea duşurile şi vestiarele.

Numai aici, pe Nivelul Trei, puteai aprecia corect mărimea Navei.

Oriunde în altă parte vederea îţi era blocată de pereţi. Aici însă, punctul unde cerul şi pământul se întâlneau se găsea la kilometri depărtare.

Acoperişul se ridica la o sută de metri înălţime şi aveai nevoie de ochi foarte buni ca să fii capabil să distingi extinctoarele ori alte trăsături individuale.

În spatele nostru, conducta trenului pneumatic se ridica din staţie şi dispărea în întunecimea tavanului, departe deasupra. Tubul trenului inter-nivel cobora sub staţie, aşa încât nu era vizibil.

Nu era încă ora două şi copiii care sosiseră deja şedeau sub copaci, lângă împrejmuire, privind caii. Printre ei am recunoscut-o pe Venie Morlock.

Nu m-a surprins să o văd, deoarece era numai cu o lună mai mare decât mine şi bănuiam că vom sfârşi în acelaşi grup de Încercare.

În spatele nostru soseau alţii, ieşind din staţie. Jimmy şi cu mine ne-am alăturat celor de lângă cai. Presupun că aş fi putut învăţa să călăresc când eram mică, aşa cum învăţasem să înot, dar fără vreun motiv precis, nu o făcusem. Nu-mi era frică de cai, însă eram prevăzătoare în privinţa lor. Alături era o fată ce arăta că nu se teme. Întinsese mâna prin gard şi mângâia o mânză roşcată.

Un băiat înalt şi bine făcut de lângă noi o fixă cu privirea, declarând:

— Nu pot să-i sufăr pe copii, iar Debbie asta e-atât de copilăroasă!

O clipă mai târziu se auzi un sunet metalic. Cineva sufla într-un fluier. M-am uitat la ceas şi am văzut că se făcuse exact două. Pe singura treaptă a clădirii vestiarelor şedeau doi bărbaţi. Unul din ei avea un fluier. Era tânăr, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu o piele netedă şi nerăbdător.

— Haideţi, strigă iritat agitând mâna. Veniţi cu toţii aici.

Părul îl avea închis la culoare, iar statura mijlocie. În mână ţinea o listă. Părea genul de om care-şi ocupă timpul

cu tot soiul de liste. Ştiţi, există persoane care nu găsesc satisfacţie în viaţă dacă nu planifică totul dinainte, bifând rând cu rând punctele listei.

Ne-am apropiat şi el a foşnit hârtia. Celălalt bărbat rămăsese alături de el, foarte liniştit. Şi acesta era de înălţime mijlocie, dar mai slab, în vârstă, mult mai ridat şi mai puţin formal în îmbrăcăminte.

— Răspundeţi când vă auziţi numele, spuse tânărul şi începu să ne citească numele. Începu cu Allen, Anderson şi Robert Briney, cel căruia nu-i plăceau copiii şi termină cu Wilson, You şi Young. În total, circa treizeci de nume.

— Lipsesc doi, rosti spre celălalt când termină. Trimite-le încă o înştiinţare.

Apoi se întoarse către noi:

— Mă numesc Fosnight. Eu răspund de coordonarea tuturor programelor de Încercare şi pre-Încercare, iar asta include cursurile de supravieţuire. În prezent se desfăşoară şase ateliere diferite, ele ţinându-se în felurite puncte ale Nivelului Trei. Această clasă se va întâlni regulat aici, la Poarta 5, în după-amiezile de luni, miercuri şi vineri, la orele 12:30. Clasa a treia va veni în zilele de marţi, joi şi sâmbătă. Dacă orarul se suprapune cu şcoala, cursuri tutoriale ori cu alt program, va trebui să găsiţi singuri o soluţie. Reprogramaţi-le, poate – pe celelalte, bineînţeles, nu pe aceasta – sau săriţi peste unul sau altul. Voi trebuie să decideţi, însă vă pot garanta că şansele de întoarcere din Încercare vor fi infinit mai mari pentru cei care vor urma regulat Cursul de Supravieţuire. Grupul vostru este mai mic decât celelalte, ceea ce ar trebui să constituie un avantaj. Sunteţi de asemenea norocoşi să-l aveţi ca instructor pe domnul Marechal, aici de faţă – unul din cei mai buni şase instructori ai noştri.

Zâmbi singur de gluma lui.

Comportamentul domnului Fosnight era repezit şi la obiect, de parcă verifica mental toate punctele de discutat. Apoi se răsuci spre domnul Marechal şi-i înmână fluierul.

— Fluierul, spuse. Îi înmână hârtia. Lista. Apoi se întoarse spre noi, ce aşteptam înghesuiţi în faţa lui. Întrebări?

Ne luase atât de repede şi brusc, încât stăteam şi-l priveam prosteşte. Nimeni nu rosti nimic.

— Bine, zise el, la revedere atunci.

Şi plecă ca şi cum ar fi rezolvat şi ultimul punct de pe listă în mod satisfăcător, încheind astfel o treabă plictisitoare, însă necesară.

Domnul Marechal privi fluierul din mână, apoi în urma lui Fosnight ce se îndrepta spre tren. Nu părea să agreeze în mod deosebit fluierele.

Îl puse în buzunar, împături lista şi o puse şi pe ea deoparte. După ce sfârşi, ridică ochii şi ne privi încet, măsurându-ne pătrunzător. La rândul nostru l-am privit atent, ca pe cel în grija căruia urma să rămânem timp de un an şi jumătate. Nu era cazul să îl măsurăm, întrucât în relaţia copil-adult, punctul de vedere al copilului este acela de a presupune că adultul ştie ce face. Dacă nu ştie şi copilul află, atunci lucrurile se complică; menţionez totuşi că, în general, adultului i se acordă iniţial beneficiul îndoielii. Trebuie să admit că la prima vedere, domnul Marechal nu avea câtuşi de puţin o statură impozantă.

Ne spuse:

— Ei bine, domnul Fosnight a uitat un lucru pe care îl menţionează de obicei, aşa că îl voi spune eu în locul său, dacă reuşesc să-mi amintesc cum vine. Pentru Încercare există o denumire antropologică. I se mai spune ritual de trecere. Reprezintă un mod formal de a trece de la o perioadă a vieţii la alta, propriu tuturor societăţilor. Important e să reţineţi că acest ritual transformă faptul de a fi adult într-o realizare semnificativă, iar la întoarcerea din Încercare aţi câştigat dreptul să fiţi consideraţi adulţi. Aceasta face din Încercare un prag care merită să fie depăşit.

Se opri din vorbă şi privi spre dreapta. Cu toţii i-am urmărit privirea.

Fosnight revenea spre noi. Domnul Marechal îl privi şi-l întrebă:

— Ritualul de trecere?

— Da.

— Nici o problemă. Tocmai am terminat de explicat.
— Oh, zise tânărul. Atunci mulţumesc.
Se întoarse şi plecă din nou spre staţie.
Era atât de afectat de situaţie încât, în clipa când a dispărut din câmpul nostru vizual, toată lumea a început să râdă.
Domnul Marechal ne lăsă o vreme în pace, apoi rosti:
— Gata. Acum doresc să vă mai spun eu însumi câteva lucruri. Eu şi oamenii ce vor veni să vă înveţe anumite lucruri ne vom strădui să facem totul ca să reuşiţi în Încercare. Dacă veţi fi atenţi, nu ar trebui să aveţi probleme. Înţeles? Acum, primul lucru pe care îl voi face este să vă repartizez caii şi să vă învăţ să călăriţi.
Domnul Marechal vorbea rar şi nu stăpânea gramatica prea bine, însă poseda acel soi de autoritate personală ce-i face pe oameni să asculte. Fără să consulte lista din buzunar, strigă numele noastre şi numele cailor. M-am ales cu o chestie pe nume Nincompoop, ceea ce stârni râsete. Calul lui Jimmy era Pet – „t” final se scrie dar nu se pronunţă, pentru că vine din franceză. Venitia Morlock a primit un cal pe nume Slats. După ce şi Rachel Yung şi-a primit calul, ne-am apropiat de ţarc, iar domnul Marechal s-a sprijinit de o bârnă.
— De acum înainte aceşti cai vă aparţin. Nu vă legaţi sentimental de ei, căci nu-s decât un mijloc de a ajunge dintr-un loc în altul, la fel ca helipacurile, iar voi vă veţi deprinde să le folosiţi pe amândouă. Însă tot de amândouă va trebui să aveţi grijă, mai ales de cai. Calul este un animal, ceea ce înseamnă că va ceda mai uşor decât o maşină dacă nu îl îngrijeşti. Aşa că vedeţi cum vă purtaţi cu ei.
Unul din copii ridică mâna.
— Da, Herskovitch?
Herskovitch fu surprins că fusese identificat cu atâta uşurinţă.
— Dacă caii fac atâtea necazuri, atunci de ce mai trebuie să ne chinuim să învăţăm să călărim? Asta vreau să ştiu.
Chiar mai rar decât de obicei, domnul Marechal replică:

— Mă rog, aş putea să înşir o mulţime de motive, însă totul se reduce pentru voi la trecerea unui test. Testul se desfăşoară după anumite reguli şi una dintre ele cere să ştiţi să călăriţi. Dar nu te frământa prea tare, fiule. S-ar putea să descoperi foarte curând că-ţi plac caii.

Sări peste gard în interiorul ţarcului.

— Acum am să vă arăt primul lucru legat de călărie, acela de a şti să vă înşeuaţi animalul.

Un băiat interveni:

— Nu vă supăraţi, eu ştiu deja să călăresc. Trebuie să rămân aici?

— Nu, nu trebuie, Farmer, răspunse instructorul. Poţi pleca ori de câte ori doreşti. Totuşi, un singur sfat. Înainte de a pleca, să fii foarte sigur că ştii tot ce voi prezenta, deoarece în caz contrar să fiu dat naibii dacă o să-l repet numai pentru tine. Dacă lipseşti din motive întemeiate, aş putea să m-arăt generos – dacă sunt în bună dispoziţie. De asemenea, dacă rămâi în urmă, singur va trebui să recuperezi.

Farmer răspunse că, în cazul acesta, rămânea să vadă despre ce e vorba.

Domnul Marechal prinse unul din cei trei cai din ţarc, mânza roşcată, şi îi puse căpăstrul, arătându-ne cum se procedează. Puse pătura şi în cele din urmă şaua cu chingă dublă. Le scoase pe toate şi o luă de la capăt. Când sfârşi, ni se adresă:

— Gata. Acum e rândul vostru. Luaţi-vă echipamentul şi caii.

Urmă o învălmăşeală generală să ne găsim şi să ne recunoaştem animalul, să ne localizăm echipamentul şi să-i aşezăm pe amândoi în poziţia în care cel de al doilea putea fi aşezat pe primul. Nincompoop se dovedi a fi maro, ceea ce se cheamă un roib, şi nu foarte mare. Era mai mult un ponei decât un cal, un ponei mai mic de un metru patruzeci şi doi la umăr. Un punct de referinţă totuşi arbitrar. Mărimea lui îmi plăcu, întrucât un animal mai mare m-ar fi intimidat probabil. Aşa însă abia de am avut timp să fiu intimidată, fiind nevoită să mă aşez în rând cu toată lumea,

având caii rânduiţi şi ei într-un şir mai mult sau mai puţin ordonat în stânga. Domnul Marechal stătea în faţă şi ne spunea ce să facem.

Prima dată merse prost. Am pus totul unde am crezut că trebuie, dar când m-am dat înapoi, şaua nu stătea la locul ei. Un moment a părut că totul e perfect şi am privit bucuroasă în jur, însă când am privit din nou se înclinase. Era strânsă şi totuşi se înclinase.

Am încercat din nou. Am desfăcut chinga, adică cureaua trecută pe sub burta calului pentru a prinde şaua, am îndreptat-o şi am prins-o iarăşi.

Domnul Marechal se plimba printre noi, controlând şi dând sfaturi.

Ajunse lângă mine în momentul când strângeam chinga.

— Să-ţi arăt ceva, spuse.

Se apropie de Nincompoop, ridică un genunchi şi îl lovi cu putere în burtă. Calul scoase un *uff* dând aerul afară, iar domnul Marechal strânse chinga imediat.

— Calul ăsta se va umfla mereu dacă-l laşi. Trebuie să-l faci să priceapă că eşti mai isteaţă decât el, îmi zise.

Am petrecut cam o oră cu pusul şi scosul şeilor înainte de a termina ziua. În drum spre casă, l-am întrebat pe Jimmy ce părere avea. Eram în acelaşi vagon de tren cu vreo alţi şase din clasa noastră.

— Îmi place Marechal, îmi răspunse. Cred că o să ne împăcăm bine cu el.

Una din fete intră în vorbă:

— Nu pare să-şi piardă vremea cu fleacuri. Asta-i bine. Înseamnă că n-o să pierdem timpul.

Băiatul numit Farmer ne însoţea. El era cel ce ştia deja să călărească.

— Pentru mine a fost pierdere de vreme. Nu ne-a arătat nimic care să nu cunosc. Asta numesc eu timp irosit.

— Poate că pentru tine e, replică Jimmy, însă noi ceilalţi am învăţat lucruri noi. Dacă cunoşti totul, nu mai veni. Aşa cum a zis şi el, de altfel.

Băiatul ridică din umeri:

— Poate c-aşa am să fac.

În trenul inter-nivel spre Geo i-am mărturisit lui Jimmy.

— Şi eu am fost puţin dezamăgită.

— De Marechal?

— Nu. De toată după-amiaza. Mă aşteptam la ceva mai deosebit.

— La ce anume?

I-am aruncat o privire ascuţită.

— Întotdeauna îţi place să mă taxezi, nu?

Ridică din umeri.

— Voiam doar să ştiu ce vrei să spui, sau dacă vrei să spui într-adevăr ceva.

— Ei bine, domnule Isteţ, ce am vrut să zic este că totul s-a desfăşurat ca pe ceas, precis ca un contract. Trebuie să existe un cuvânt mai potrivit… da, lipsit de dramatism.

— Mă rog, se zice că clasa a şasea e destul de plicticoasă. Peste vreo trei luni după ce vom fi învăţat lucrurile de bază, va fi mai palpitant.

Am mers o vreme în tăcere. Mă gândeam. Într-un târziu am zis:

— Nu cred. Pariez că lucrurile vor rămâne la fel, fie că vom fi în clasa şasea, a patra sau oricare alta. Totul va decurge identic, precis ca mecanismul unui ceas.

— Ce-i cu tine? mă întrebă Jimmy.

— Nimic. Doar că nu mai cred în aventură.

— Şi când ai ajuns la concluzia asta?

— Uite-acum.

— Pentru că ziua de azi n-a fost palpitantă? Nu… „dramatică”. Dar coborâtul pe Grainau nu a fost o aventură? Ce zici de asta?

— Dacă tu crezi că baia într-un bazin mare cu apă urât mirositoare este o aventură…, am replicat dispreţuitoare. Ai trăit vreodată o aventură?

— Cred că nu. Dar asta nu înseamnă că ele nu există.

— Nu?

Jimmy dădu din cap.

— Nu ştiu ce-i cu tine. Probabil eşti indispusă. Vorbeai de pariuri – uite, eu pun pariu că dacă încerc, voi reuşi să născocesc o aventură adevărată.

— Cum? l-am provocat.

Dădu din cap agasat.

— Foarte bine, nu ştiu acum. Însă pun pariu c-o fac.

— OK, pariez, am răspuns.

*

O Adunare Generală necesită o oarece organizare, aşa cum se întâmpla cu toate întrunirile publice – trebuie să existe cineva care să vadă că totul e în regulă, că sunt suficiente scaune, mese, microfoane şi aşa mai departe. Această persoană poate fi oricine căruia i s-a încredinţat sarcina, însă deciziile finale apasă pe umerii omului care prezidează Adunarea, adică ai tatei. De altfel, cred că şi el era interesat ca lucrurile să decurgă bine în prima Adunare Generală de când el devenise Preşedintele Consiliului.

În seara Adunării Generale hotărâte pentru discutarea cazului Alicia MacReady, tata termină masa devreme şi plecă pe Nivelul Doi. În seara aceea Zena Andrus veni să mănânce cu mine. Descoperisem că în anumite împrejurări puteam chiar să o plac. Avea tendinţa să se smiorcăie, dar aceasta nu reprezintă cel mai mare defect de pe lume. În plus, demonstrase că e curajoasă.

Tocmai terminam cina şi eram la desert, când la uşă s-a auzit o ciocănitură. Era domnul Tubman.

— Mi-aţi spus să fiu aici la şase treizeci, îşi ceru scuze văzând că nu terminasem de mâncat.

— E-n regulă, Henry, îl linişti tata. Am terminat. Ştii unde e desertul, Mia. Fă ordine şi aruncă vasele când termini.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti.

— Ştiu, zise el. Numai că până nu de mult trebuia s-o fac şi nu mi-am pierdut încă obiceiul.

La desert aveam *parfait*. Mâncând după plecarea tatei, Zena întrebă:

— Ce scop are adunarea? Mama şi tata se duc, dar nu mi-au spus nimic.

I-am răspuns:

— Păi toată lumea nu vorbeşte decât de ea! Credeam că ştii.

— Uite că nu ştiu, răspunse. Nu mă prea interesează chestii de-astea ca adunările şi pun pariu că nici pe tine nu te interesau înainte ca tatăl tău să devină Preşedinte.

Ei bine, aşa era, dar pe de altă parte nu le ignoram total. Aşa că i-am explicat ce ştiam.

— Nu pare să fie ceva serios, comentă Zena. Pot oricând să scape de copil. Parcă e-o furtună într-un pahar de apă.

— E vorba de principiu, nu de faptul în sine, am contrazis-o.

Zena ridică din umeri şi se concentră asupra desertului. Era la a doua porţie. Pentru ea lucrurile erau întotdeauna mai simple decât mi se păreau mie.

— Chiar trebuie să faci atâta zgomot? mă întrebă Zena după ce ne-am ridicat de la masă. Stătea pe duşumea şi desfăcea sistematic o păpuşă. Din întâmplare era o păpuşă care se desfăcea, bineînţeles cu grijă, deoarece era veche. Păpuşa era rusească şi aparţinea familiei încă dinainte de a părăsi Pământul. Era din lemn şi se desfăcea în două.

Înăuntru se găsea o altă păpuşă mai mică, care se desfăcea la rândul ei.

În total erau douăsprezece păpuşi, ascunse una în interiorul celeilalte.

Genul de lucru cu care poţi pierde o groază de timp.

Şedeam pe pat cu picioarele încrucişate, suflând în fluierul pe care-l descoperisem cu câteva luni în urmă. Cântam ceva foarte simplu, mai cu seamă pentru că nu aveam o digitaţie suficient de bună pentru ceva mai complicat. Totuşi, mie nu îmi suna urât.

Am declamat:

— „Cel ce nu adăposteşte muzica înlăuntrul său şi nu-i mişcat de susurul sunetelor cel dulce, e potrivit pentru…”, am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc restul citatului, … trădare, intrigi sau ceva de genul ăsta.

— Ce vrei să zici?

— Este un citat. Shakespeare.

— Dacă te referi la mine, să ştii că îmi place muzica.

Am arătat fluierul.

— Ei bine, aceasta-i muzică.

— Ar trebui să exersezi în particular până vei reuşi să cânţi mai bine.

M-am ridicat, am pus deoparte fluierul şi am sărit peste Zena ca să ajung la video.

— Oricum e timpul să înceapă Adunarea.

Am deschis pe canalul central. Zena mă privi posomorâtă.

— Chiar trebuie să te uiţi?

— Trebuie, şi eu şi Jimmy.

— Jimmy Dentremont?

— Da.

— Petreceţi mult timp împreună, nu?

— Avem acelaşi tutore şi suntem în aceeaşi grupă la Cursul de Supravieţuire.

— Oh! Zena începuse să monteze la loc păpuşile. Îţi place? Mie întotdeauna mi s-a părut cam plin de el.

— Nu ştiu. Este inteligent. Mi-e indiferent, cred.

M-am aşezat pe duşumea, sprijinindu-mă de marginea patului. Pe ecran se vedea că Adunarea era gata să înceapă.

— Dacă nu va fi interesant, putem oricând să oprim aparatul, am spus.

Am privit şedinţa timp de două ceasuri. Se părea că toată lumea ştia foarte bine despre ce e vorba încă înainte de dezbateri. Rămânea ca ambii vorbitori ai celor două părţi să-şi expună cazul, să se pună întrebări din public, să fie chemaţi martorii, alte întrebări să fie puse, iar la sfârşit să se voteze. Tata, ca Preşedinte, nu se implica în dezbatere.

Domnul Tubman pleda pentru Navă. Un alt membru al Consiliului, domnul Persson, susţinea pledoaria celeilalte părţi. Printre martori se numărau geneticianul Navei, un avocat ridicând problema legalităţii situaţiei în cauză, Alicia MacReady vorbind în apărarea ei şi un număr de alte câteva persoane, pledând de asemenea în favoarea Aliciei.

Consiliul şi martorii şedeau la o masă situată la baza amfiteatrului.

Fiecare adult de pe Navă are un loc rezervat în amfiteatru şi are dreptul să vorbească dacă vrea. Adunarea

se putea întinde pe parcursul a ore întregi, totuşi nu se întâmplă aşa. Aceasta era sarcina tatei. El conducea şedinţa imprimând ritmul, chemând martorii, retezând vorbăria inutilă, acordându-le ambelor tabere timpi egali. Ca Preşedinte al Consiliului, era de datoria lui să fie corect şi imparţial, şi, din câte-mi dădeam seama, proceda corespunzător, deşi eu una ştiam exact care-i erau opiniile în acest caz deosebit. Domnul Tubman vorbea în numele său.

De fapt, grupul MacReady nu avea nici un argument valabil. Tot ce puteau face era să ceară clemenţă. Alicia MacReady plânse când îi veni rândul să vorbească, până ce tata se văzu obligat să o întrerupă.

Apoi, domnul Persson rosti:

— Din moment ce cu toţii suntem de acord că a făcut o prostie, ce altceva mai e de spus? Alicia MacReady este cetăţean al Navei. A supravieţuit Încercării. Are tot dreptul să trăiască aici ca oricine altul. Recunoscând că a procedat greşit, rămâne chestiunea foarte simplă a avortării copilului. Cu toţii aţi văzut-o implorându-vă. Problema repetării unei astfel de erori nu se pune. A fost o greşeală comisă într-un moment de slăbiciune şi profund regretată. Nu am putea considera această umilinţă publică ca fiind suficientă şi să renunţăm la discuţii?

Când domnului Tubman îi veni rândul să vorbească, spuse mai aspru decât îl auzisem eu vreodată:

— Renunţând chiar la alte lucruri, tot rămân câteva corecţii de făcut. Dacă ceea ce domnul Persson numeşte „umilinţa publică” este o pedeapsă, atunci ea a fost aleasă tocmai de Alicia – aşadar n-o luaţi în considerare. Cazul Aliciei MacReady putea fi rezolvat în faţa Consiliului. Singură a decis să-l prezinte Adunării Generale. În al doilea rând, aşa-zisa ei căinţă. După ce ai fost descoperit, e uşor să te căieşti – deci, n-o luaţi în considerare. „O greşeală comisă într-un moment de slăbiciune”, ziceţi? Greu de crezut. Mai bine de o lună a aruncat Alicia MacReady pilulele pentru a rămâne însărcinată. Aşadar, nu se prea poate numi „un moment de slăbiciune”, vă rog să reţineţi.

Pe lângă aceste corecţii, mai e ceva: problema principiului. Suntem o insuliţă precară, plutind pe o mare ostilă. Am elaborat legi şi reguli care, respectate cum se cuvine, ne permit să supravieţuim. Dacă nu sunt respectate cu sfinţenie, vom muri cu toţii. Alicia MacReady a făcut o alegere. A ales să aibă un al cincilea copil pe care geneticianul Navei i-a interzis să-l aibă. A fost o alegere între Navă şi copil. Odată alegerea făcută, există o serie de consecinţe inevitabile de care Alicia MacReady era perfect conştientă în momentul respectiv. Am fi noi corecţi cu noi înşine, dar şi cu ea, dacă nu am ajuta-o să privească realitatea în faţă? Nu suntem barbari. Nu ne propunem să o omorâm pe ea ori pe copilul său încă nenăscut. Ceea ce propunem este să-i dăm ceea ce a ales deja, copilul şi nu Nava. Propun să o coborâm pe cea mai apropiată planetă colonie. Şi să-i dorim noroc.

Ceea ce reprezenta un mod amabil de a pronunţa o probabilă sentinţă capitală. Dar domnul Tubman nu greşea deloc – singură şi-o făcuse.

Curând după aceea s-a trecut la vot. 7923 au votat ca ea să rămână în Navă, 18.401 contra.

Alicia MacReady a leşinat; reacţia unei isterice. Domnul Persson şi alţi câţiva prieteni s-au adunat în jurul ei. Ceilalţi au început să plece, problema serii fiind rezolvată.

M-am ridicat şi am închis monitorul.

— Tu cum ai fi votat? am întrebat.

— Nu mă pricep la lucruri din acestea, răspunse Zena. Fusese atentă doar pe jumătate la discuţii. Nu-i dau nimic, un cal, arme sau vreun helipac atunci când o coboară pe o planetă-colonie?

— Nu cred.

— Mă rog, dar nu-i cam aspru?

— Cum spune domnul Tubman. Avem legi ce trebuie respectate. Dacă oamenii nu respectă legile, nu au ce căuta aici. I-au făcut o favoare numai convocând Adunarea Generală.

Zena mă privi posomorâtă şi rosti:

— Ce-o să spună tatăl tău când va vedea că n-ai făcut curat?

— Dumnezeule! Am uitat de masă.

Sunt genul de om care amână lucrurile uşoare, chiar atunci când îţi trebuie foarte puţin timp să le rezolvi. Reuşisem să-mi scot total din minte vasele.

În vreme ce le strângeam şi le aruncam în incinerator, Zena, stând alături, mă întrebă:

— De ce eşti atât de strictă în privinţa regulilor?

— Cum adică?

— Ştii, eşti atât de obsedată de ele încât nu admiţi nici o greşeală. Iar femeia aceasta, MacReady, va muri acum.

M-am oprit şi am privit-o.

— Nici nu am votat. N-am nimic de-a face cu ceea ce s-a hotărât.

— Nu asta e problema, zise ea, însă nu continuă să se explice.

Zece minute mai târziu tata se întoarse acasă. L-am întrebat dacă lucrurile se desfăşuraseră aşa cum se aşteptase şi mi-a răspuns că da.

— Am spălat vasele, i-am spus.

— Nu m-am îndoit de tine nici o clipă.

*

La ora următoare l-am întrebat pe domnul Mbele dacă se aşteptase la rezultat.

— Nu m-a surprins. Punctul de vedere al tatălui tău este larg împărtăşit pe Navă, a răspuns. De aceea este Preşedinte.

9

Poate pare un anacronism să vorbeşti despre anotimpuri pe Navă, însă noi o facem: adică, iulie, august şi septembrie sunt lunile de vară, de exemplu. Lucrul nu mi s-a părut ciudat până la vârsta de cincisprezece, şaisprezece ani, când am început să studiez factorii responsabili de meteorologia planetară. Într-o bună zi chiar am început să mă gândesc la termenii folosiţi cu atâta uşurinţă. Era evident că în timp îşi pierduseră sensul primar, iar astăzi se refereau pur şi simplu la pătrimile unui an – adevărul este că însăşi utilizarea Anului Bătrânului Pământ constituie un anacronism, dar noi totuşi îl păstrăm.

La vremea când îmi puneam întrebări de felul acesta, le-am menţionat unui cunoscut. (Deoarece el apare de mai multe ori în această carte, nu-i voi pomeni numele, are destule greutăţi ca să-l fac şi eu să pară un naiv). I-am spus:

— Îţi dai seama că socotind luna noiembrie lună de toamnă, înseamnă că majoritatea celor de pe Navă sunt probabil originari din zona temperată nordică a Pământului?

Mi-a răspuns:

— Ei, dacă trebuie neapărat să ştii, n-ai decât să consulţi listele originale de Navigatori din bibliotecă.

— Dar nu găseşti că e interesant? am insistat.

— Nu.

„Naiv” nu este cuvântul cel mai potrivit. Poate „arţăgos”.

Oricum, vara în care am împlinit doisprezece ani a trecut. Mă gândesc la ea ca la o perioadă foarte aglomerată, plină de întâmplări, dar nu sunt sigură în ce succesiune s-au petrecut ele. Aş putea inventa o anumită ordine, însă întrucât nici unul din evenimente nu a fost crucial, nu o voi face. Spre exemplu, în acea vară am avut primul ciclu menstrual – important deoarece l-am privit ca pe un semn de creştere, dar atâta tot. Apoi au fost lecţiile de dans; vă veţi întreba la ce foloseau oare ele, şi am să vă

spun numai că făceau parte din programul Cursului de Supravieţuire.

Domnul Marechal ne-a avertizat:

— Nu e o distracţie şi nici un motiv de luat în râs. Este foarte serios. Vă împiedicaţi în propriile picioare, nu ştiţi unde să vă ţineţi mâinile. Când veţi fi în situaţia de a întreprinde acţiunea potrivită într-o fracţiune de secundă, mişcarea îndemânatică devine extrem de importantă. Vreţi ca organismul vostru să lucreze pentru voi, şi nu împotrivă. Pe Dumnezeul meu, nu numai că vă voi da lecţii de dans, dar vă voi pune să mergeţi şi pe poante!

Şi nu numai că am mers pe poante; am dansat, ne-am luptat corp la corp, instruindu-ne în utilizarea diferitelor arme, iar domnul Marechal ne-a fost mereu profesor. Ne-a arătat filme cu oameni ce scoteau arme de mână într-o clipită sau le aruncau, altele cu inşi care cădeau de pe cai (şi eu am căzut de câteva ori), cu oameni speriaţi de moarte. Imagini filmate pe circuite cu obstacole, unde de exemplu, dacă nu erai atent, pământul îţi fugea brusc de sub picioare. Exista poate o frânghie de care să te prinzi, sau pur şi simplu trebuia să ştii să cazi fără să-ţi rupi gleznele. La sfârşitul verii, când am trecut din clasa a şasea într-a cincea, am început la rândul nostru să străbatem curse cu obstacole.

Scopul principal nu era să învăţăm vreun meşteşug individual, ci să reacţionăm calm şi inteligent în situaţii dificile. Ni s-au predat tehnici felurite, însă nu ele constituiau scopul principal al instruirii.

Toate acestea vor să spună că greşisem gândind că lucrurile vor fi lipsite de dramatism, de la început şi până la sfârşit. Cursul de Supravieţuire era limpede, precis, iar în acelaşi timp inteligent şi interesant. Nu era o aventură, dar cum dorinţa de aventură îmi fusese domolită repede, faptul nu mă deranja.

Cursul mi-a adus o serie întreagă de noi prieteni, iar aceştia au început să-mi ocupe destul timp ca să mă văd tot mai rar cu cunoştinţe vechi ca Zena Andrus. Am mai văzut-o o dată pe Mary Carpentier, însă am descoperit că

nu mai aveam multe în comun şi de atunci nu ne-am mai telefonat.

Cel mai important însă, din grupul de treizeci şi unu al clasei s-a desprins un nucleu de şase. Cu greu ai zice că se formase pe baza legăturilor de prietenie, dat fiind că unii din cei mai buni prieteni ai mei nu făceau parte din el, în vreme ce Venie Morlock făcea parte. Era, cum să vă spun... Grupul.

Ce ne-a strâns împreună a fost o non-aventură. La îndemnul lui Jimmy, am condus un grup de copii pe Nivelul Şase şi am petrecut o zi întreagă explorându-l. Cei şase care am fost acolo eram, eu, Venie şi Jimmy, Helen Pak, Riggy Allen şi Attila Szabody. Attila, Helen şi Jimmy, cred, erau prietenii mei. Riggy era bun prieten cu Attila, iar Helen şi cu Riggy vedeau ceva deosebit în Venie. Astfel se formase grupul, iar călătoria pe Nivelul Şase (presupun că pentru ceilalţi a reprezentat o aventură, pentru mine nu era însă decât distracţie) ne-a legat mai tare.

De obicei ne întâlneam o oră, două, după curs şi câteodată la sfârşit de săptămână. Mai erau şi alţii care ni se alăturau din când în când, dar ei doar veneau şi plecau.

Într-o zi, după Cursul de Supravieţuire, cinci dintre noi stăteam în bufetul camerei comune din Cvartalul Lev, pe Nivelul Cinci. Cu trenul nu era departe de Poarta 5, iar pentru noi constituia un loc potrivit de întâlnire. Schimbam de câteva ori trenul pneumatic şi ajungeam acasă.

Nu cunoşteam pe nimeni în Cvartalul Lev şi nu prea ne descurcam, totuşi aveam locul nostru, colţişorul nostru permanent şi după o vreme nu ne-am mai simţit intruşi.

Lipsea Jimmy. În ultima săptămână dispărea mereu după ore, vorbind singur şi zâmbind de parcă ar fi avut o afacere personală, pe care nu vroia să ne-o dezvăluie în ruptul capului şi care se vedea de departe că îl bucură.

Mâzgăleam o foaie de hârtie, încercând să materializez o idee ce nu-mi dădea pace. Şedeam la o masă având înainte mâncare şi răcoritoare, dar nu în cantităţi mari. Mai degrabă ocupam nişte locuri ca să stăm de vorbă. Aceasta era masa noastră obişnuită, acoperită cu o pânză roşie,

situată într-un colţ pe stânga al zonei celor sub paisprezece ani.

Discutam despre un viitor joc de fotbal, plănuit pentru sâmbătă dimineaţa în cvartalul lui Attila, Roth, pe Nivelul Patru, fireşte în caz că reuşeam să adunăm numărul necesar de jucători. Mă gândeam că străbătusem un drum lung de la vremea – nu atât de depărtată în timp – când puteam fi chemată cu un simplu apel al sistemului de difuzoare al cvartalului. Nu mai eram acea fiinţă legată atât de puternic de casă.

— Va juca şi Jimmy? întrebă Attila. El era cel mai mare dintre noi şi totuşi cel mai liniştit. În general nu vorbea mult, asculta şi din când în când făcea câte un comentariu inteligent, surprinzător cu atât mai mult, cu cât Attila nu părea genul de om care să te aştepţi să facă comentarii inteligente, ori în cunoştinţă de cauză.

— Îl poate întreba Mia, răspunse Helen.

— Bine, am răspuns, am să-i spun să te sune. Dacă nu-i din cale-afară de ocupat cu ceea ce-l frământă în ultima perioadă, cred că va dori să joace. E-un fundaş bun. Şi mi-am concentrat din nou atenţia la mâzgăleala de pe hârtie.

— Ce tot faci? întrebă Riggy şi-mi smulse hârtia.

Riggy este un băiat pe care trebuie să-l descriu ca pe o chiftea; de departe, nu-i persoana cea mai agreabilă din lume. Este unul din acei indivizi care n-au nici un stăpân şi fac numai ce le trece lor prin minte, fie că are sau nu sens – şi apoi, dacă e nevoie, regretă din tot sufletul. Nu era prost, sau stângaci, ori incompetent, pur şi simplu îi lipsea simţul proporţiilor.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă arătându-mi hârtia.

Venie şi Helen, aflate de aceeaşi parte a mesei, priviră curioase.

După câteva încercări, reuşisem să desenez un pumn destul de uşor de recunoscut, ţinând o săgeată. Nu am talente artistice şi a trebuit să-mi privesc mult timp mâna ca să desenez o imagine cât de cât potrivită. Săgeata izbutisem să o schiţez fără beneficiul unui model.

Am întins mâna să o smulg, dar Riggy o ţinu la depărtare.

— Ah-ah, exclamă el trecându-i-o lui Venie mai departe.

Ea privi încruntându-se şi asigurându-se totodată că n-o puteam lua înapoi.

Am ridicat indiferentă din umeri:

— Este un desen cu un anume înţeles, dacă vreţi să ştiţi. Un soi de şaradă desenată.

— Un rebus? sugeră Attila.

— Cred că da.

— Ia să văd şi eu, zise el şi o luă de la Venie.

— Nu înţeleg, am auzit-o pe Venie. O săgeată ţinută într-o mână.

— Un pumn, corectă Riggy. Palma e închisă.

Obosită, le-am explicat:

— E numele meu: Have Arrow – Havero.

— Oh, nu, exclamă Venie. Nu-i deloc inspirat.

Helen interveni la rândul ei.

— Nu sunt de părerea ta. Cred că-i o idee deşteaptă.

— „Un lucru nefericit, însă e al meu”, am citat ironic.

Venie mă privi dezgustată.

— Îţi dai aere? Ce vrea să însemne asta?

— Mia îl citeşte pe Shakespeare pentru orele tutorelui său, spuse Helen. Asta-i tot. A memorat nişte versuri.

Riggy luă desenul înapoi şi-l privi mai atent.

— Ştii, ideea-i bună. Mă întreb dacă nu pot şi eu să-mi aranjez cumva numele.

Am petrecut o bună bucată de timp încercând să ne anagramăm numele. N-a ieşit grozav. Străduindu-ne, pentru Helen am desenat un mic rucsac, deşi omonimia nu era perfectă. Szabody şi Allen erau însă netratabile.

— Am izbutit unul, izbucni Riggy, după câteva momente de concentrare pe parcursul cărora nu arătase nimănui ceea ce lucra. Triumfător, ridică o foaie cu mai multe încuietori desenate pe ea. More-lock, explică. Înţelegeţi?

Înţelegeam, dar nu ne încânta. Acoperise întreaga coală de hârtie cu desene, ceea ce nu se putea numi tocmai conciziune.

Încercasem şi eu cu acelaşi nume. Ce ieşise semăna cu un troglodit neterminat.

— Ce-i asta? întrebă Attila.

— Tot Morlock.

Venie nu părea mulţumită, iar Riggy mă provocă numaidecât:

— Cum scoţi tu Morlock din chestia asta?

— Vine dintr-un roman vechi intitulat *Maşina timpului.* În el se vorbeşte despre un grup de monştri subterani numiţi morloci.

— E-o invenţie, spuse Venie.

— Nu-i nici o invenţie. Caută cartea şi convinge-te. Am citit-o când eram pe Alfing; n-ai decât să ceri un facsimil.

Venie privi din nou desenul, apoi rosti:

— Foarte bine, am să o caut. Poate chiar mă voi folosi de el.

Aproape că am plăcut-o pentru cele spuse, mai cu seamă deoarece nu fusesem deosebit de drăguţă aducând vorba despre subiectul cu pricina. Dacă eu m-aş fi numit Morlock, poate că aş fi folosit trogloditul, pentru anagrama mea, însă nu mă aşteptasem ca Venie să înghită ideea. Pentru asta trebuia mai multă… nu tocmai obiectivitate, ci mai multă detaşare de sine, decât credeam eu că are ea.

În acel moment, Attila ne anunţă:

— Uitaţi-l şi pe Jim.

Jimmy Dentremont îşi croi drum printre mese, înşfăcă un scaun liber de alături şi-l plantă alături de mine.

— Bună, zise.

— Unde ai fost? întrebă Helen în numele tuturor.

Helen este o fată remarcabilă. Blondă, cu ochi orientali – ochi cu o privire epicantică – o combinaţie sălbatică.

Jimmy ridică din umeri şi arătă spre feluritele însemne desenate.

— Ce-s astea?

I-am explicat.

— Oh. E foarte uşor. Pot face imediat una pentru mine. Luă un creion şi schiţă doi munţi, apoi între ei desenă un om.

L-am privit inexpresiv. Ceilalţi la fel.

— Numele meu înseamnă „Între munţi”, ne lămuri el.

— Da? întrebă Riggy.

— În franceză.

— Nu ştiam că vorbeşti franceza, am spus.

— Nu o vorbesc. Am căutat în dicţionare doar semnificaţia numelui meu, deoarece ştiam că la origine-i francez.

— Ca să vezi! exclamă Attila. Mă întreb dacă numele meu n-o însemna şi el ceva în ungureşte.

Jimmy tuşi, ne privi roată, apoi mi se adresă:

— Mia, îţi aminteşti de pariul nostru privitor la descoperirea unei aventuri?

— Da.

— Ei bine, am găsit o aventură. La asta am lucrat în ultimele zile.

Helen ceru imediat o explicaţie şi a trebuit să aştept până ce Jimmy a terminat de istorisit pariul nostru ca să aflu despre ce e vorba.

— Dacă a fost un pariu, pe ce anume aţi pariat? întrebă Riggy.

Jimmy mă privi întrebător.

— Nu cred că am stabilit. Am presupus că dacă găsesc o aventură, Mia trebuie să ia parte la ea.

Toţi s-au uitat spre mine şi am încuviinţat.

— Bine. E-n regulă.

— OK, spuse şi Jimmy. Asta e: vom ieşi în afara Navei. *Pe* exteriorul Navei.

— Nu-i periculos? întrebă Helen.

— E o aventură, replică Jimmy. Aventurile trebuie să conţină un anume grad de pericol ca să fie palpitante.

— Este primejdios în afara Navei? am întrebat.

— Nu ştiu, recunoscu Jimmy. Nu ştiu cum e-acolo. N-am reuşit să aflu, deşi am încercat. Să descoperim cum anume e va fi parte din distracţie. Şi, dacă asta va fi uşor, sunt alte câteva lucruri dificile. Ne trebuie costume ca să mergem afară şi trebuie să găsim un drum. Nu va fi deloc uşor.

— Şi eu vreau să merg, exclamă Riggy.

Jimmy negă din cap.

— Pariul s-a pus doar între mine şi Mia. Vom avea totuşi nevoie de ajutor, iar dacă vreţi să ne ajutaţi sunteţi bineveniţi.

Se uitară cu toţii unul la altul, apoi acceptară în tăcere. La urma urmei formam un grup, iar o asemenea ocazie nu se putea rata.

Toţi şase am pornit pe un coridor de la Nivelul Unu. Jimmy mergea cu un pas înainte, arătându-ne drumul. E ceva deosebit să faci parte dintr-un grup pornit într-o misiune proprie, ceva palpitant. Chiar dacă este melodramatic, chiar dacă 90% e imaginaţie, totuşi te încântă. Mă distram de minune şi ceilalţi la fel. Nu mă puteam abţine să nu arunc priviri suspicioase în urmă, numai pentru că păreau să facă parte din scenariul deplasării noastre.

Jimmy se răsuci pe jumătate şi indică cu mâna înainte şi la stânga.

— Aici este.

Era un foaier mic adânc de circa un metru şi apoi o uşă mare, neagră, lipsită complet de trăsături distincte. În lumea noastră era ceva cu totul neobişnuit – oamenii acordă o grijă deosebită împrejurimilor unde trăiesc, căutând să le dea personalitate şi viaţă. În consecinţă, Nava constituie un loc plin de culoare şi pitoresc. O uşă neagră şi masivă ca aceasta, fără nici un design sau decoraţie, evident avertiza „Nu intraţi!”.

— Ecluza cu exteriorul se află în încăperea din spatele acestei uşi, ne spuse Jimmy.

Uşa nu avea nici butoane, nici clanţă, nici mâner, doar un orificiu destinat unei chei electronice – acel tip de cheie care odată inserată emite un semnal neregulat pe o frecvenţă stabilită, iar uşa se deschide.

Attila şi Jimmy erau singurii care aveau habar de electronică şi examinară cu multă grijă uşa.

După o clipă, Attila afirmă:

— E doar o încuietoare de avertisment.

— Cum adică? am întrebat, stând în semicerc în jurul celor doi băieţi şi a uşii.

— O broască care ţine uşa închisă şi anunţă trecătorii că această poartă trebuie să stea închisă, asta-i toată filozofia. Dacă lucrez puţin la ea o voi putea deschide.

Jimmy îl întrebă:

— Reuşeşti până sâmbăta viitoare, aşadar de mâine într-o săptămână?

— Sigur.

— Atunci să facem planul. Helen? Tu vei lucra cu Attila. Vei sta de pază să nu-l prindă cineva şi să stricăm astfel totul.

Apoi se întoarse spre ceilalţi trei dintre noi.

— Bun, noi vom merge să vedem cum obţinem costumele.

— Nu pot merge şi eu? întrebă Helen. Nu vreau să pierd tocmai asta.

Era un fenomen interesant. Dintre toţi şase, Jimmy era penultimul ca statură şi totuşi, el domina grupul când şi cum dorea. Deci există ceva adevărat în ideea conducătorului înnăscut.

Jimmy replică:

— Trebuie să stea cineva de pază. Pe urmă, vei fi aici atunci când vom ieşi afară. Nu vei pierde decât operaţiunea de „împrumutare” a costumelor.

Pentru a ajunge la compartimentul de Salvare, următorul nostru popas, am tăiat pe la Ingineri. Ne scurta mult drumul. Probabil totuşi că am făcut zgomot deoarece, în vreme ce treceam pe holul principal printre birouri, o femeie a ieşit afară în urma noastră şi a strigat:

— Staţi pe loc!

Ne-am întors. Era *bătrână* – scundă, solidă, cu părul alb şi având vizibil peste o sută de ani, poate mai în vârstă decât domnul Mbele. Avea totodată o figură extrem de acră.

— Ei bine, ce căutaţi voi aici stârnind vacarmul ăsta? Poate că nu vă daţi seama, însă aici se munceşte.

Neliniştit, Jimmy răspunse că ne îndreptam spre compartimentul Salvare şi că nu doream să deranjăm.

— Asta nu e autostradă publică, zise femeia. Dacă n-aveţi treabă la Ingineri, nu aveţi ce căuta aici. Voi, copiii din ziua de azi, nu aveţi simţul realităţii! Şi mă rog, de ce mergeţi la Salvare?

Jimmy şi cu mine stăteam în spatele lui Venie, dar întrebarea îi fusese adresată lui Jimmy.

— O problemă de şcoală, răspunse el.

— Da, am întărit şi eu.

Privirea ei se întoarse spre ceilalţi doi.

— Şi voi?

În loc să spună ce se cuvenea, Riggy răspunse:

— Noi suntem cu ei.

— Bine, se răsti bătrâna, voi doi mergeţi, dar să nu mai treceţi pe aici. Ceilalţi doi, acasă cu voi.

Venie şi Riggy ne priviră descurajaţi, dar se întoarseră şi porniră în direcţie opusă. Doamna aceea nu avea nici un drept să-i alunge, însă era atât de dură şi de categorică, încât nu am avut curajul să o contrazicem.

Jimmy şi cu mine am zbughit-o repede înainte să se răzgândească, iar ea ne urmări din ochi până ce se asigură că şi unii şi alţii făceam aşa cum ne ceruse. Unii oameni încearcă o senzaţie de putere numai arătându-se a fi nesuferiţi.

Mai presus de toate, secţia Salvare mirosea interesant. Salvarea şi Reparaţiile sunt adevărate enclave înconjurate de mult mai întinsul Compartiment al Inginerilor. La aceştia din urmă există birouri, maşini uriaşe şi diferite alte proiecte în construcţie. Salvarea şi Reparaţiile constituie doar coada câinelui, cum s-ar zice, fără personalul, resursele şi curăţenia de la Ingineri. Secţia Salvare era o cameră înghesuită, plină de rafturi şi nişe, mese şi bănci, toate într-o plăcută stare de dezordine.

Părea unul din locurile unde, dacă doreai să-ţi bagi nasul, puteai căuta săptămâni şi luni întregi şi tot ai mai fi găsit câte ceva interesant. Şi pretutindeni persista cel mai nedefinit şi de neidentificat miros din viaţa mea. Mirosul

acesta numai şi te determina să doreşti să-ţi petreci tot timpul liber înăuntru.

Am privit precauţi înăuntru. Câţiva tehnicieni îşi vedeau de lucru, mişcându-se de colo colo.

— Hai, spuse Jimmy. Ştiu că aici au costume, probabil încuiate pe undeva. Va trebui să cercetăm.

Am început să căutăm făcându-ne cât mai mici cu putinţă, Jimmy luând un şir de rafturi, eu pe următorul. Mă pierdusem într-o grămadă de jucării stricate când Jimmy m-a prins de umăr. Am tresărit.

— Îmi pare rău, îşi ceru el scuze. Le-am găsit. Sunt la două rânduri mai încolo şi nu sunt încuiate. Stau pur şi simplu agăţate.

— De unde ştii că sunt bune? am întrebat. Am atins cu piciorul una din păpuşi. Dacă-s ca aceasta, atunci e mai bine să uităm de ele.

— Nu sunt aduse pentru reparaţii, răspunse Jimmy. Sunt cele pe care le foloseşte chiar personalul dacă trebuie să iasă afară. Au sigilii pe care este înscrisă data ultimei utilizări. Lucrul important e să vedem cum le vom lua. Ah, atenţie!

M-am întors. Chiar la capătul rândului, un tehnician cu înfăţişare plăcută se îndrepta către noi. Era tânăr, cu un păr aproape gri.

— Ei, cu ce vă pot fi de folos? ne întrebă.

— Eu sunt Mia Havero, iar el e Jimmy Dentremont, am spus.

— Bună, iar pe mine mă cheamă Mitchell.

Aşteptă cu sprâncenele ridicate.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos un teanc de hârtii împăturite.

Nesigură, am continuat:

— Nu ştiu dacă ne puteţi ajuta. Poate că nu am nimerit unde trebuie.

Jimmy tăcea, încercând să înţeleagă.

Domnul Mitchell replică:

— Mă rog, o să vedem. Ce ai acolo?

I-am arătat desenele, al lui Jimmy şi al meu, pe care le luasem de pe masa din Cvartalul Lev şi i-am explicat cum se legau de ele numele noastre.

— Acestea sunt cam stângace, dar vrem să le desenăm mai bine şi apoi să confecţionăm nişte insigne.

— Hmm, mormăi domnul Mitchell. Da, nu văd de ce nu. Poate că nu ţine tocmai de compartimentul nostru, însă pare o idee bună. Cred că sunt în stare să vă ajut. Ce ziceţi orfevrărie ceramică?

— Grozav, interveni Jimmy. Am putea veni într-o sâmbătă dimineaţă?

— De obicei sâmbăta este un singur tehnician de serviciu, dar presupun că….

M-am băgat şi eu în vorbă.

— Am putea aranja de mâine într-o săptămână? Mâine avem un joc important de fotbal şi nu putem lipsi sub nici un chip.

— Oh, sigur. Am să aranjez să fiu de serviciu de mâine într-o săptămână şi vă voi ajuta chiar eu, spuse domnul Mitchell.

După care i-am mulţumit frumos şi am plecat.

— Da ştii să minţi nu glumă, remarcă Jimmy. Cum de-ai născocit-o şi pe asta?

— Care din ele?

— Chestia cu fotbalul.

— Nu am născocit-o. Trebuia să te anunţ. Puştii vor să jucăm mâine fotbal.

— Oh, remarcă dezamăgit. Poate că, la urma urmei, nu eşti o mincinoasă chiar aşa de mare.

10

Scorul meciului din Cvartalul Roth a fost de 5 la 3. Attila, Venie şi cu mine făceam parte din echipa învinsă.

Pe parcursul săptămânii următoare am definitivat planul. Cu puţin exerciţiu, Attila dresase uşa aceea, încât practic se deschidea ori de câte ori îi spunea el să se deschidă. Cel puţin aşa afirma Helen. Attila arăta încântat şi nu nega. Scenariul împrumutării costumelor îl aveam de asemenea stabilit. Jimmy schiţă localizarea lor pentru Venie şi Riggy.

— Sâmbătă nu va lucra decât un tehnician, le spuse el, iar acesta va fi ocupat cu Mia şi cu mine. Nu trebuie decât să vă strecuraţi înăuntru şi să le luaţi. Cât de repede vom veni şi noi în camera de depresurizare.

Spre deosebire de Jimmy aveam ceva timp liber, aşa că i-am dus pe Riggy şi pe Venie într-o scurtă recunoaştere a secţiei Salvare. Domnul Mitchell era în spate, dar am avut grijă să nu-i atragem atenţia. Am intrat, le-am arătat costumele şi am ieşit, totul în mai puţin de douăzeci de secunde. La întoarcere însă, aceeaşi femeie în vârstă ne-a oprit şi ne-a ţinut un discurs. Avea biroul astfel aşezat încât îi vedea pe toţi cei care treceau pe coridor – şi, bănui, ieşea să-i extermine pe cei ce ea considera că nu au treabă acolo. Numele ei, înscris pe o plachetă aşezată pe birou, era Keithley. Nu numai că mă intriga, ci mă speria de-a binelea. Imediat după ce ne-a întors spatele, am zbughit-o la fugă.

— Ar fi mai bine să nu vă întoarceţi pe aici după ce aţi luat costumele, am spus. Gândiţi-vă numai ce s-ar întâmpla dacă v-ar prinde.

Riggy păli şi încuviinţă din cap.

— N-avea nici un drept să ne oprească, zise Venie. De data aceasta n-am făcut zgomot.

Fu totuşi de acord să ocolească la momentul respectiv.

Lucrurile nu sunt întotdeauna corecte, cred.

De fapt, nu numai de bătrâna doamnă îmi era mie frică. Nu-mi plăcea nici ideea să ieşim din Navă şi, cu cât mă

gândeam mai mult la ea, cu atât îmi era mai puţin dragă. Nava se deplasează mai repede decât viteza luminii (vechea barieră a lui Einstein) prin discontinuitate (Ecuaţiile de Discontinuitate Kaufmann-Chambers). Ştiu că perspectiva de a sta in exteriorul Navei şi a privi interiorul nimicului îl incita pe Jimmy, dar nu şi pe mine. Se pare că a doua mea natură mă îndeamnă mereu să mă răzgândesc.

Tot felul de gânduri m-au copleşit în timpul săptămânii. Întrucât era prea târziu ca să mai dau înapoi fără să mă fac de râs, nu am spus nimic nimănui, în schimb am început să regret că pomenisem cuvântul „aventură” în acea împrejurare.

Poate că soluţia pentru a face un lucru impulsiv, e să procedezi în stilul lui Riggy. Acţionează atunci când impulsul e nou şi proaspăt şi nu lăsa timp pentru alte gânduri.

— Cine a câştigat meciul de fotbal? ne întrebă domnul Mitchell, conducându-ne printr-un labirint de obiecte stricate, pe jumătate reparate, sau complet reparate răspândite în Secţie.

— Echipa lui Jimmy, am spus. A mea a pierdut. Să ştiţi că vă suntem recunoscători pentru ajutor.

— Ei; o nimica toată, replică el. Am ajuns. Acesta e cuptorul unde ardem piesele finisate de ceramică. Punem cupru la bază, apoi un strat de email pictat. Vom încerca de câteva ori până iese cum trebuie.

Ne indică fiecare piesă în parte. De fapt, părea mai mult decât bucuros să ne ajute. Cred că în parte o făcea pentru că-i plăceau copiii, parte deoarece eu eram o fetiţă dulce, şi parte datorită satisfacţiei produse de confecţionarea în sine a bijuteriilor.

Pentru mine insignele nu reprezentau decât o scuză, deşi descoperisem că ideea mă intriga, iar procesul era interesant. Totuşi, spre deosebire de Jimmy şi de domnul Mitchell, nu sunt o migăloasă. Ei făceau parte din aceeaşi şcoală cu motto-ul „hai să facem şi să vedem ce iese”; se împăcau de minune amândoi.

Am început prin a alege suportul de aramă, ajustând schiţele şi hotărând ce culori doream să utilizăm. Treptat, am fost redusă la poziţia de observator, în timp ce Jimmy a preluat planificarea şi execuţia bijuteriilor, cu domnul Mitchell alături ca supraveghetor. Asta după ce prima încercare, mai ales cea aparţinându-mi mie, ieşise prost.

Prima dată când l-am întâlnit, Jimmy Dentremont meşterea ceva, sau dacă nu, cel puţin aşa îmi aduc aminte eu. Era bun la meşterit, iar în combinaţie cu entuziasmul, cu un soi de miopie mentală şi cu dorinţa de a domina, se lăsa furat de acţiune. Nu era prima oară când mă împingea frumuşel deoparte. Nu mă deranja în mod deosebit. Totuşi, rămânea unul din lucrurile care mă determinau să mă întreb dacă, lăsând la o parte asocierea noastră necesară, Jimmy îmi plăcea cu adevărat.

Astăzi nu reprezenta un lucru suficient de important ca să mă irite, dat fiind faptul că aveam planuri mult mai grandioase în minte. Am resimţit însă poziţia în care fusesem pusă, aceea de a mă strădui să văd peste umărul lui Jimmy ce se întâmplă. Cel puţin, pe funcţie de observator am făcut efortul să observ şi astfel am văzut mai multe decât au văzut Jimmy şi domnul Mitchell împreună.

După ce formele fuseseră puse pentru a doua oară în cuptor, l-am atins pe Jimmy şi am spus:

— Domnule Mitchell, este aproape ora mesei.

— Hmm? întrebă Jimmy întorcându-se de la cuptor spre mine.

De fapt până la masă mai era timp, după cum Jimmy îşi dădea prea bine seama. În concentrarea sa, scopurile noastre importante îi ieşiseră din minte. I-am aruncat încă o aluzie să-i împrospătez memoria.

— Putem merge la masă şi să ne întoarcem după aceea, am continuat.

Jimmy avu bunul simţ să dea din cap.

Domnul Mitchell păru puţin surprins, mai ales deoarece el şi Jimmy lucraseră alături pasionaţi, iar acum, brusc, Jimmy lăsa totul baltă şi-o ştergea. Zise totuşi:

— Oh, e-n regulă. Sigur.

Ajunşi în holul principal, Jimmy îmi spuse:

— Ce ţi-am spus săptămâna trecută despre minciuni, să ştii că am greşit. Doamne, cât de fals a sunat: „trebuie să mergem la masă”.

— Ei bine, n-am remarcat să fi avut tu vreo idee mai beează, am replicat tăios. Mergeam foarte hotărâtă şi, înainte ca Jimmy să-şi dea seama cât de repede mergeam, eram cu mult înaintea lui şi a trebuit să forţeze ca să mă ajungă. Era ritmul meu de am-treabă-şi-sunt-şi-enervată.

— Ce-i cu tine? mă întrebă. N-am vrut să te supăr.

— Nu despre asta-i vorba.

— Atunci despre ce?

— Nimic, am spus. Au luat costumele cu mai bine de jumătate de oră în urmă. Venie mi-a făcut semn. Voi eraţi aplecaţi peste masă.

— Sper că le-au luat pe cele mai mici, comentă Jimmy.

Deodată i-am pus mâna pe umăr şi m-am oprit.

— Stai. E mai bine să ne întoarcem şi să ocolim. Am arătat coridorul dinainte. Nu vreau să o mai aud pe vrăjitoarea aceea ţipând la mine.

Jimmy mă privi cu o expresie maliţioasă, tipul de expresie pentru care chipul lui, acoperit de păr roşu şi încadrat de urechi proeminente, se potriveşte cu adevărat.

— Să riscăm, propuse el. Hai să fugim, iar dacă ea iese afară nu ne oprim.

Poate că sosise şi clipa mea de impulsivitate. Holul se întindea în faţa noastră ca o manşetă. Uşa biroului bătrânei doamne Keithley era deschisă şi deocamdată ne găseam suficient de departe de câmpul ei vizual ca să dispunem de un start bun. Trebuia să alergăm circa treizeci de metri, să cotim la stânga ca să ieşim în afara oricărui pericol.

— Bine, am încuviinţat.

Simţindu-mă oarecum ca micuţa Susy Dangerfield[1] cea blondă fugind printre liniile de războinici Iroquois[2] ostili, am pornit. Jimmy era alături de mine, în stânga.

---

[1] Personaj dintr-un roman de aventuri.

[2] Trib de indieni din America de Nord.

Trecând prin dreptul biroului, am aruncat o privire înăuntru, dar nu am văzut-o pe bătrână. Jimmy mă depăşi, iar la colţ se afla deja cu un pas sau doi în faţa mea.

— Hei, mai încet, am spus. Nici măcar nu e aici.

Jimmy întoarse capul să privească înapoi chiar în vreme ce lua colţul, şi continuând să se mişte cu o viteză considerabilă, se lovi orbeşte de cineva. Dezechilibrat se izbi de perete, dar nu căzu. Am frânat brusc şi am privit în jos. Era doamna Keithley, cu părul ei alb şi toate cele, stând pe fund cu o expresie de demnitate jignită zugrăvită pe faţă. Se uită în sus spre mine.

— Bună ziua, am îngăimat. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Am păşit peste ea şi cu un pas liniştit mi-am continuat drumul pe coridor.

Un moment Jimmy rămase năuc, apoi se descurcă cum putu mai bine.

— Mi-a părut bine să vă revăd, se adresă politicos simpaticei doamne şi porni în urma mea.

Am aruncat o privire în spate, apoi Jimmy m-a ajuns şi amândoi am ţâşnit înainte lăsând-o fără grai şi uitându-se la noi.

Când am ieşit din raza ei vizuală şi am rămas fără respiraţie, ne-am oprit din alergare şi ne-am aşezat gâfâind pe nişte scări. Apoi am început să râdem, în parte deoarece situaţia ne părea teribil de nostimă, şi de cealaltă parte pentru că ne simţeam uşuraţi.

Când mi-am revenit, l-am privit sobru pe Jimmy.

— Nu ştiu cum ai să procedezi tu, dar eu voi merge de acum înainte pe drumul lung.

— Mi se pare un lucru evident, răspunse Jimmy.

— Ştii, eu nu sunt o persoană foarte curajoasă.

— Oh, nu eşti de condamnat. Şi eu voi fi atent.

Când am ajuns la uşa cu pricina, Helen ne aştepta pe hol. Cu toţii am privit într-o parte şi în alta, apoi Helen s-a îndreptat spre uşa neagră şi a ciocănit, cu o bătaie ce reprezenta evident un semnal şi nu o atingere întâmplătoare a cuiva mânat de dorinţa irezistibilă de a atinge uşi negre misterioase. Uşa se deschise imediat şi ne-

am îngrămădit înăuntru. Att, în spatele ei, ne lăsă timp suficient cât să intrăm, apoi închise uşa în urma noastră.

Camera era, mică şi goală. Poarta ecluzei se găsea în faţa uşii pe unde intrasem noi. Costumele erau atârnate pe suporturi aparent special proiectate pentru ele.

Jimmy privi în jur satisfăcut.

— Ah, foarte, foarte bine. Să ne punem costumele, Mia.

L-am privit pe Venie, pe Helen şi pe Att şi am întrebat:

— Unde-i Riggy?

— Nu l-am putut convinge. A adus încă un costum. Ştiţi că şi el voia să iasă afară. Ei bine, a ieşit, răspunse Att.

Foarte nefericit, Jimmy interveni:

— Venie, nu ai reuşit să-l opreşti? Ar fi trebuit să-l împiedici să mai ia un costum.

Venie replică defensiv.

— Doar dacă voi doi vă mulţumeaţi cu unul singur. Aşa a zis că are tot dreptul să iasă afară ca şi voi.

— Ştiţi cât de încăpăţânat este, completă Att. I-am spus că nu-i o idee bună, dar n-a vrut să ne asculte.

— Oh, bine, am oftat.

— Vrea să vă „surprindă”, zise şi Helen.

— Te cred, răspunse Jimmy supărat. Ei, să-i dăm înainte cu ce a mai rămas din această aventură.

Era foarte nemulţumit, însă se străduia să nu o arate. Sau, poate lăsa să se vadă atât cât să se ştie că-i băiat bun. Nu-l înţelegeam pe deplin.

Am îmbrăcat costumele. Erau la fel de asemănătoare cu acele vechi echipamente presurizate descrise în romanele pe care-mi plăcea să le citesc, pe cât semăna Nava cu ambarcaţiunea aceea prostească unde mi se făcuse odată atât de rău. (În treacăt fie spus, mă intrigă faptul că pe Navă nimeni nu scrie romane; nu a scris nimeni de ani şi ani, aşa că ceea ce citisem eu data încă dinainte de Războaiele Suprapopulării. Acum nici nu mai sunt sigură de ce-mi plăcea să le citesc. Majoritatea nu erau prea bune, dacă le judecăm obiectiv. Probabil escapism…) Oricum, costumele noastre constituiau o aplicaţie a principiului bazic al discontinuităţii folosit chiar de Nava noastră. Ca o

analogie (şi prin urmare nu foarte exactă), amintiţi-vă vorba aceea cum vâri mâna într-o pisică de-i apuci coada şi o întorci pe dos. Efectul discontinuităţii, relativ la Navă, apucă Universul de coadă şi-l întoarce pe dos, controlându-l astfel mai bine. Un efect strict local, dar procesul de a ajunge de *aici acolo* devine o problemă relativ simplă, în loc să fie una complicată. Efectul discontinuităţii nu funcţionează identic în interiorul costumelor – ele rămân un soi de Universuri minuscule, independente. Iniţial fuseseră inventate pentru luptă – parte a efortului continuu de a-i face pe soldaţi invulnerabili – de aceea sunt uşoare, posedând propriile surse de aer, căldură, lumină etc., rezistente pe deasupra la aproape orice, pornind de la fasciculele concentrate de laser, până la proiectile şi baterii de gaze ucigătoare.

Până la urmă ele s-au dovedit mult mai folositoare în scopuri constructive (Navele), decât fuseseră vreodată în război. Din punct de vedere militar constituiseră un eşec – toţi cei ce luptaseră pe Bătrâna Terra erau de multă vreme morţi – însă în aplicaţiile lor paşnice erau încă folositoare şi în uz, după cum se vede.

Operarea ecluzei reprezintă o chestiune simplă. Începi prin a apăsa butonul de prioritate, pentru că n-are nici un sens să fii stânjenit în procedură de un oarecare încercând să intre de pe partea cealaltă. Dacă ieşi afară, dai drumul la aer în ecluză, intri înăuntru, scoţi apoi aerul şi ieşi în exterior. Invers, scoţi aerul din camera-ecluză (dacă este aer înăuntru), intri, umpli camera cu aer şi treci pragul Navei. Deoarece Riggy depresurizase ecluza pentru a ieşi afară, am blocat porţile (asigurându-ne în acest fel că şi cele exterioare rămâneau blocate) şi am umplut camera cu aer.

Când am intrat în ecluză, Att ne povăţui:

— Să nu fiţi prea supăraţi pe Riggy. Cel puţin aşteptaţi până vă aflaţi în siguranţă înapoi.

Jimmy încuviinţă şi în vreme ce toţi ne urau „noroc” am pătruns în ecluză.

Să vă spun drept, nervii mei aveau nevoie de tot norocul posibil.

Acesta era motivul principal pentru care, nefiresc pentru mine, nu spuneam mai nimic. Uşa se închise în urma noastră şi odată cu ea dispăru imaginea prietenilor noştri şi a acelei camere vesele şi goale.

În timp ce aerul se rarefia în jurul nostru ca răspuns la apăsarea de buton a lui Jimmy, el îmi spuse:

— Când Riggy va sări strigând „Bau” sau ce altă prostie cloceşte, să te faci că nu îl vezi. Ignoră-l complet.

Nu-mi plăcea amestecul lui Riggy, aşa că am fost de acord.

Apoi pomparea aerului se sfârşi, iar Jimmy deschise uşa de la picioarele noastre. Întrucât ne aflam pe Nivelul Unu, ceea ce însemna jos în geografia Navei, trebuia să coborâm şi mai mult ca să ieşim în exterior.

Jimmy îmi făcu semn spre scară, ceea ce îmi aduse aminte de ceva, dar nu foarte exact de ce anume.

— Dă-i drumul, zise el.

Am apucat scara şi am început să cobor. Atunci mi-am amintit – două alte scări, una pe Nivelul Şase şi cealaltă coborând într-o bărcuţă.

Asta era. Afurisitele astea de scări. La jumătatea tunelului, lung de numai doi sau trei metri, m-am simţit brusc ameţită, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Am descoperit că eram mult mai uşoară şi că stăteam în cap. Era punctul în care se sfârşea gravitaţia internă a Navei şi începea gravitaţia normală a asteroidului. „Jos” în interiorul Navei şi „jos” în afara ei însemnau de fapt direcţii opuse, iar eu treceam dintr-una în alta. Va să zică, mă aflam cu capul în jos, iar picioarele îmi erau deja ieşite afară din tunel. Totuşi, am reuşit cumva să mă strecor şi să ies cu totul. M-am ridicat cu o mişcare care a făcut să mi se-nvârtă capul şi am privit roată.

Deasupra se întindea o suprafaţă gri-argintie înceţoşată, marcată de puncte şi dâre de negru, cu margini aproape purpurii. Ochii mă dureau privind-o. Îmi amintea de un negativ fotografic, cu toate că avea anumite nuanţe pe care nici o fotografie nu le avusese vreodată. Te făcea să-ţi îngustezi ochii şi să te uiţi în altă parte, dar unde în altă

parte? Suprafaţa pietroasă a Navei avea şi ea o nuanţă argintie, fantomatică. Rocile păreau sterile şi complet moarte, ca şi cum nimeni nu fusese aici şi nici nu avea să ajungă vreodată. Un loc de joacă pentru nefiinţe la numai câţiva metri distanţă de lumea vie, caldă, cu care eram obişnuită, efectiv într-o altă dimensiune.

Ca o confirmare a acestei dimensiuni străine, picioarele lui Jimmy se iviră din tunel, în vreme ce el unul cobora. L-am ajutat. Se aşeză pe marginea tunelului ca şi cum ar fi dorit să-şi pună ordine în simţuri, apoi privi în jur asemeni mie.

Alături, probabil pentru a însemna poziţia ecluzei, se ridica un pilon de doi metri jumătate. Pe el se găseau comenzile ecluzei, un număr de poziţie şi nişte litere pictate grosolan – gluma, presupun, a unui grădinar mort de mult – care atenţiona cu majuscule NU CĂLCAŢI PE IARBĂ!

Citind, m-au trecut fiorii. Nu ştiu exact dacă din cauza vechimii inscripţiei, a ciudăţeniei spaţiului înconjurător, a ameţelii, sau datorită unei combinaţii între toate aceste elemente.

Am privit în jur tăcuţi, apoi Jimmy spuse:

— Ce sunt alea?

Dincolo de pilon, la distanţă, se găsea un şir lung de tuburi uriaşe profilându-se în spaţiu ca nişte tunuri aţintite către Univers. Nu puteau fi prea departe, dat fiind că distanţa până la orizont era mică, în ciuda neregularităţii Navei.

— Rampele navetelor, cred. Nu ştiam să ne aflăm atât de aproape de hangar.

— Da, cred că ai dreptate, răspunse Jimmy.

Distorsiunea ce afecta totul în jur îl atinsese şi pe el.

— Nu arăţi bine, i-am spus cercetându-i chipul prin costum, atât cât puteam să văd.

— Nu mă simt prea bine. Mi-e rău de la stomac. Nici tu nu arăţi grozav.

— Din cauza luminii, am replicat, deşi nu era adevărat.

Ameţeala îmi dădea şi mie rău de stomac. Mi-era teamă să nu vomit, cel mai îngrozitor lucru cu putinţă în costum. Aşa că am continuat:

— Unde-i Riggy? N-ar fi trebuit să ne surprindă până acum?

Jimmy privi cu atenţie în jur.

— Există şi alte ecluze. Poate că a intrat pe una din ele ca să ne facă să ne întrebăm unde e.

— Poate. Totuşi, cred că ar trebui să-l căutăm.

— Şi dacă se ascunde? Poate asta-i surpriza lui!

Erau atât de multe obstacole în jurul nostru, încât dacă Riggy se ascundea de noi nu ar fi fost uşor să îl găsim. Ar fi format un alt dâmb printre atâtea altele.

Apoi întrebările noastre şi-au primit răspunsul.

— Ce-a fost asta? întrebă Jimmy.

— Ce?

Zgomotul se auzi din nou şi de această dată l-am recepţionat mai bine – un geamăt oribil. Aveam ambii senzori de emisie şi recepţie la nivel mic, şi cu toate acestea sunetul mi s-a părut de nesuportat.

Stomacul mi-a săltat în coşul pieptului şi a trebuit să lupt să nu vomit şi eu. Capul continua să-mi vâjâie.

— Unde eşti, Riggy? întrebă Jimmy.

— Nu-l văd, am spus.

Riggy nu ne răspunse, în schimb scoase din nou geamătul acela îngrozitor de om care vomită. Nu-mi devenea deloc mai simpatic. Jimmy se ghemui, apoi sări în sus „în aer”. Din cauza gravitaţiei reduse se înălţă extrem de mult, la mai bine de zece metri. După aceea ateriză uşor şi-mi zise:

— Nu l-am putut repera. Nu se vede nimic. Mia, înaintează treizeci sau cincizeci de metri spre mijlocul acelor tuburi mari şi caută-l. Eu voi merge în direcţie opusă. Vom străbate amândoi o jumătate de circumferinţă de cerc.

M-am împiedicat de bolovani către rampele de lansare ale navetelor, sărind, alunecând de câteva ori, câtuşi de puţin ajutată de gemetele lui Riggy. Doream să opresc recepţia cu totul, dar n-am făcut-o, altminteri nu l-aş mai fi

auzit pe Jimmy. Când am ajuns la locul indicat de Jimmy, am început să-mi fac semicercul.

— Eşti gata, Mia?

— Am şi început.

— Riggy, l-am auzit pe Jimmy spunând, dacă nu vrei să te lăsăm aici, străduieşte-te să te ridici în picioare ca să te putem găsi.

Ce doream mai mult pe lume era să închid ochii, să mă aşez jos şi să încerc să-mi calmez durerea de cap şi ameţeala (ochii începuseră să-mi ardă iar urechile să-mi vâjâie), străduindu-mă să-mi stăpânesc greaţa. Îmi amintea oarecum de experienţa pe mare cu barca, dar de astă dată era mult mai rău. Reuşeam să mă mişc, dar picioarele nu mă ascultau. Nu m-am deplasat exact în semicercul propus. Am încercat să-mi verific poziţia, să-l caut pe Riggy şi să continui să înaintez, neizbutind prea bine în nici una din intenţii. Sunt convinsă că arma totală ar fi aceea pe care, ţinând-o în mână, să o îndrepţi spre o persoană şi în acest mod să-i blochezi simţul echilibrului. Tot ce mai poate face este să stea grămadă la pământ şi să vomite. Probabil ar distruge însuşi conceptul de eroism.

Din cauza gravitaţiei reduse aveam probleme serioase de deplasare. Sărind de pe o stâncă pe alta, picioarele îmi alunecau sau se încurcau între ele, iar la un moment dat o denivelare nu a fost unde crezusem că trebuie să fie şi astfel am plonjat cu capul înainte. În condiţii de gravitaţie normală şi fără protecţia costumului, probabil m-aş fi lovit destul de rău. Aşa însă doar am căzut. Exceptând cazul când exersezi fără să suferi de ameţeală, mă îndoiesc că salturile nemaipomenite posibile aici ar merita efortul. Am rămas întinsă pe jos, proptită într-o protuberanţă ce semăna nici mai mult nici mai puţin cu una din sculpturile deosebit de hidoase ale mamei – un bust distorsionat al însuşi bătrânului Lemuel Carpentier. Singurul lucru aflat într-o proporţie corectă era nasul, însă acesta reprezenta şi trăsătura lui cea mai cumplită.

Nici bătrânul nu se arătase încântat de altfel. Faptul că stăteam nemişcată nu-mi limpezise capul, aşa că m-am forţat să mă ridic.

Apoi l-am văzut pe Riggy. Era în genunchi, ascuns aproape complet de o aglomerare de roci alcătuind un fel de adăpost. Încă vomita.

I-am spus lui Jimmy:

— L-am găsit. După care, deoarece nu mai avea importanţă şi doream să-mi salvez totuşi stomacul, am închis receptorul radio.

Abia de l-am privit pe Riggy. Nu voiam să o fac. L-am ridicat pe picioare şi am descoperit că atâta vreme cât eram atentă unde pun piciorul, eram capabilă să îl port cu mine. Mă concentram asupra pilonului. Curând Jimmy era lângă mine şi mă ajută.

L-am aşezat pe Riggy lângă ecluză, iar Jimmy a început să acţioneze butoanele de control de pe pilon ca să putem intra. Am spus:

— Intră tu primul. Eu am să-l împing spre tine.

Jimmy o luă înainte. Se lăsă cu capul în jos în tunel şi dispăru. Am aşteptat un minut, apoi l-am împins pe Riggy înăuntru. Îl ţineam de glezne. O clipă am trăit o senzaţie stranie, ca atunci când apropii polii de acelaşi fel ai unui magnet. Riggy nu era nici aici, nici acolo, apoi Jimmy îl prinse şi îl trase înăuntru. Am intrat în urma lui.

În ecluză, Jimmy porni pompa de aer. După ce camera se umplu la presiunea potrivită, uşa cu interiorul se deschise. Aveam deja casca costumului dată jos. Exact la timp. După ce uşa s-a dat deoparte, am făcut doi paşi înainte şi am vărsat. Într-un fel, a fost o mare uşurare.

Jimmy şi cu mine stătuserăm afară douăzeci de minute, Riggy patruzeci. În câteva minute noi doi ne-am recăpătat echilibrul, însă Riggy n-a putut decât să rămână cu capul în mâini, simţindu-se îngrozitor.

Când am vomitat, Venie s-a uitat în jos, apoi la mine şi mi-a spus:

— Va trebuie să cureţi. Eu una n-am de gând s-o fac.

Aparent se săturase de munca urâtă care-i revenise în această aventură. Nu o condamnam. Nici nu aveam puterea. Stăteam jos cu ochii închişi, binecuvântând faptul că mă aflam din nou în lumea reală, chiar dacă aceasta o includea şi pe Venie.

Jimmy, Riggy şi cu mine stăteam aşadar, iar ceilalţi trei ne înconjurau în semicerc, bombardându-ne cu întrebări. Jimmy le povesti cum a fost.

Cu glas şoptit, Riggy interveni:

— Dacă vrea cineva să meargă, îi dau costumul meu.

— Nu s-ar zice că e tocmai bun de purtat, constată Helen şi era adevărat. Deşi nu mai vomita, Riggy şi interiorul costumului se găseau într-o stare deplorabilă.

— Am face bine să curăţăm toate lucrurile şi să le ducem înapoi la locurile lor, zise Jimmy.

L-am scos pe Riggy din costum şi Venie primi sarcina să-l ducă pe suferind acasă. Helen şi cu Att luară costumul lui Riggy să-l cureţe, iar eu şi Jimmy am rămas să facem curat în încăpere. Nu ştiu cum de a reuşit Jimmy să-şi stăpânească stomacul de la început până la sfârşit, însă a făcut-o. Probabil, constituţia lui de fier şi-a spus cuvântul.

După ce totul a fost curăţat, i-am lăsat pe Att şi pe Helen să închidă poarta şi să plece spre casă. Nu realizasem niciodată înainte că aventurile necesitau atâta efort în prealabil, atâtea pregătiri şi atâtea lucruri de curăţat după aceea. E ceva ce nu citeşti în cărţi. Cine cumpără mâncarea şi o găteşte, cine spală vasele, are grijă de copil, ţesală caii, curăţă armele, îngroapă cadavrele, cine ţese hainele, leagă funia în locul potrivit unde eroul s-o găsească pentru a-şi face vânt, cine cântă în fanfară, lustruieşte medaliile şi moare minunat, astfel ca eroul să poată fi erou? Cine îl finanţează? Nu spun că nu cred în eroi – afirm doar că, fie sunt nişte paraziţi, fie îşi petrec majoritatea timpului pregătindu-şi aventurile şi nu bucurându-se de ele.

Curăţenia şi sensul greşit în care se desfăşurase totul ne topise euforia. Ne-am aruncat costumele pe mâini, le-am spus la revedere lui Helen şi lui Att şi ne-am îndreptat spre Salvare. Totul mersese atât de prost încât ar fi trebuit să

mă aştept ca lucrurile să continue în acelaşi mod. Pe drum ne-am izbit de George Fuhonin. Din nou dădusem colţul şi nu putusem să evităm întâlnirea, deşi adevărat, de această dată nu ne-am ciocnit. Pur şi simplu am cotit şi l-am văzut suficient de aproape ca să nu mai fim în stare să scăpăm de costume sau să ne ascundem.

— Salut, Mia, îmi strigă de la capătul holului.

— Salut, am răspuns. Ce faci aici?

Jimmy îl privea pe uriaş atât de nesigur, încât am adăugat:

— El e George Fuhonin. Pilotează navetele de cercetare – uneori şi pentru tata, am adăugat cu glas scăzut.

— Oh, spuse Jimmy.

— Pe voi vă căutam, cred, rosti George apropiindu-se. Astăzi sunt de serviciu şi iată că am primit o plângere din partea unei doamne Keithley de la Ingineri, cu privire la doi puşti, un băiat cu părul roşu şi urechile mari – bănui că ăsta tu eşti – zise arătând spre Jimmy, şi o fetiţă cu părul negru, foarte prost crescută. Nici măcar nu vreau să ghicesc despre cine-i vorba, rosti privindu-mă cu subînţeles. Aşadar cred că ar fi bine să mergem undeva unde să stăm de vorbă şi între timp, poate-mi explicaţi şi mie ce faceţi cu costumele acestea.

— Le returnam, am spus.

George ne privi întrebător.

Nu-mi face plăcere să intru în detaliile a ceea ce a urmat. Domnul Mitchell s-a simţit rănit considerând că ne-am folosit de el. Mi-am dat seama cât este de supărat când ne-a întins la amândoi insignele, care ieşiseră chiar foarte reuşite.

Toate s-au desfăşurat în cadrul unei întâlniri în biroul tatei, la care au participat domnul Mitchell, domnişoara Brancusik, mama de dormitor a lui Jimmy, şi domnul Mbele. Cu toţii şedeau de o parte a camerei, în vreme ce eu şi Jimmy stăteam în cealaltă. Doamna Keithley nu era de faţă, slavă Domnului! Adunarea era destul de incomodă şi fără ea.

De discutat însă s-a discutat despre ea – ni s-a cerut să o evităm cu stricteţe de atunci încolo. Vedeam că domnul Mitchell fusese lovit, dar nu prea înţelegeam de ce. Ni s-a explicat. Privisem lucrurile numai din punctul meu de vedere, ne stătuse în cale şi ar fi putut să ne oprească dacă i-am fi cerut pur şi simplu costumele. Nu privisem situaţia din perspectiva sa. Că îl folosisem ca pe o batistă. Întotdeauna raportez totul la obiecte şi nu la oameni şi de aceea îmi este greu să mă pun în pielea altuia. Când am făcut-o, nu am fost deloc încântată de ce făcusem – cred că asta fusese şi intenţia tatei.

Nu ne-au întrebat cine folosise cel de-al treilea costum, însă au subliniat cât de prostesc şi primejdios fusese să ieşim afară.

— Presupun că ar trebui să fiu încântat de iniţiativa voastră, zise tata, dar nu reuşesc să mă gândesc decât la afecţiunea pe care ar fi suferit-o simţul vostru de echilibru dacă nu v-aţi fi întors la timp. Probabil nu aţi mai fi putut să mergeţi niciodată fără să suferiţi de ameţeli.

Numai gândul acesta şi-mi dădea dureri de cap.

Tata încheie fixându-mi o pedeapsă: nu aveam voie să merg nicăieri vreme de o lună. O lună întreagă, după ora cu domnul Mbele sau după cursul de Supravieţuire a trebuit să vin direct acasă şi să rămân acolo.

Doamna Brancusik a instituit atunci şi acolo aceeaşi restricţie pentru Jimmy.

Într-un fel, a fost cea mai dificilă lună din viaţa mea, constrânsă să stau singură în apartament şi să nu merg nicăieri. Să stai în casă, când alţii erau liberi să meargă şi să vină, liberi să joace fotbal, să meargă la dans noaptea, sau să stea în Camera Comună, în timp ce eu şi Jimmy trebuia să stăm închişi. Pe de altă parte, n-a fost chiar o pierdere. Un lucru-i sigur, mi-a oferit timpul să meditez asupra deficienţelor mele de caracter. Nu le judecam exact în aceşti termeni, însă m-a determinat să nu fiu mai proastă decât era absolut nevoie, ceea ce-i cam acelaşi lucru.

În al doilea rând, deoarece eram închişi în camerele noastre, Jimmy şi cu mine am putut să stăm mult timp de vorbă şi am reuşit să-l cunosc mai bine.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce luna de pedeapsă s-a sfârşit, a fost să mergem în Secţia Salvare, ocolind de departe pe doamna Keithley, şi să-i cerem scuze domnului Mitchell. A fost unul dintre cele mai dificile momente din viaţa mea. Nu am purtat insigna până ce nu am fost din nou în relaţii bune cu el. Abia atunci am considerat că am dreptul s-o pun la piept.

11

Am primit promovările automate de la clasa a şasea la clasa a cincea în toamna în care clasa întâi a plecat în Încercare, iar un alt grup de copii mai mici a început antrenamentul. Pe parcursul toamnei, pe măsură ce ne apropiam de finalul primelor şase luni de instruire, unul câte unul am împlinit treisprezece ani. Nu numai că eram cea mai scundă din clasă – nu că m-ar fi deranjat, pentru că fiind mică, dulcea bruneţică Mia Havero nu părea să poată face rău nimănui – dar şi ziua mea de naştere a sosit ultima. Ca întotdeauna a picat sâmbăta, pe 29 noiembrie. Unul din avantajele calendarului permanent e acela că îţi oferă repere stabile pe care să te bizui.

De ziua mea, mama a făcut o plimbare specială să ne vadă – mă rog, şi-a petrecut ziua cu tata. Mi-a făcut cadou una din sculpturile ei, iar eu i-am mulţumit politicos. Nu i-a plăcut că-i mulţumesc, nu ştiu de ce – şi vă asigur că mă purtasem frumos – şi a ieşit din cameră.

Tata, care nu-i întotdeauna absent ori ocupat cu alte probleme cum aţi crede, a făcut ceva de care nu l-aş fi crezut în stare. A sunat la bibliotecă, iar ei au căutat printre înregistrări, trimiţându-i cópii după nu mai puţin de cinci discuri cu muzică de fluier. A fost un timp, mă credeţi sau nu, când am nutrit convingerea că nimeni, în afară de mine, nu ştia de cărţile lui Andrew Johnson. A fost un şoc să descopăr că mă înşelam.

Înregistrările de fluier dăruite de tata nu mi-au produs un sentiment la fel de puternic de a fi pierdut ceva foarte personal, ci mai degrabă m-au uimit; n-aş fi zis niciodată că cineva va înregistra un fluier. I-am mulţumit tatei şi l-am sărutat pe obraz. Când eram mică nu reuşisem niciodată să fiu expansivă, dar după mutarea pe Geo mi-a venit mult mai uşor, ca multe alte lucruri de altfel.

Cea mai mare surpriză a aniversării mele a reprezentat-o Jimmy D.

M-a invitat la teatru. Cred că era puţin speriat când mi-a făcut invitaţia, ceea ce m-a surprins. Întotdeauna considerasem că mă priveşte ca pe un camarad şi nu ca pe o fată.

Piesa se juca în amfiteatrul unde se ţinuse Adunarea Generală. Am preferat să mergem efectiv acolo, în loc să o privim pe monitor. Era vorba de „Şcoala calomniei” a lui Richard B. Sheridan[1] şi, exceptând faptul că palmele mi-au transpirat, lucru ce nu mi se întâmplase niciodată acasă şi pe care-l atribui stării de emoţie, m-am distrat foarte bine.

Întreaga seară am fost emoţionată. Când am ajuns acasă, Jimmy îmi luă mâna şi îmi atinse palma cu degetul.

— Ţi-e mâna transpirată.

L-am privit şi am dat din cap.

— Aşa e şi a mea, şi îmi arătă.

Apoi mă sărută. În ciuda celor ce se spun, eu am fost puţin surprinsă. Nu-mi trecuse prin cap că dorea să mă sărute, deşi sperasem acest lucru. Aşa ceva îţi demonstrează ce pasiuni secrete poţi trezi. Era pentru prima dată când cineva mă săruta în acest fel; inima mi-a bătut mai tare, iar palmele mi-au transpirat şi mai mult. Voi uita multe lucruri, dar nu şi acea zi de naştere.

Din ziua respectivă, între Jimmy şi mine a luat naştere un acord tacit. În locul să ne hărţuim unul pe celălalt tot timpul, ne certam numai când eram realmente furioşi. Nu te poţi certa în public cu cineva cu care te săruţi în particular; cel puţin eu una am descoperit că nu pot. Desigur, nu am povestit nimănui. Nu doream să se creadă că mă transformam.

Din moment ce împlinisem treisprezece ani, de Încercare mă despărţea mai puţin de un singur an, însă nu ştiu de ce, nu eram atât de speriată de idee cum fusesem odată. Nu mai părea o primejdie mortală – chiar dacă ştiam că nu puţini erau cei ce nu se întorceau. Cursul de Supravieţuire îmi dăduse o enormă încredere în mine însămi. În primul rând făcuse din ceea ce ne stătea înainte un lucru oarecum

---

[1] Richard Brinsley Butler Sheridan (1751-1816), dramaturg şi om politic iluminist englez, de origine irlandeză.

cunoscut, pe când necunoscutul, cel lipsit de nume, e întotdeauna mai înspăimântător. Încercarea începea să arate tot mai mult ca treizeci de zile petrecute alături de nişte Mâncători de Praf – cu cât mai repede, cu atât mai bine – şi nimic mai mult. Momentele când nu mai eram atât de sigură că Încercarea avea să fie un vals veneau de obicei în acele după-amiezi petrecute privind tot soiul de chestii şarjând eroic pe ecranul de proiecţie, doborând creaturi de trei ori mai mari decât ele.

Însă Cursul de Supravieţuire ne învăţa să facem faţă şi unor lucruri complet noi. De altfel, multe nu păreau să aibă nici o legătură cu Încercarea.

Dansul, mersul pe poante, paraşutismul. Esenţial este că, odată ce descoperi că eşti capabil să faci o mulţime de lucruri grele şi ciudate, şi că uneori le faci chiar bine, atunci înfruntarea necunoscutului nu mai pare atât de dificilă. Când ţi se cere să ridici o cabană de lemn, nu obiectezi că pe durata Încercării nu vei avea ocazia să construieşti vreuna. O ridici. Înveţi că eşti în stare să faci lucrul acesta. Şi în acelaşi timp înveţi una sau două chestii care ţi-ar putea prinde bine.

În decembrie, patruzeci şi doi de copii cu exact un an mai mari decât noi au fost împrăştiaţi pe emisfera vestică a Noii Dalmaţii. Au fost coborâţi unul câte unul, cu bagaje şi cai, fără o idee clară asupra locului unde se aflau, apoi li s-a spus la revedere. Tot în decembrie, o săptămână mai târziu, ceilalţi treizeci şi unu de copii din grupa noastră am pornit într-o călătorie de trei zile pe teren, cu domnul Marechal şi un asistent pe nume Pizarro, tot pe Noua Dalmaţie. Diferenţa consta, bineînţeles, în faptul că noi ştiam unde mergem, ce vom găsi acolo, cât vom sta şi alte câteva informaţii mărunte de acest gen.

Au fost luaţi patru cai mari, de povară. Noi, copiii, am apărut la îmbarcare cu pantofi buni în picioare, haine groase şi rucsace. Acestea ni se repartizaseră încă de la începerea Cursului. Pantofii îmi rămăseseră mici şi mi se dăduseră alţii; aproape că sosise vremea să cer şi haine noi. Urcând la bord, am observat cum domnul Marechal şi

asistentul lui ne numărau. O făceau destul de discret, cu ideea facultativităţii cursului şi neobligativitatea prezenţei. Totuşi, doreau să ştie câţi anume luau la bord – până la urmă cineva s-ar fi sesizat dacă se întorceau cu jumătate de duzină lipsă dintre noi.

Pilot era domnul Pizarro. După ce toată lumea urcă la bord – toată lumea însemnând toţi cei treizeci şi unu, nimeni lipsă; din întâmplare ştiam că Robert Briney se sculase din pat cu o coastă ruptă (căzuse de pe cal) ca să ne însoţească – ridică rampa, decolând. Spuneam glume şi vorbeam, dar trăiam o stare de nervozitate. Domnul Marechal se dovedi foarte înţelegător şi nu ne ceru să tăcem.

M-am aşezat într-un scaun rezemat de peretele despărţitor dintre culoarul de acces şi ţarcul unde stăteam noi. Niciodată nu m-am simţit bine în grupuri ca acesta – când în jurul meu sunt doar câţiva oameni pe care-i cunosc bine, atunci vorbesc, dar în cazul unor grupuri mari, prefer să mă topesc în fundal. În plus, aveam ceva de făcut.

Att şi Jimmy se apropiară.

— Ce scrii? mă întrebă Att.

Am lăsat carneţelul.

— Note despre etică, am răspuns. Îmi pun ordine în idei pentru o lucrare pe care Jimmy şi cu mine trebuie să o prezentăm domnului Mbele.

— Cum merge? mă întrebă Jimmy.

I-am luat mâna şi mi-am trecut degetul peste ea.

— Eu nu te întreb pe tine aşa ceva. O să vezi când va fi gata.

Att cel mare se aşeză alături şi rosti:

— Cum trebuie să arate aşa ceva?

Jimmy îmi mângâie uşor părul, apoi răspunse:

— Nu într-un fel anume. Trebuie să fie pe un subiect de etică.

Mi-am ferit capul de atingerea lui Jimmy şi i-am spus lui Att:

— Pari nervos.

— Cred că sunt puţin. Nu am mai fost niciodată înainte pe o planetă. Nu înţeleg cum de poţi fi atât de calmă, să stai jos şi să scrii.

— Să mâzgălească, interveni Jimmy.

— Pentru mine nu-i aşa de nou, am replicat. Am mai fost jos.

— Tatăl ei o ia ori de câte ori coboară, explică Jimmy.

După câteva minute, Jimmy şi Att scoaseră un şah de buzunar şi începură o partidă, iar eu m-am întors la notiţele mele. Am terminat utilitarismul înainte de aterizare.

Etica este acea ramură a filozofiei care se ocupă de comportament, de problema binelui şi a răului, a corectitudinii şi incorectitudinii.

Aproape orice sistem etic – şi sunt extrem de multe, deoarece chiar oameni aparţinând aceleaşi şcoli nu cad totdeauna de acord şi trebuie trataţi separat – poate fi privit ca o descriere sau ca o reţetă. Oare aşa procedează de fapt oamenii? Cum ar trebui atunci să procedeze?

Trecând peste istoria şi dezvoltarea utilitarismului, cea mai populară expresie a doctrinei rămâne „cât mai bine pentru cât mai mulţi”, ceea ce îl apropie de ruda lui, filozofia economică a comunismului care, într-un fel, domneşte aici pe Navă. Definiţia obişnuită a binelui în utilitarism este „prezenţa plăcerii şi absenţa durerii”.

Vorbind descriptiv, utilitarismul nu funcţionează practic, deşi utilitariştii pretind contrariul. Oamenii acţionează autodestructiv din când în când – cunosc plăcerea şi aleg în schimb durerea. Singurul mod de a potrivi ceea ce fac oamenii cu ce spun utilitariştii despre oameni că fac e să distorsionezi sensul primar al cuvintelor „plăcere” şi „durere”. Pe lângă asta, noţiunea de plăcere devine subiect de instruire şi manipulare.

Standardul este prea alunecos pentru a fi bun.

Utilitarismul nu-mi place nici ca reţetă de viaţă. Să tratezi plăcerea şi durerea ca pe cantităţi după care binele se poate măsura mi se pare foarte mecanic; oamenii devin simpli factori pe introdus în ecuaţie. Din punct de vedere pragmatic, pare plină de sens ideea: *să salvezi o sută de*

vieţi cu preţul uneia? Dă-i înainte! Utilitaristul ar proclama-o de fiecare dată, ar *trebui* s-o facă. Dar cine i-a dat dreptul să o spună? Ce se întâmplă dacă acel unu singur nu are nici un cuvânt de rostit, este sacrificat orbeşte, să zicem pentru o sută de Mâncători de Praf de a căror existenţă nici măcar nu este conştient? Să spunem că alegerea s-ar face între tata sau Jimmy şi o sută de Mâncători de Praf. N-aş putea să fac o alegere utilitaristă şi nici nu cred că cineva ar reuşi să mă convingă că răspunsul trebuie dat în funcţie de numărul de kilograme de carne omenească puse în balanţă. Oamenii nu sunt obiecte.

*

Ne-am aşezat tabăra în mijlocul unui grup de copaci, într-o dimineaţă luminată de soare. Aerul era proaspăt şi rece. Ca anotimp era vară timpurie şi totul înflorise în jar. Gravitaţia era mai mică decât cea normală, suficient ca să se observe, dar nu atât cât să provoace disconfort. Am aterizat într-o vale, lângă un râu liniştit. Unul din maluri era lin, cu arbori înalţi răsărind dintr-un teren elastic, însă celălalt se ridica abrupt la douăzeci de metri, cu margini ascuţite, marcate ici şi colo de stânci separate prin oaze sporadice de vegetaţie.

Am apucat rucsacul de curele, l-am ridicat pe umeri şi am pornit împreună cu ceilalţi în josul pantei, în aerul rece şi însorit. În rucsac aveam un schimb de haine, încălţări, periuţa de dinţi manuală, pieptenul, sacul de dormit şi alte mărunţişuri. Dispuneam de corturi-balon, dar ni se spusese să nu le luăm cu noi. Purtam o cămaşă foarte groasă şi pe dedesubt una subţire, şi deoarece buzunarul de deasupra era mic iar cămaşa începuse să mă strângă la umeri şi la piept, am strecurat carneţelul în sân, între cele două cămăşi. Avea să stea bine atâta vreme cât rămâneam închisă la nasturi. Ieşind în soare am închis o clipă ochii.

Copacii se ridicau semeţi, de parcă nimic nu le putea şifona alura, râul curgea tăcut pe alături, cotind ceva mai departe, iar lumina lăsa pete de alb şi de umbră tăind coronamentul, fascicule în care firicelele de praf se vedeau dansând. Ciripitul unei păsări reprezenta singurul

contrapunct la zgomotul pe care-l făceam noi. Cei mai mulţi dintre copii nu mai fuseseră pe o planetă înainte şi aceasta constituia o introducere cât se poate de plăcută. Vântul sufla uşor, jucându-se cu părul meu. Caii erau conduşi în urma noastră, încărcaţi cu harnaşament, funii şi lanţuri.

Domnul Marechal ne strigă să ne adunăm roată.

— Primii cincisprezece dintre voi vor rămâne cu domnul Pizarro, spuse el. Adică până la Mathur. De la Morlock încolo, ceilalţi veţi merge cu mine. Astăzi vom construi cabane din lemn, şi mâine la fel, dacă nu vom termina. Domnul Pizarro afirmă că grupul dumisale e în stare să ridice cabana mai repede decât grupul meu. Asta rămâne de văzut.

Evident lansa un fel de provocare, însă cum întreaga situaţie părea să fie distractivă, am luat-o în serios. Jimmy, Riggy, Robert Briney, băiatul acela pe nume Farmer şi un altul, Herskovitz, se găseau cu toţii în grupul meu. Venie, Helen şi Att erau în grupul domnului Marechal.

Jimmy mă trase de mânecă şi am plecat după domnul Pizarro să ne găsim un loc al nostru. El se aşeză pe o piatră şi ne făcu semn să ne aşezăm în jur. Domnul Pizarro era un tânăr cu faţa îngustă şi o mustaţa stufoasă, roşie.

— Bine, începu el. Vom construi o cabană din buşteni de cinci pe şapte metri. Vom avea nevoie de circa şaizeci de butuci. Vreau ca voi toţi să căpătaţi puţină experienţă în tăierea copacilor, însă băieţii vor munci mai mult. Iată aşa va arăta cabana noastră.

Mâzgăli pe pământ cu un băţ.

— Va fi o cabană cât se poate de bună pentru timpul disponibil. Îi vom pune duşumele, uşi şi ferestre. Totuşi, foarte bună nu va fi. Ghiciţi de ce?

Cineva ridică mâna să răspundă şi domnul Pizarro îl numi.

— Păi, dacă tăiem acum copacii, butucii noştri vor fi verzi. Nu se vor usca uniform şi printre pereţi va intra aer.

— Corect, spuse domnul Pizarro. Vom petici pereţii cum vom reuşi mai bine.

După ce am discutat planul încă câteva minute, domnul Pizarro ne duse în josul dealului, pe un platou de lângă râu. Amplasamentul cabanei fusese deja marcat, iar două gatere înfipte în pământ. Grupul domnului Marechal se găsea deja aici.

Domnul Pizarro ne explică:

— Domnul Marechal şi cu mine am fost aici săptămâna trecută să marcăm locul; am însemnat copacii şi am montat gaterele. Asta numai ca treburile să meargă mai rapid. Când tăiaţi un copac, străduiţi-vă să înţelegeţi de ce l-am ales pe el şi nu pe un altul de alături.

Apoi ne repartiză sarcinile: tăiatul arborilor, mânuitul cailor şi căratul buştenilor, cojitul lor şi aşa mai departe. Jack Fernandez-Fragoso şi cu mine am fost puşi să facem pragurile şi să pregătim prânzul.

Domnul Pizarro ne schiţă sumar ce aveam de făcut şi apoi plecă mai departe să-i vadă pe toţi ceilalţi începând munca. Domnul Marechal lăsase la rândul lui doi oameni la cabană. I-am privit lucrând şi ne-am apucat la rândul nostru de treabă.

Buştenii laterali, baza lungă a cabanei, sunt cei mai importanţi, întrucât întreaga greutate se sprijină pe ei. Trebuie să fie solid fixaţi. Cel mai bun mod de a realiza asta e să-i îngropi pe jumătate în pământ.

Jack şi cu mine am luat lopeţi şi am început să săpăm de-a lungul semnelor deja fixate. Aveam jaloane şi sfori să ne ajute să săpăm şanţurile drepte, orizontale şi de aceeaşi adâncime. Partea fizică nu mergea rău deloc, deoarece foloseam unelte de mână de câteva luni şi mâinile nu ne mai erau atât de sensibile ca la început. Obositoare erau măsurătorile care trebuiau executate mereu pentru a păstra dimensiunile corecte.

După ce am terminat, am netezit interiorul cabanei. În acest timp, din pădure se auzeau topoarele cântând, voci şi uneori căderea unui arbore.

Înainte să terminăm noi podeaua s-a întors domnul Pizarro cu doi cai şi buştenii pentru temelie. Buştenii fură traşi de-a lungul malului. Jack şi cu mine am sfârşit aproape

simultan cojitul lor. Apoi am privit împreună cum li se scobesc vârfurile. În aceste scobituri urmau să intre scobiturile identice ale celorlalţi doi buşteni, formând laturile mici ale cabanei şi de această dată aşezaţi direct pe pământ. După aceea, buştenii se puneau în rânduri alternative – laturile lungi, apoi laturile scurte, scobiturile permiţând ca butucii să se sprijine doar pe cei de dedesubt.

Alături de Jack am plecat să adunăm lemne de foc, pentru a începe pregătirea mesei. Până să fie gata prânzul, toţi cei patru butuci de fundaţie erau la locul lor, cei lungi pe jumătate îngropaţi în pământ, cei scurţi ceva mai sus, iar în preajmă fusese adus un număr de buşteni.

Grupa domnului Marechal făcuse cam la fel de mult ca noi, dar nu aveam idee cum stăteau lucrurile în pădure.

Jack şi cu mine am mâncat înaintea celorlalţi, apoi i-am servit pe ei.

M-am aşezat lângă Jimmy şi Riggy, privindu-i cum mănâncă. Jimmy tăiase copaci iar Riggy cioplise stâlpi şi cu toţii am fost bucuroşi de ora de repaos de după masă, acordată cu generozitate de domnul Pizarro.

Nimic nu te face să gândeşti mai mult ca munca fizică, fie şi numai pentru a trece timpul. Aveam mai multe idei pentru lucrarea mea de etică, privind stoicismul. Mi-am scos carneţelul şi le-am notat. Jimmy şi Riggy se odihneau.

Necazul cu stoicismul, în opinia mea, e acela că reprezintă un soporific. Proclamă ideea de *status quo* şi prin aceasta pune punct oricăror ambiţii, oricăror schimbări. Susţine, aşa cum făcuse creştinismul cu o mie de ani în urmă, că regii trebuie să fie regi, iar sclavii sclavi. Mi se pare o filozofie infinit mai atractivă pentru rege decât pentru sclav.

Aduce oarecum cu problema determinării şi a liberului arbitru. Fie că acţiunile tale sunt sau nu predeterminate, trebuie să acţionezi conform convingerii că dispui de libertatea de a alege. Dacă sunt predeterminate, nu pierzi nimic crezând în propria ta voinţă. În caz contrar, dacă ele nu-s predeterminate dar acţionezi în prezumţia că sunt,

atunci nu vei încerca niciodată să faci nimic. Vei rămâne un simplu receptor pasiv, căruia i se întâmplă diferite lucruri.

Eu nu sunt un receptor pasiv. M-am schimbat şi, măcar în parte, consider că schimbarea mi se datorește. Atâta timp cât voi spera, nu voi putea fi un stoic.

După-amiază, am plecat cu Jimmy în spatele domnului Pizarro să îmi tai copacul. Am privit urmele buştenilor de-a lungul malului. Soarele strălucea şi aerul era puţin mai cald. Nu m-am putut abţine să nu apreciez că era foarte plăcut, deşi nu ca acasă. După câteva sute de metri am părăsit malul şi am început să urcăm pe o potecă. Arbuştii erau mici, iar pe sol se găsea aşternut un covor maro-ruginiu de frunze uscate.

Băieţii care tăiaseră înainte copaci se întorseseră din nou la muncă.

Pe pământ erau doborâţi mai mulţi copaci, tăiaţi în buşteni şi aşteptând să fie luaţi de acolo. Domnul Pizarro indică un trunchi de copac însemnat cu un cerc alb.

— Acesta-i copacul tău, spuse în timp ce în jur se declanşa zgomotul topoarelor şi al fierăstraielor.

M-am învârtit în jurul copacului şi l-am studiat. În cele din urmă, aşa cum ni se spusese şi arătase, am ales direcţia în care doream să cadă.

Nu voiam să lovească pe nimeni şi doream să cadă astfel încât să fie tăiat şi târât mai departe.

M-am înfipt bine în picioare, am ridicat toporul şi am început să tai.

Am crestat copacul pe partea unde doream să cadă. Toporul lovi copacul şi făcu o tăietură. Încă o dată şi o aşchie mare sări în aer. Apoi m-am oprit să mă odihnesc.

— Foarte bine, remarcă domnul Pizarro. După ce termini, trimite-o pe Sonja la mine. Ştii ce ai de făcut în această după-amiază, nu?

— Da, am răspuns.

Aprobă din cap şi plecă. Supraveghea toate sarcinile date, îndeplinind şi o parte bună din muncile cele mai grele. Te puteai aştepta să-l vezi alături timp de un minut, ca apoi el să dispară (aşa gustase o lingură din supa pe care o

pregătisem dimineaţa). Cineva strigă „Cade!” şi am privit în sus cu toţii.

Unul din copaci stătea gata să se prăbuşească. Între noi se căsca o prăpastie şi amândoi copacii noştri trebuiau să cadă în ea, al meu cu vreo zece metri mai departe de râu. Domnul Pizarro urcă panta, ferindu-se din calea lui. Asigurându-se că în drum nu mai rămăsese nimeni, băiatul împinse copacul şi făcu un pas înapoi. Nu era tăiat complet, dar crestătura situată sub tăietura principală şi impulsul au fost suficiente să-l rupă; arborele se clătină şi, cu încetineala maiestuoasă, se apleacă înainte. În liniştea aşternută după oprirea topoarelor se auzi zgomotul ramurilor frânte şi o izbitură puternică, când copacul atinse pământul, ridicând în aer praf. Apoi topoarele începură iarăşi să lovească.

M-am mutat de cealaltă parte a copacului şi am început să tai. Mă opream din când în când să-mi trag sufletul şi să arunc din păr bucăţi parfumate de lemn. În cele din urmă a început să se clatine şi am înţeles că va cădea. Am strigat „Atenţie!” şi am verificat dacă sunt auzită de toată lumea.

Apoi am împins copacul şi m-am dat înapoi. Piciorul mi-a alunecat pe o aşchie şi am căzut, urmărind cu privirea arborele. La început am crezut că am greşit şi că nu va cade, dar încet, s-a îndepărtat de mine. A căzut şi când a lovit pământul, capătul dinspre mine s-a rupt complet, a sărit în sus, după care s-a izbit din nou de pământ, la numai câţiva paşi.

Vârful copacului, care se ridicase mult deasupra mea, se găsea acum la şaisprezece metri dedesubt, în râpă. Aterizând pe pantă, copacul alunecă puţin şi se opri.

L-am privit cu mare satisfacţie. Apoi m-am ridicat în picioare, mi-am scuturat fundul pantalonilor, am luat toporul şi am plecat spre locul unde se clădea cabana. Trecând pe lângă Jimmy, i-am fluturat din mână.

Din cincisprezece câţi alcătuiam grupul domnului Pizarro, şapte eram fete. Cinci îşi tăiaseră copacii dimineaţa, excepţiile constituindu-le Sonja şi cu mine. Pe ea am găsit-o confecţionând împreună cu Riggy o uşă. Fierăstraiele

scoteau acum scânduri din butuci de mărime mijlocie, scândurile fiind de fapt jumătăţi de buşteni, plate pe o parte şi rotunde pe cealaltă. Urmau să fie utilizate la obloane, ferestre, acoperiş şi duşumea. În cazul uşii, stâlpii ciopliţi dimineaţa trebuiau bătuţi în cuie pe părţile netede ale scândurilor lungi de vreo doi metri. I-am dat Sonjei toporul şi am expediat-o să-l caute pe instructor. Am privit un moment gaterul şi apoi m-am întors la munca mea de după-amiază. La gater, cineva stă în şanţ iar altcineva deasupra pe pământ, în vreme ce buşteanul de lemn este tăiat între ei. Singurul dezavantaj al celui de dedesubt e că-şi umple părul de rumeguş, dar dacă face periodic schimb cu celălalt, situaţia se echilibrează.

Misiunea mea consta în a lua lutul şi muşchiul adus de cea însărcinată cu aceasta (Juanita) şi să umplu spaţiile dintre bârne. Băieţii de la ziduri ajunseseră la al treilea rând de buşteni. Montaseră un sistem de scripeţi şi acum îi ridicau legaţi cu frânghii. Am continuat să lucrez fericită, astupând găurile cu lut şi muşchi, meditând la etică, pe măsură ce cabana se ridica odată cu scurgerea după-amiezii.

După ce Riggy sfârşi uşa şi obloanele, apăru domnul Pizarro iar băieţii încetară pentru moment să înalţe pereţii. În clipa respectivă aceştia erau destul de înalţi ca să mă încercuie şi să mă oblige să mă cocoţ pe o bucată de lemn pentru a-mi face treaba. Acolo unde nu completasem încă cu lut, lumina trecea printre crăpături, luminând podeaua.

Domnul Pizarro urcă pe buşteni şi îmi împrumută scândura ca să se aşeze. Împreună cu Riggy începu să taie butucii masivi în dreptul viitoarelor ferestre. Făceau două tăieturi pentru fiecare fereastră, şi îndepărtau secţiunea de lemn dintre ele. A devenit mai uşor să se intre şi să se iasă din interior, mai cu seamă că ridicatul butucilor se făcuse tot mai anevoios. Riggy intră înăuntru şi în loc de doi băieţi, acum la ridicatul lemnelor lucrau trei, plus domnul Pizarro şi cu mine, atunci când rămâneam fără lut iar ei aveau nevoie de o mână de ajutor.

După ce-au mai fost aşezate încă două rânduri de butuci, în acelaşi mod a fost tăiată uşa şi deodată, cabana a încetat să mai fie o cutie înghesuită. Din pădure apăreau deja ceilalţi. Am ieşit prin gaura denumită uşă şi împreună cu Juanita am plecat după un transport final de lut, în vreme ce deasupra se ridica ultimul buştean. Când ne-am întors, cu toţii ne-au ajutat şi am terminat lipiturile pe întreg exteriorul.

Ne distram şi până la urmă am început să aruncăm cu pământ unul în altul. I-am lipit lui Jimmy pe spate o plăcintă frumoasă, iar el mi-a întors serviciul. Toţi cincisprezece fugeam de colo, colo, aruncând cu noroi, în vreme ce domnul Pizarro stătea deoparte şi se uita la noi.

După ce-am isprăvit noroiul, ni s-a adresat:

— Şi acum ce-o să faceţi? Nu aveţi la voi decât un singur schimb de haine.

Jimmy privi râul, arătă cu degetul înainte, apoi strigă:

— Iată ce vom face.

Se aşeză, îşi scoase pantofii şi alergă spre apă. Îşi croi drum printre trestii şi îmbrăcat plonjă în râu. Într-o clipă am aruncat pantofii şi carneţelul, călcându-i pe urme. Apa era limpede şi rece, nu curgea repede, tocmai bună pentru înot. Aventura se dovedea cu mult mai plăcută decât experienţa mea anterioară de pe Grainau. Ne împroşcam cu toţii şi chiuiam în soarele după-amiezii, stropindu-ne şi amuzându-ne de minune, ca în timpurile străvechi. Foarte repede grupul domnului Marechal ni se alătură, căci majoritatea lui, deşi nu la fel de murdară de noroi, era transpirată şi plină de rumeguş şi ştia totodată să aprecieze cum se cuvine o distracţie. Am rămas în apă până când am fost strigaţi.

Am ieşit, lăsând dâre de apă în urma noastră.

Conducătorii noştri hotărâră să facă o concesie beneficiilor civilizaţiei, aşa că ne permiseră să ne uscăm hainele în navetă. Restul weekend-ului, dormitul, muncile manuale, pregătirea hranei s-au dovedit a fi lucruri suficient

de simple ca să-l încânte pe Thoreau[1], un tip simpatic care, sunt convinsă, a confundat vacanţa rustică cu viaţa.

Totuşi de concesie ne-am bucurat.

După cină, îmbrăcată curat, sătulă, mulţumită şi strălucind de o căldură interioară, am mers cu Jimmy să privim cealaltă cabană. Se găsea cam în acelaşi stadiu cu a noastră – pereţii erau bătuţi şi chituiţi, locul pentru uşă şi ferestre tăiat – dar arăta bizar. Unul din pereţii lungi se ridica mai sus decât celălalt, mai sus de altfel şi decât ambii pereţi ai construcţiei noastre. Conferea cabanei un aspect de lucru neterminat, cocoşat.

Ni se dăduseră corturi-balon, pliabile până la a încape într-un buzunar şi rezistente la orice, dar ni se ceruse să nu le luăm cu noi de astă dată. În schimb, ne-am desfăşurat sacii de dormit lângă foc şi ne-am încercat norocul în aer liber. Mă număram printre cei ce trebuiau să stea de pază, însă am avut şansa să nimeresc al doilea schimb. Am rămas trează, înlocuindu-l pe Stu Herskovitz care nu văzuse nimic deosebit şi se plimbase un ceas întreg în jurul taberei. La rândul meu nu am văzut decât oameni pregătindu-se să meargă la culcare. Am căscat încontinuu, apoi am trezit-o pe Vishwa Mathur şi am adormit numaidecât.

Dimineaţa cerul era acoperit de nori. A rămas acoperit şi rece până după micul dejun, după care norii au început să se rupă în fâşii, iar văzduhul s-a luminat din nou.

Am pus aşadar frontoanele acoperişului la locul lor, am montat uşile şi obloanele. Apoi, punând toţi umărul am ridicat cei trei buşteni ai acoperişului, unul formând creasta iar ceilalţi doi de o parte şi de alta lui, înclinaţi. Pe când sfârşeam, cineva aruncă o privire construcţiei lui Marechal şi observă cum procedau ceilalţi. Aşezau bârne de pe peretele înalt pe celălalt.

— Nu-i cinstit, am ţipat. Voi faceţi o baracă, nu o cabană!

— Ho-ho, rău pentru voi, îmi răspunse Venie.

I-am huiduit. Am fixat stâlpii pe care Riggy şi Sonja îi prelucraseră cu o zi înainte. Lucram înăuntru la bătut

---

[1] Henry David Thoreau (1817-1862), scriitor american, la care individualismul alternează cu un înflăcărat simţ al naturii.

duşumeaua. Scândurile le aşezam cu partea rotundă în jos, ca să obţinem o podea cât de cât dreaptă. Dacă am fi avut timp le-am fi şlefuit, dar în situaţia dată nu mai dispuneam de timp. Rezultatul l-a constituit o duşumea pe care nu era recomandat să mergi în picioarele goale, excepţie făcând cazul în care aşchiile îţi erau extrem de dragi; totuşi, era o podea solidă. Jimmy se găsea pe acoperiş, punând stâlpi, aşezând scânduri, astupând crăpăturile cu muşchi. Puţin pământ se strecură înăuntru şi ne căzu în cap, dar până la urmă acoperişul se închise rapid deasupra noastră, căpătând în final un aspect la fel de solid ca şi podeaua.

Fusesem clar învinşi de echipa domnului Marechal. Terminaseră cu aproape o oră avans şi se apropiaseră de noi începând să comenteze.

Înainte de prânz am terminat la rândul nostru. După aceea, împreună cu câţiva prieteni am mers să studiem construcţia adversă şi cinstit trebuie să vă spun că preferam cabana noastră barăcii lor – lucrătură net superioară.

După-amiaza ne-am odihnit, am înotat puţin, de această dată în costume de baie şi nu îmbrăcaţi. Apoi mi-am scos carneţelul şi am mai notat câteva idei legate de etică, pe o temă mult mai uşoară; filozofia puterii.

De fapt, filozofia puterii susţine că ai voie să faci tot ce doreşti, cu singura condiţie să nu fii prins. Dacă nu reuşeşti să scapi, înseamnă că ai greşit.

Nu prea ai argumente pentru aşa ceva. Este un sistem bine închegat şi logic. Nu face apel la autoritate exterioară şi nu se împiedică în propriile definiţii.

Dar de plăcut nu-mi place. Mai întâi de toate, nu dispune de un standard discriminatoriu. Nu pare a exista o diferenţă clară între „bine” şi „mai bine”. Mai important, stoicii se leagă singuri în centuri etice ca acţiunile lor să aibă rezultate cât mai nesemnificative posibil. Adepţii filozofiei puterii afirmă pur şi simplu că rezultatele unei acţiuni n-au nici o importanţă – filozofia unui bebeluş cuprins de un acces de furie.

În noaptea aceea am dormit în cabană, cu uşa închisă. Ai un sentiment de siguranţă şi confort dormind în casa clădită de tine. Pot de asemenea să spun că duşumeaua de lemn era mult mai tare decât fusese solul, dar poate că nu am fost la fel de obosită.

Următoarea zi era ultima excursiei noastre şi am sărbătorit-o coborând pe funie malul stâncos al râului. Am strâns tabăra, am făcut curăţenie şi am plecat.

Dimineaţa era învăluită în ceaţă şi, cu toate că mai târziu s-a limpezit, pe cer plafonul de nori a rămas compact. Am pornit la drum într-un singur grup mare, cu domnul Marechal în faţă şi asistentul său la coadă, cărând frânghiile. Privind spre râu, cabana noastră se ridica în stânga, iar coliba lor în dreapta. Noi tăiaserăm butucii în susul râului, iar echipa domnului Marechal în direcţie opusă. Acum porniserăm în josul râului. Am trecut de locul unde se terminau urmele butucilor lor, depăşind apoi şi cotul râului care-l făcea invizibil din tabără. Era o zi mohorâtă, însă eram bine dispuşi şi sporovăiam continuu. Grupul nostru de şase, reuniţi, mergeam împreună.

Am continuat să înaintăm mai bine de un kilometru şi jumătate, fiind uneori nevoiţi să abandonăm marginea apei şi să intram în pădure, păstrând totuşi un ritm bun. În cele din urmă am ajuns pe un banc de nisip, descoperind pe malul opus o faleză mai puţin abruptă, uşor de escaladat.

— Va trebui să înotăm, rosti domnul Marechal.

Intră în apă până la brâu, cam la un sfert din lăţimea râului. Apoi am început să traversăm şi noi, ambii instructori stând de pază. Apa era rece şi nu ne mai distram nici pe jumătate cum ne distraserăm în prima zi. Hainele noastre rezistă la praf şi apă şi se usucă repede, dar vă rog să mă credeţi, e mult mai plăcut să te usuci separat, decât să aştepţi să se usuce purtându-le pe tine. Ajunsă pe malul celălalt eram udă leoarcă şi tremuram de frig.

Ne-am adunat pe iarbă şi abia atunci domnii Marechal şi Pizarro au înotat spre noi. Am urcat printre tufişuri şi stânci. Când am ajuns în vârful falezei nu eram complet uscată, dar măcar încetasem să mai tremur.

Înălţimea era acoperită de pădure şi de pe margine se vedea covorul verde ridicându-se lent, de o parte şi de alta a râului. Apoi am intrat sub arbori şi nu am mai ieşit pe mal până ce n-am ajuns în dreptul taberei.

Nu-mi plăcea să stau pe marginea falezei, aşa că m-am aşezat în genunchi pe buză şi am privit în jos la râu. Mi se părea foarte departe – o cădere suficient de lungă ca să te omoare, iar după o asemenea constatare distanţele rămân chestiuni pur academice. La bază exista loc numai cât să stai în picioare. După cum ni se explicase, cele două funii urmau să fie legate aici sus şi fiecare dintre noi avea să-şi înfăşoare câte una în jurul trupului, coborând prăpastia cu spatele înainte. Privind în jos, ideea nu mă încânta deloc. M-am îndepărtat de margine şi m-am ridicat în picioare.

— Ei bine, întrebă domnul Marechal, cine încearcă primii?

Jimmy avansă:

— Mia şi cu mine.

Instructorul se uită la mine, iar eu am încuviinţat. Nu-mi plăcea ideea, dar din moment ce tot trebuia să coborâm cu toţii, preferam să fiu prima şi să termin.

Frânghiile au fost legate de copaci şi trecute în jurul taliilor noastre, peste frânghiile principale şi apoi din nou în jurul taliei. Domnii Marechal şi Pizarro demonstrară cum se proceda. Capetele funiilor au fost lăsate printre picioarele noastre să atârne în gol, deasupra râului. De fapt, ce făceam era să ne aşezăm în nişte bucle care alunecau libere de-a lungul frânghiei spre apă.

La un semnal, ne-am aşezat cu spatele la râu, cu funiile întinse bine între copaci şi noi. Am privit din nou apa şi am oftat, apoi m-am aruncat în gol. Am lăsat frânghia să alunece puţin, după care am oprit-o, pendulând până ce am atins cu picioarele faţa verticală a falezei, cu trupul suspendat în bucla de sfoară. Aproape că am fost surprinsă să văd că funcţiona. Mi-am făcut vânt şi am mai coborât doi sau trei metri. Nu era deloc greu, ci mai degrabă amuzant. M-am uitat la Jimmy şi am râs.

Aproape fără să-mi dau seama, am ajuns jos. Malul era mai lat decât se vedea de sus. Jimmy şi cu mine am aterizat cam în acelaşi timp.

Am dezlegat sforile şi am făcut din mână celor de deasupra.

— E uşor, strigă Jimmy.

— Şi distractiv, am completat eu.

Frânghiile au fost ridicate.

— N-are rost să rămânem aici, zise Jimmy. Hai să trecem râul.

Am înotat dincolo şi am privit cum următoarea pereche cobora în rapel. Ne-am aşezat pe pragul cabanei.

Uitându-mă spre faleză, am spus:

— Apropo, mulţumesc că m-ai desemnat ca voluntar.

— Pentru nimic, răspunse el. Eşti o diavoliţă mică căreia îi place să se cam codească. Nu eşti tu aceea care se plimba în conductele de aer?

— E cu totul altceva, am replicat. Atunci era ideea mea.

12

La sfârşitul lui decembrie, exact la timp pentru a prinde Anul Nou, copiii plecaţi în Încercare pe Noua Dalmaţie au fost aduşi înapoi. Din patruzeci şi doi, şapte nu au semnalizat pentru Preluare şi nu s-au mai întors. Unul din cei şapte era Jack Brophy, pe care-l cunoscusem vag pe Alfing. M-am gândit mult la asta şi nu m-am putut împiedica să mă întreb dacă aveam să revin pe Navă peste un an. Totuşi, nu am zăbovit prea mult asupra gândului. Anul Nou e genul de vacanţă care are darul să-ţi alunge gândurile neplăcute şi în plus, descoperisem altceva ce-mi capta atenţia, oferindu-mi o nouă perspectivă asupra mamei mele.

Sfârşitul Anului constă în cinci sau şase zile – cinci zile în 2198, care nu era an bisect. Într-unul din romanele vechi citite de mine, aflasem că înainte de reforma calendaristică, ziua în plus a anului bisect se atribuia lunii februarie (parte a unui mnemonic care te ajuta să reţii exact câte zile avea fiecare lună. Adaptarea mea proprie la calendarul nostru sună cam aşa „treizeci de zile au lunile ianuarie, februarie martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie şi decembrie”. Am o memorie anarhică. Ştiu şi ce înseamnă „anarhic”). În sistemul nostru, ziua în plus se adaugă la sfârşitul anului.

Primisem sarcina decorării apartamentului pentru aniversarea sfârşitului de an. Împreună cu Jimmy am făcut o vizită în depozitele de pe Nivelul Doi şi am ales ca mascotă un pui uriaş, pe care l-am vopsit cu roşu, verde şi galben. Bineînţeles că dormitorul lui Jimmy avea deja o mascotă, dar lipsa de personalitate a locului răpea mult din farmecul Anului Nou, astfel că aranjasem cu tata ca Jimmy să-l petreacă alături de noi. Jimmy şi cu mine decoraserăm foarte frumos apartamentul, plănuind petrecerile din Ziua a Doua (pentru grupul nostru de şase şi alţi câţiva prieteni) şi serbarea cea mare de Ajun, transformându-l mai mult sau mai puţin într-o casă deschisă oricui dorea să intre. Dat

fiind că asta îl scutea pe tata de a organiza petrecerea, lucru pentru care nu prea avea înclinaţie, se arătase mai mult decât încântat să ne lase totul pe mână.

În Cvartalul Alfing avusesem mulţi prieteni, dar aproape niciodată nu-i invitasem acasă. Aici, să avem mereu pe cineva în vizită, mai ales pe Jimmy care locuia pe Geo, era o situaţie obişnuită. Tata are un mod de viaţă – în anumite privinţe pare să trăiască într-o lume proprie a lui – şi aţi putea să credeţi că obiectează la prezenţa continuă în casă a tot felul de copii străini. Sunt sigură că îl deranjam, dar nu mi-a spus niciodată nimic. De fapt, chiar şi-a ieşit din carapace pentru a-mi declara că Jimmy îi place foarte mult.

— E-un băiat bun. Mă bucur că sunteţi împreună.

Desigur, nu mă surprindea prea tare, deoarece nutream impresia distinctă că Jimmy reprezenta unul din motivele principale pentru care locuiam în Cvartalul Geo. Cu siguranţă repartizarea noastră în acelaşi timp la domnul Mbele nu fusese un accident. Aveam chiar impresia (în parte confirmată) că o discuţie cu geneticianul Navei ar indica întâlnirea mea cu Jimmy ca fiind şi mai puţin întâmplătoare, însă asta nu mă deranja în mod deosebit. Mai ales că existau momente când Jimmy îmi plăcea foarte mult şi când privindu-l numai mă simţeam ciudat pe dinăuntru.

Confirmarea parţială, cât şi o altă descoperire, au venit în vreme ce scotoceam prin Arhivele Navei. Fiecare Cameră Comună dispune de o bibliotecă şi ai o anumită satisfacţie să cauţi în ea, deoarece în mărimea, forma şi mirosul unei cărţi fizice este ceva unic. Trăieşti sentimentul unei reale descoperiri atunci când ochiul îţi aleargă pe un şir de cărţi şi alegi pe una dintre ele pentru că, cumva, arată aşa cum trebuie. Spaţiul restrâns face, fireşte, imposibilă o bibliotecă conţinând toate volumele deţinute pe Navă. Practica obişnuită este să treci în revistă titlurile şi conţinutul pe video şi apoi să comanzi un facsimil, o copie fizică, dacă într-adevăr doreşti sau ai nevoie de una. Există anumite lucruri pe care oamenii nu le cercetează în general fără motiv, spre exemplu Arhivele Navei şi cu toate că nu eram

împinsă decât de curiozitate, eram dispusă să le studiez. Presupuneam că poziţia tatei îmi conferea dreptul să o fac.

— Eşti sigură? întrebase bibliotecarul. Ştii, nu sunt foarte interesante şi nici nu sunt convins că ar trebui să-ţi dau voie să le vezi…

Jur că *nu am spus* că tata, Miles Havero, Preşedinte al Consiliului Navei, mi-a dat voie şi că e gata să discute cu bibliotecarul dacă trebuie, dar bănui totuşi că întrebat, acesta ar afirma că a avut impresia că aşa am zis. În orice caz, am ajuns la Arhive.

Cum v-am povestit, am descoperit o serie de recomandări genetice vechi de douăzeci de ani care m-au pus pe gânduri, însă numai atunci când m-am căutat pe mine, pe mama şi pe tata am descoperit un lucru zguduitor. Aveam un frate!

Acesta da şoc. Am închis aparatul video şi imaginea s-a stins. M-am urcat în pat şi am rămas acolo timp îndelungat, gândindu-mă. Nu ştiam de ce nu mi se spusese. Îmi aduceam aminte că odată cineva mă întrebase, ori îmi vorbise despre fraţi şi surori, însă nu reuşeam să localizez persoana şi oricum, nu întreprinsesem nimic în această direcţie.

Până la urmă m-am întors la ecran şi am aflat totul despre fratele meu. Se numise Joe-José. Fusese cu aproape patruzeci de ani mai mare decât mine şi era mort de mai bine de cincisprezece ani.

Am scormonit şi am aflat mai multe. Aparent, el fusese la fel de conştient ca şi mine de lipsa literaturii pe Navă. Scrisese un roman, ceva ce eu nu voi face niciodată, mai cu seamă după ce l-am citit pe al lui. Nu era prost, ci îngrozitor de prost şi m-a determinat să gândesc că probabil Nava nu reprezenta un subiect tocmai potrivit pentru ficţiune.

În alte privinţe, Joe se dovedise mult mai competent. Fusese privit ca un specialist de viitor în domeniul fizicii. Moartea a constituit rezultatul unui accident stupid şi grotesc, petrecut nu din vina sa. Nu a fost descoperit imediat, astfel că atunci când totuşi l-au găsit, era prea

târziu pentru a-l readuce la viaţă. Moartea lui pare-se o afectase mult pe mama.

Acum că aflasem, nu ştiam ce să fac. În cele din urmă, într-un moment propice l-am abordat pe tata şi l-am întrebat cât se poate de impersonal ce se întâmplase.

Mă privi uluit.

— Dar ştii totul despre Joe. Nu m-ai întrebat nimic de el de multă vreme, însă ţi-am povestit de douăzeci de ori.

— Nici măcar nu ştiam de existenţa lui până acum o săptămână.

— Mia, zise serios, când aveai trei ani mă înnebuneai cerându-mi să-ţi spun poveşti despre Joe.

— Ei bine, acum nu-mi mai amintesc. Vrei să-mi spui?

Şi tata mi-a vorbit despre Joe, fratele meu. Îmi zise chiar că semănăm mult la înfăţişare şi personalitate.

Cu mama n-am vorbit, deoarece nu ştiam ce aş fi putut spune. Cu mama nu pot să discut cu adevărat. Singura persoană cu care am vorbit, alta decât tata, a fost Jimmy, iar el a făcut o remarcă sensibilă, fie că era sau nu corectă. Mi-a spus că nu-mi amintisem pentru că nu doream să-mi aduc aminte, iar „descoperirea” dosarului fratelui meu nu era chiar o întâmplare pe cât crezusem eu că e. Să vă spun drept, la început asta m-a înfuriat la culme, dar faptul că m-am înfuriat, mai târziu m-a dus cu gândul la ideea că în afirmaţia lui ar putea exista un sâmbure de adevăr.

Preţul plătit a fost că nu am vorbit cu Jimmy vreme de două zile.

Judecând din punct de vedere psihologic, am început să mă gândesc la mama, de ce mă ţinea la distanţă şi de ce era nefericită când mă purtam frumos cu ea. În cele din urmă am ajuns la concluzia că probabil nu eu ca individ o deranjam, ci Mia ca factor existenţial. Mai departe am mers pe această bază. Nu pot spune că am plăcut-o mai mult după această descoperire, însă categoric ne-am simţit mult mai bine împreună după ea.

În iarna aceea, pentru mine s-a mai schimbat ceva – ceea ce consideram că doresc de la viaţă. A survenit ca un

rezultat direct al lucrărilor de etică pe care le scrisesem eu şi Jimmy.

Ne întâlnisem în apartamentul domnului Mbele şi comentam concluziile, având în faţă gustările de rigoare pregătite, ca întotdeauna, de doamna Mbele. Era foarte plăcut să o ai în preajmă. Era şedinţa de vineri seara.

Lucrarea mea constituia o abordare directă şi comparativă a vreo şase sisteme etice, concentrându-se pe ceea ce mie mi se păreau a fi defectele lor. Am încheiat declarând că m-a izbit faptul că toate sistemele etice studiate apăreau în urma acţiunii. Adică, oamenii fac ceea ce vor, însă doresc ca după aceea să se simtă bine şi inventează astfel sisteme care să le dea dreptate. Aşadar, deşi considerasem idei că „acţionează în aşa fel încât să atingi un scop, şi nu mijlocul de a-l atinge să devină ţel” ca pe nişte principii destul de atractive, nu găsisem nici un sistem care să mi se potrivească cu adevărat.

În dizertaţia sa, Jimmy pornise pe o cu totul altă cale. În loc să critice diferite sisteme etice, el a încercat să formuleze singur unul original. Era umanist în formă şi nu diferea prea mult de altele pe care le studiasem. Jimmy începu prin a afirma că adevăratul umanism constituie o realizare demnă de atins şi nu o moştenire automată. Existau anumite lucruri pe care le puteai critica în ceea ce spunea el, însă sistemul său avea avantajul că vorbea în termeni generali despre viaţă şi nu în principii exacte. De la principii e foarte uşor să găseşti excepţii.

Pe măsură ce ascultam, deveneam din ce în ce mai supărată, nu de lucrurile spuse de Jimmy, care de altfel i se potriveau perfect, ci de structura lucrării prezentate. Se presupunea ca eu să devin sintetist, ridicând castele din mortar şi cărămizi, numai că nu asta făcusem. Mi-am dat seama că niciodată nu făcusem aşa ceva – să bat cuie, să construiesc cabane, să pun lucrurile cap la cap, nimic din ceea ce ar fi trebuit să mă preocupe – şi că ar fi trebuit să înţeleg aceste lucruri de multă vreme.

Nu sunt un constructor, am gândit. *Nu sunt un inventator.* A fost un moment de pură şi simplă revelaţie.

După ce Jimmy a terminat, domnul Mbele ne invită:

— Să discutăm acum. Ce ai de comentat, Mia?

— Bine, am spus răsucindu-mă spre Jimmy. De ce vrei să te faci ordinolog?

El ridică din umeri.

— Păi tu de ce vrei să devii sintetist?

Am dat din cap:

— Vorbesc serios. Vreau un răspuns.

— Nu văd legătura. Ce legătură are asta cu etica ori cu ce-am zis eu?

— Nici una, am răspuns, dar are foarte multe cu lucrarea ta. Tu nu te-ai auzit.

— Vrei să fii mai limpede, Mia? rosti domnul Mbele. Nu sunt sigur dacă te pricep.

— După un timp, am explicat, nu am mai ascultat argumentaţia lui Jimmy. M-am gândit la genul de lucrare pe care a compus-o el şi la cea pe care am făcut-o eu. De ales am ales singuri. M-am gândit deodată că dacă Jimmy vrea să devină ordinolog, ar fi trebuit să scrie o lucrare ca a mea, adică critică. Iar dacă eu aş fi dorit cu adevărat să devin sintetist, ar fi trebuit să scriu o lucrare asemeni celei a lui Jimmy, una creativă. Nici unul din noi nu a procedat însă cum era de aşteptat.

— Înţeleg, zise domnul Mbele. Şi cred că ai dreptate.

— Dar eu vreau să devin ordinolog, interveni Jimmy.

— Numai din cauza bunicului tău, am replicat la rândul meu.

Domnul Mbele fu imediat de acord cu mine, însă Jimmy îşi fixase scopul de prea multă vreme ca să se răzgândească prea uşor. A durat ceva timp până ce a înţeles esenţa lucrurilor, dar el nu are o minte critică şi bineînţeles că asta e esenţa. Am declarat foarte răspicat că intenţionez să devin ordinolog, iar domnul Mbele mi-a acceptat ideea.

Pentru mine schimbarea nu era dificilă, deoarece de fiecare dată când mă gândeam la viitor, mă gândisem la sinteză, însă cu paranteze şi cu semnul întrebării după. Schimbarea de direcţie era *corectă* pentru mine, iar acum

când mă gândeam la ordinologie, nu mai existau întrebări fără răspuns, mai cu seamă după ce domnul Mbele mi-a declarat că sunt dotată ca să reuşesc.

După ce se obişnui cu ideea, Jimmy îşi schimbă şi el opţiunea. La urma urmei, Jimmy avea o minte creativă.

— Tu eşti cel ce născoceşte tot soiul de nebunii pe care le facem noi. Eu ar trebui să fiu cea care să spună de ce ele nu merg, am spus.

— Bine, bine, fii tu ordinolog iar eu am să fiu sintetist.

L-am sărutat pe obraz:

— Perfect. Astfel putem fi în continuare parteneri.

Schimbarea de curs făcea poate parte din maturizarea mea.

Aproape totul părea să fie important în acele zile. Cu siguranţă nu duceam lipsă de semne ale schimbării. Unul l-am primit pe când Helen Pak şi cu mine ne găseam în depozitele Navei căutând haine.

Întotdeauna, pe Navă există preocuparea generală de a stimula dorinţa de viaţă – dacă traiul nostru ar fi prea uşor, cu toţii am deveni nişte legume. Soluţia a fost ca unele lucruri să devină mai greu accesibile decât ar fi putut să fie. Astfel, cumpărăturile trebuie să ţi le faci în persoană şi nu prin monitor.

Helen şi cu mine ne găseam în depozit nu pentru că hainele ni s-ar fi uzat, ci pentru că ne rămăseseră mici. În ultimul an crescusem constant, deşi nu ajunsesem pe nimeni din urmă deoarece ceilalţi crescuseră la rândul lor. Acum trebuia să port sutien, un lucru nou şi incomod, iar gusturile mele evoluaseră dincolo de tricouri, şorturi şi sandale. În parte din cauza lui Helen. Avea ochi bun la haine şi insista mereu să mă pun mai bine în evidenţă.

— Eşti destul de drăguţă, dar cine o să ştie după felul în care te îmbraci? îmi spunea.

Dinspre partea mea, nu-mi păsa – preferam să trăiesc cât mai natural şi nu nutream cine ştie ce dorinţa să copleşesc lumea. Totuşi, existau câteva persoane faţă de care doream să fiu atrăgătoare, aşa că m-am lăsat în grija lui Helen şi, pe Dumnezeu!, când am ieşit din mâna ei

arătam mai bine. Printre altele m-a convins să port roz, culoare ce se asorta cu părul meu negru şi pe care în nici un caz nu aş fi ales-o singură. Totul s-a dovedit o surpriză plăcută.

— Secretul este să-ţi pui în valoare ce ai tu mai bun, mi-a destăinuit Helen.

În privinţa mea era modestă, cu toate că avea motiv să se mândrească. Chiar şi tata a observat schimbarea, la fel şi Jimmy. Nu am primit nici un compliment de la Jimmy, fireşte, în schimb de la tata am primit.

Ne aflam în depozit, alegând, chicotind, probând, refuzând, pozând.

Am găsit chiar ceva pentru Helen, care mergea de minune cu părul ei blond şi ochii orientali. În general ştie ce anume o prinde şi a fost plăcut să găsesc ceva care să-i placă.

Treceam printre rândurile de rafturi când am văzut pe cineva cunoscut şi m-am oprit:

— Numai o secundă. Am fluturat din mână.

Era Zena Andrus, mai puţin plinuţă ca altădată. Părea emoţionată şi parcă pornită în căutarea cuiva. Mă văzu făcându-i semn şi se apropie de mine.

— Bună, Mia, n-ai văzut-o pe mama?

— Nu, am răspuns. S-a întâmplat ceva?

— O, nimic. Nimic rău. Tocmai am primit înştiinţarea. Săptămâna viitoare încep Cursul de Supravieţuire.

— Ah, e minunat, am spus.

După ce ea a dispărut să-şi caute mama, Helen şi cu mine ne-am privit una pe cealaltă. Timpul nu stă pe loc. Parcă fusese ieri.

13

Punctul culminant al Cursului de Supravieţuire a venit atunci când am trecut în clasa întâi şi am pornit într-o vânătoare de tigri pe Nivelul Trei. Şi ea, ca toate celelalte lucruri, era menită să ne întărească încrederea în noi înşine. Nimic nu te face mai încrezător în propriile forţe decât să vânezi un tigru, cu mâinile goale aproape. Desigur, dacă reuşeşti să supravieţuieşti experienţei.

Privind din perspectivă, am reuşit totuşi să scăpăm cu viaţă, aşa că poate a avut un rost.

În momentul respectiv, coborârea cu rucsacii în spinare pe Nivelul Trei devenise ceva obişnuit. Jimmy şi cu mine am plecat din Geo cu trenul pneumatic. Nu eram grozav de bine dispusă; niciodată nu sunt înaintea unor asemenea clipe şi cântam din fluier, oarecum morocănoasă.

Jimmy mă întrebă:

— N-ai de gând să iei chestia aia cu tine, nu?

— De ce nu?

— Trebuie să admit că ai început să cânţi destul de bine, însă dacă vei cânta ca acum îi vei deprima pe toţi.

— Am primit sarcina să pregătesc serbarea de la focul de tabără.

Focul de tabără şi momentele artistice menite să ne înveselească serile se instituţionalizaseră în urma celei de a doua expediţii.

— Şi ai de gând să cânţi din fluier?

— Nu, am răspuns. Voi spune o poveste. Dar tu aproape că m-ai făcut să mă răzgândesc.

— Ţi-e teamă?

Nu vorbea despre serbare.

— Nu pot zice că mor de nerăbdare să arunc cu pietre într-un tigru, însă bănui c-am să mă obişnuiesc şi cu asta. Tu?

— Mie îmi este întotdeauna frică înainte. De aceea îmi place să vorbesc sau să joc şah, răspunse Jimmy.

Am coborât la familiara Poartă 5 şi ne-am alăturat celorlalţi în helipacuri. Domnul Marechal se afla acolo cu câţiva câini, iar domnul Pizarro, de astă dată cu o barbă roşie completând mustaţa, îl asista din nou. Îmbarcau câinii şi alimentele. Înainte de plecare, domnul Marechal ne alinie şi ne studie cu atenţie.

— Înţelegeţi, cred, că nimeni nu este obligat să meargă.

Cu toţii am dat din cap şi nimeni nu a încercat să se retragă.

— V-aţi luat cuţitele?

— Da, am răspuns.

Erau singurele arme pe care le aveam la noi.

— Vreau să înţelegeţi bine că cel puţin unul dintre voi va fi rănit, poate chiar ucis. Veţi hăitui un tigru, un animal la fel de puternic şi de fioros ca oricare altul pe care l-aţi putea întâlni în Încercare. Pe durata Încercării, sper că veţi avea destulă minte ca să evitaţi o asemenea întâlnire. Totuşi, astăzi vom găsi un tigru, îl vom urmări şi îl vom omorî numai cu mâinile. Sunteţi capabili să reuşiţi deoarece sunteţi mai căliţi şi mai puternici decât el – cel puţin, atunci când vă aflaţi în grup. Vă garantez totuşi că unii vor fi răniţi, însă când veţi termina, tigrul va fi mort. Veţi fi surprinşi să descoperiţi ce satisfacţie enormă veţi simţi în final. E-n regulă?

Zonele sălbatice ale Nivelului Trei sunt la fel de neplăcute ca cele de pe orişice planetă. Poate că terenul nu-i la fel de variat, însă viaţa sălbatică e tot atât de rea şi ea constituie factorul major. În această ultimă expediţie plecam fără corturile-balon şi pistoalele sonice pe care aveam dreptul să le luăm în Încercare, căutând în mod deliberat cel mai periculos animal de la bordul Navei. Aşa ceva nu reprezintă doar o avanpremieră, ci îţi arată clar ce este real şi ce anume nu şi, cu siguranţă, îţi dovedeşte că moartea e reală. Veţi spune, poate, că-i un argument cu dublu sens, dar scopul este, după cum am spus, să-ţi confere încredere în propriile forţe.

Ne-am ridicat ca un stol de păsări departe de Centrul de Instruire, spre acoperişul de deasupra şi am pornit la drum.

Am survolat zona parcului, studiind arborii şi aleile, iar în cele din urmă am ajuns la gardul de spini ce delimita marginea ţinutului sălbatic. La început nu arăta prea diferit, însă mai târziu am trecut deasupra unei turme de căprioare, pe care le-am speriat cu zgomotul şi umbra noastră, împrăştiindu-le în toate direcţiile.

Domnul Marechal deschidea drumul, iar domnul Pizarro încheia şirul cu aparatul de transport. Noi zburam între ei, cu toţii cam la aceeaşi distanţă faţă de acoperiş, solul ridicându-se sau coborând sub noi. Ajunşi deasupra unui teren umflat în zeci de deluşoare, cu arbori sporadici presăraţi ici-colo, cu savana lăsată în urmă, am aterizat la semnalul domnului Marechal.

După ce au fost eliberaţi din transportor, câinii au început să latre şi să se agite, iar domnul Pizarro i-a legat. Am postat gărzi de jur împrejur şi am pregătit tabăra. Am avut timp cât să culegem lemn suficient şi să aprindem focurile până ce lumina din acoperiş a început să se stingă, curenţii de aer să moară, iar temperatura să scadă. Nu s-a răcit prea mult, însă focul nu-l făcusem contra frigului, ci pentru gătit şi siguranţa noastră.

După cină, ne-am adunat cu toţii în jurul focului, inclusiv domnii Pizarro şi Marechal, iar mie mi s-a oferit privilegiul să-mi joc rolul. De dragul lui Jimmy am renunţat la fluier şi am spus povestea pe care o pregătisem şi intenţionasem să o prezint. Era o poveste foarte veche, intitulată „Doamna din Carlisle”.

Am aşteptat până când s-a făcut linişte. M-am ridicat în picioare în faţa grupului aşezat, în lumina tremurătoare a focului şi am început:

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, într-un loc pe nume Carlisle, unde existau lei sălbatici. Tigrii, după cum ştiţi, trăiesc singuri. Leii aceştia însă vieţuiau în grup şi terorizau întreg ţinutul.

În Carlisle trăia o doamnă fără familie, care avea în minte tot soiul de idei ciudate, insuflate de mama ei moartă. Era foarte frumoasă şi curtată de toţi burlacii din ţinut, care o priveau ca pe un premiu deosebit datorită

înfăţişării şi averii sale. Totuşi, maică-sa o învăţase că a fi frumos însemna să fii deosebit şi prin urmare nu trebuia să se arunce în braţele primului venit, poate nici măcar în braţele celui de al doilea.

Trebuia să aştepte un tânăr de familie, bogat şi curajos. „Pune-i la încercare”, o povăţuise mama. Şi deoarece tatăl ei făcuse avere vânzând firimituri de pâine râncedă…

— Haida-de, Mia, las-o baltă, exclamă cineva. Cine ar cumpăra firimituri de pâine râncedă?

— Stu, am să-ţi spun exact cine anume, am răspuns. Copiii, pentru a-şi însemna calea prin pădure şi a nu se rătăci.

Oricum, tatăl ei îi lăsase suficienţi bani ca ea să-şi poată permite să aştepte pretendenţii an de an, în după-amiezile de duminică.

Întotdeauna îi respingea însă, găsindu-le un cusur ori altul. Astfel petrecu ea mulţi ani, devenind tot mai ciudată, stând în salon şi amuzându-se prin a-şi respinge peţitorii duminica după-amiaza. Cu timpul, pe o rază de şaizeci de kilometri nu a mai rămas nici un bărbat necăsătorit căruia ea să nu-i fi spus „nu” cel puţin o dată. În cele din urmă, lucrurile au ajuns să stea în aşa fel, că ori de câte ori în oraş sosea un străin, localnicii îl îndemnau să o viziteze pentru a-l vedea refuzat. Oraşul nu era mare şi aceasta le oferea locuitorilor o sursă constantă de distracţie.

Într-un sfârşit totuşi, într-o duminică deosebită se întâmplă ca doi tineri să se oprească să bea ceva în oraş. Unul din ei era un locotenent cu panaş la pălărie, fireturi la haină şi câteva medalii lucitoare. Celălalt era un căpitan de vas care, deşi tânăr, navigase în jurul lumii de nu mai puţin de trei ori. Amândoi veneau din familii de vază, erau mai mult decât bogaţi, oameni de onoare cu medalii care să le certifice curajul – şi amândoi necăsătoriţi. Într-un cuvânt, tocmai potriviţi pentru a-i cere mâna, cu şanse de a reuşi mai multe decât orice alt candidat din Carlisle. Localnicii nici măcar nu au încercat să aleagă dintre ei. Le-au spus pe şleau care e situaţia, şi cum ambii tineri băuseră destul, ideea li s-a părut atât de interesantă, cât şi potrivită pentru

a pune capăt vechii rivalităţi dintre Armată şi Marină. Aşa că au plecat să facă femeii curte.

Au găsit-o acasă, dispusă să-i primească. De fapt, chiar i-au trezit emoţii.

Iar ea se dovedi, după toţi aceşti ani, o femeie mai frumoasă decât ce văzuseră vreodată cei doi tineri în călătoriile lor. De cealaltă parte, ea i-a găsit pe amândoi a fi exact genul de bărbat pe care mama ei o sfătuise să-l aştepte. Îi studie îndelung, dar faptul că amândoi sosiseră în aceeaşi zi i-a ridicat o problemă pe care a decis să o rezolve în maniera mamei sale.

— Vă voi pune la încercare, zise ea, iar cel ce va reuşi va fi alesul meu.

Ceru un atelaj, adică o pereche de cai şi o trăsură, şi cu toţii urcară înăuntru. Curioşii care-i trimiseseră pe tineri şi aşteptau în curte s-au luat după trăsură, glumind şi încheind pariuri. Trăsura urcă dealul şi merse până la vizuina leilor ce chinuiau ţinutul, iar aici frumoasa femeie opri caii. Nici nu termină bine să strunească caii, că se prăbuşi la pământ.

Tinerii o ridicară şi o şterseră de praf, însă ea nu rosti nici un cuvânt vreme de un sfert de oră. Cei doi îi întrebară pe localnici despre ce e vorba şi li se răspunse că din când în când i se întâmpla aşa ceva.

— Ei, dar ce i s-a întâmplat?

— Aşa spune povestea, am răspuns. Nu m-ar mira ca ea să fi fost isterică.

— Linişte, interveni altcineva. Lăsaţi-o să continue.

Când tânăra îşi veni în fire, un fel de a zice, îşi aruncă evantaiul în groapa cu lei. Vă puteţi imagina cum asta i-a stârnit pe lei şi cum au început să mârâie. Mulţumită de sine, femeia spuse:

— Acum, domnilor, care dintre dumneavoastră îmi va cuceri inima, aducându-mi evantaiul?

Întrebarea ei provocă cu adevărat rumoare. Cei doi tineri priviră în jos spre vizuină şi apoi spre ea, din nou în grotă şi iarăşi către ea, cântărind situaţia şi încercând să ia o hotărâre înţeleaptă. Într-un târziu, locotenentul, care-şi

merita toate medaliile de pe piept dar care fusese învăţat de mama lui să aibă şi ceva bun simţ, scutură din cap şi declară că preferă să se întoarcă în oraş să bea o altă halbă de bere. Plecă murmurând pe sub mustaţă comentarii puţin măgulitoare la adresa femeilor şi a ideilor lor prosteşti.

Atunci cu toţii s-au uitat la căpitanul de marină, întrebându-se ce va face acesta. În cele din urmă, bărbatul îşi scoase haina să nu o şifoneze, îşi îndreptă gulerul să arate cât mai bine şi zise „Am să intru eu”, după care coborî în grota leilor. Unii şoptiră că avea mai mult curaj decât creier, alţii opinară că băuse mult prea mult. În orice caz, el dispăru înăuntru şi nimeni nu crezu că avea să se mai întoarcă teafăr de acolo.

Au încercat să privească în grotă, dar înăuntru era întuneric beznă.

Auzeau leii răgind. Apoi tânărul căpitan ieşi afară, puţin şifonat, însă cu evantaiul în mână.

Ei bine; când femeia l-a văzut ieşind, îi strigă „Iată-mă” şi se pregăti să se arunce în braţele sale.

Căpitanul o privi ţintă în ochi şi îi răspunse: „Dacă vrei evantaiul înapoi, n-ai decât să ţi-l iei singură” şi îl aruncă din nou la lei.

După care se întoarse în oraş, unde locotenentul îi făcu cinste cu un rând de bere, apoi fiecare plecă în drumul său. Nu ştiu dacă tânăra şi-a recăpătat vreodată evantaiul înapoi.

*

Când reuşi să prindă un moment să-mi vorbească singur, Jimmy îmi spuse:

— Ce noroc pe noi să ne aflăm aici cu un motiv întemeiat!

Dimineaţa, cu focurile stinse, pe lumină, am acoperit helipacurile cu un cort-balon şi am plecat să luăm urma tigrului, alergând agitaţi în urma câinilor.

Mergând, culegeam pietre şi exersam aruncarea lor. Att şi Jimmy îmi ofereau comentarii critice:

— Nu aşa, zise Jimmy. Uite-aşa! El aruncă mai lin şi mult mai eficace, dar nu am văzut unde-i diferenţa.

— Nu ştiu unde greşeşti, rosti şi Att, însă îţi răsuceşti întreg trupul când arunci.

— Cred că înţeleg, interveni Jimmy. Ţii braţul rigid şi arunci din umăr. Ar trebui să foloseşti încheietura şi antebraţul mâinii.

Venie ni se alătură, întrebând:

— Iarăşi eşti numai miere şi neajutorată, Mia?

Am luat o altă piatră şi am aruncat.

— Mult mai bine, aprecie Jimmy.

M-am întors spre Venie să-i spun ceva dulce, când dulăii au început să latre. Nu era lătratul lor obişnuit, era ceva muzical în el, de parcă doreau să ne comunice ceva.

— Veniţi încoace, strigă domnul Pizarro iar noi ne-am adunat roată.

Domnul Marechal îngenunchease lângă o urmă lată de zece centimetri şi lungă de mai mult. Ne-o arătă.

— Iată. Priviţi nisipul din adâncitură. Nu pare să fie mai veche de două ceasuri. Poate mai puţin, adăugă el mirosind aerul.

Domnul Pizarro aduse câinii în faţă şi le dezlegă lesele, iar ei mirosiră urma şi începură să se agite. Urmă un moment palpitant să-i vedem adulmecând şi apoi ţâşnind înainte, hămăind şi urlând. Acum că erau la treabă, lătratul suna altfel. Am pornit, tropăind după ei, urcând şi coborând dealurile nisipoase. M-am bucurat că purtam sandale care se goleau de nisip la fel de repede cum se umpleau.

Este uimitor să constaţi ce diferenţe de teren şi vegetaţie pot produce minore variaţii ale vântului, temperaturii şi mai ales ale umidităţii. Am alergat prin şanţuri, printre dune de nisip, prin scaieţi sau pe lângă ei atunci când am reuşit să-i ocolim, îndepărtându-ne mereu de savană. După toate probabilităţile, tigrul ieşise să vâneze şi acum se întorsese în hăţişurile unde îşi avea vizuina.

Erau momente când pierdeam din vedere câinii şi ne ţineam după ei numai după sunet. O dată câinii au pierdut urma şi s-au întors să adulmece din nou. Alergatul devenise obositor. Într-un târziu, lătratul câinilor s-a ascuţit şi am

înţeles că văzuseră tigrul. Am sosit în fugă în urma lor, la timp ca să observăm dosul portocaliu al tigrului dispărând în spatele unei protuberanţe stâncoase, în vreme ce câinii ocoleau stânca căutând o potecă de urcuş.

Dacă construcţia Nivelului Trei ar fi însemnat să se umple un volum gol cu piatră şi pământ, rezultatul nu ar fi meritat efortul. Luaţi un calculator şi socotiţi câte încărcături de navetă ar fi necesare. Cantitatea e imensă. În realitate însă, Nava nu-i decât o piatră mare, parţial scobită, iar amenajarea Nivelului Trei nu a cerut altceva decât topirea şi pulverizarea rocilor la consistenţa dorită. Grohotişul unde dispăruse tigrul nu constituia decât o gigantică ploaie de piatră, lăsată acolo unde căzuse.

Câinii se avântară înainte aproape imediat. Ţipând, am coborât în goană panta şi am urmat lătratul câinilor. Printre stânci şerpuia o potecă, care la un moment dat se spintecă în două, o parte conducând în sus, departe de zgomot, iar cealaltă ducând direct spre hărmălaie.

Abia răsuflând, domnul Marechal indică cu mâna spre poteca ducând spre vârf şi exclamă către asistent:

— Ia-o cu câţiva puşti pe-acolo.

Eu l-am urmat pe el drept înainte. Într-o clipă am ajuns la o deschidere între stânci, iar acolo, înconjurat şi repezindu-se la câini, se afla tigrul. Era purpuriu, cu umerii proeminenţi şi un cap rău, triunghiular. Colţii păreau prea mari pentru faţa lui îngustă. Era la fel de nefolositor ca un jucător profesionist de fotbal, şi la fel de decorativ, elegant şi dramatic. Ne-am împrăştiat în cerc în jurul lui. Câinii săreau pe flancuri, dar se retrăgeau rapid când el dădea să îi lovească. Încercase să scape pe cealaltă parte a deschiderii stâncoase, însă câinii nu-i lăsaseră nici o şansă. În vreme ce-l înconjuram, unul din câini anticipă greşit mişcarea tigrului şi fu transformat într-o masă sângerândă.

Apoi, pe faleza de deasupra se iviră domnul Pizarro şi patru copii.

Priviră în jos spre zgomot, sânge şi praf.

Unul din ei era David Farmer, aproape la fel de maestru în gafe ca şi Riggy Allen. Poză pictural pe vârful stâncii şi, n-

am nici o îndoială, era gata să strige să-l privim când se dezechilibră. Unul din picioare i se îndoi, iar el alunecă pe faţa stâncii, aterizând greoi chiar pe tigrul furios.

Speriat, animalul ţâşni înainte peste câinele doborât.

Tigrul mârâi şi se năpusti spre cercul de oameni din jur. Din nefericire, mă alese tocmai pe mine. Fără să stau pe gânduri, am ridicat piatra în mână şi, fie că am aruncat-o bine sau nu, l-am lovit exact în bot. A fost semnalul pentru un baraj de pietre, iar bietul şi năucul tigru se retrase înapoi spre stâncă. Cei de sus aruncau şi ei cu pietre.

Cercul începu să se strângă, nimeni nefiind suficient de îndrăzneţ să-i facă faţă singur, însă căpătând curaj de la cei ce se mişcau alături.

Apoi, repezindu-se exact ca şi câinii, Jimmy îi flutură cuţitul în faţă.

Animalul se zburli şi vru să muşte. Atenţia tigrului fiind reţinută de Jimmy, Att, pe care nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva, sări în spatele fiarei şi îi împlântă adânc cuţitul între coaste.

Cu un răget de durere, tigrul se scutură aruncându-l pe Att de pe umeri.

După care fu acoperit de noi toţi, ţipând şi agitând cuţitele. În câteva secunde era mort. După ce ne-am dat deoparte, el a rămas acolo, o grămadă informă, moale şi fierbinte, cu blana brăzdată de şiroaie de sânge.

David Farmer s-a ales cu un picior rupt, Bill Nieman cu un umăr dislocat şi însângerat. Tigrul îl lovise chiar înainte de a muri. Eu aveam doar o zgârietură şi o tăietură de cuţit ceva mai mare, dar nu de la cuţitul meu.

Domnul Marechal avusese dreptate. Încerci un sentiment de forţă ştiind că eşti capabil să omori ceva atât de frumos, viu şi periculos precum un tigru. Acelaşi sentiment de forţă îl ai şi dacă apeşi un trăgaci de la cinci sute de metri distanţă. Noi omorâsem însă tigrul pe terenul său. Îl urmărisem pe jos, îl încolţisem şi îl ucisesem. Ne făcea să ne simţim demni de ceva deosebit.

Înveţi totodată să te cunoşti mai bine. Înveţi de la o urmă de labă privită de la treizeci de centimetri distanţă.

Înveţi despre sânge. Şi mai descoperi că o vânătoare de tigri se poate termina cu o durere de gât.

Oricare ar fi fost efectele pozitive ale vânătorii tigrului, nu poate fi negat faptul că luna noiembrie a reprezentat pentru noi un timp de crescândă nelinişte şi tensiune. Veselia nu mă mai caracteriza. Deşi mintea îmi spunea, aşa cum mi-o repetase de multe ori în ultimele luni, că încercarea se va dovedi cea mai simplă dintre aventuri, stomacul meu refuza să se lase convins. Încercam să mă port frumos cu oamenii, dar spre sfârşitul lunii abia dacă mai reuşeam să vorbesc cu cineva, nu mai pomenesc de purtare acceptabilă. Somnul îl aveam agitat. Într-o noapte m-am trezit ţipând, lucru care nu mi se mai întâmplase de ani de zile.

Cea mai grea era aşteptarea. Dacă aş fi putut alege, la mijlocul lui noiembrie aş fi hotărât să plec în clipa aceea şi nu să mai aştept. În schimb, deveneam tot mai nervoasă.

Am izbutit chiar să mă cert cu Jimmy şi nu era lucru uşor, parte datorită firii sale, parte datorită apropierii dintre noi. Deşi fiecare coboară separat, după aterizare ai voie să-ţi uneşti forţele cu un coleg.

Intenţionasem să fac echipă cu Jimmy şi sunt convinsă că el gândea la fel, însă disputa noastră a pus capăt unor astfel de planuri.

Cearta a început cu o remarcă intransigentă a mea despre Mâncătorii de Praf. Am spus ce gândeam, dar poate că nuanţasem prea mult de dragul emfazei. În orice caz, domnul Mbele s-a simţit obligat să comenteze:

— Credeam că ai trecut de această fază, Mia. Pentru mine este un lucru important. Nu-mi plac categorisirile simpliste. Unii din strămoşii mei au fost persecutaţi odată şi consideraţi inferiori numai pentru că aveau culoarea pielii mai închisă.

Era prostie curată; pielea mea e mai închisă la culoare decât cea a domnului Mbele şi nu mă simţeam inferioară nimănui.

— Dar pielea nu constituie o diferenţă esenţială, pe când ce susţin eu da, am replicat. Pur şi simplu, nu sunt la fel de buni ca noi.

În drum spre casă, Jimmy a încercat să îmi explice:

— Îţi aminteşti lucrările de etică pe care le-am scris iarna trecută?

— Da.

— Mi s-a părut atunci că eşti de acord cu principiul lui Kant, de a trata pe toţi oamenii atât ca mijloace de devenire cât şi ca scop în sine.

— Nu l-am atacat.

— Atunci cum de poţi vorbi aşa despre colonişti?

— Mă rog, şi ce te face pe tine să crezi că Mâncătorii ăştia de Praf *sunt* oameni? am întrebat.

— Ah, vorbeşti exact ca tatăl tău, spuse Jimmy.

De aici a început cearta. Jimmy nu se bate cu nimeni, cel puţin nu a făcut-o niciodată de când îl cunoşteam eu, iar eu nu mă mai bătusem cu cineva de mai bine de un an. Cu toate acestea, am ajuns foarte aproape de o încăierare. Am terminat plecând în direcţii opuse, fără să ne mai vorbim. Şi i-am dat lui Jimmy înapoi insigna cu cei doi munţi. Astea s-au întâmplat vineri seara, cu o noapte înainte de ziua mea.

Jimmy nu a venit la aniversarea mea. Ziua când am împlinit paisprezece ani a fost o zi anostă. La fel a fost duminica. Luni, am plecat în Încercare.

Partea a III-a:
O educaţie universală

14

În teorie, există două modalităţi de a face faţă Încercării – metoda broaştei ţestoase şi metoda tigrului. Metoda broaştei ţestoase îţi cere să sapi o groapă unde să te ascunzi timp de o lună, evitând încurcăturile, necăutând nimic nou. Metoda tigrului presupune să cercetezi, să umbli, văzând ceea ce este de văzut. Nu-i nici o îndoială că metoda tigrului este mult mai periculoasă. Pe de altă parte; nu există dubii că-i mai palpitantă. Nici unul din instructori nu şi-a permis să ne recomande o metodă sau alta, iar pe ţestoasă nu se punea nici un stigmat oficial, deşi categoric, tigrul se bucura de prestigiu. Uneori discutam ce metodă vom alege. Riggy era hotărât să fie o broască ţestoasă.

— Vreau să mă întorc acasă şi beneficiez de o şansă mai mare dacă voi fi broască, spunea el.

Asta ca să observaţi ce se întâmplă când un tip repezit începe să gândească.

Att nu vorbea despre planurile sale, în schimb Jimmy declară că va fi un tigru. Pe vremea când plănuiam să fac echipă cu Jimmy, şi eu voiam să fiu tigru. După ce am hotărât însă că voi rămâne singură, mi-am domolit avântul felin la aproximativ şaizeci la sută. Consideraţi-mă un tigru şovăitor.

M-am trezit dis-de-dimineaţă pe întâi decembrie şi am mers să-mi pregătesc singură masa. Am găsit şi micul dejun şi pe tata aşteptându-mă. Am mâncat în tăcere.

Când am fost gata de plecare, tata îmi spuse:

— La revedere, Mia. Mama şi cu mine vom fi aici să te întâmpinăm când te vei întoarce acasă.

L-am sărutat şi i-am spus la revedere.

Apoi am luat trenul pneumatic în jos până la Poarta 5, pe Nivelul Trei. Purtam pantofi rezistenţi, pantaloni, o cămaşă subţire şi alta groasă. Aveam la mine cuţitul şi pistoletul, cortul-balon, sacul de dormit, câteva obiecte personale, schimburi de îmbrăcăminte, o haină verde, cu roşu şi cu galben, mâncare şi, cel mai important, semnalizatorul

pentru Preluare. Acesta, un aparat de şapte centimetri pe cinci, constituia unicul meu contact cu naveta de transport. Fără el, fără un semnal la momentul potrivit, eram ca şi moartă din punctul de vedere al Navei.

Tăcut ori mort, în ambele cazuri nu te întorceai acasă.

L-am luat pe Ninc, poneiul meu prostuţ şi robust, am luat harnaşamentul şi le-am dus în tren. Apoi am ajutat-o pe Rachel Yung să facă acelaşi lucru şi împreună am plecat spre Nivelul Unu şi hangar. Am încărcat totul la bordul navetei şi am ieşit afară să aşteptăm.

Aici nu cântau fanfare, nu se găseau decât navetele frumos aliniate în faţa rampelor, oameni trebăluind în galeria stâncoasă şi noi. Eram ignoraţi – vedeţi dumneavoastră, era posibil să nu ne mai întoarcem.

Unul câte unul copiii au sosit, au încărcat bagajele la bord, apoi au ieşit alăturându-ni-se afară. Nu făceam mult zgomot, exceptându-l pe Riggy care spuse o glumă, râzând de unul singur. Nimeni altul nu zâmbi.

Trebuia să plecăm la opt. La opt fără un sfert apăru domnul Marechal, ne ură noroc şi dispăru. Noua lui grupă se întâlnea pentru prima dată în după-amiaza aceea şi probabil le memora deja numele.

Eram şaisprezece fete şi treisprezece băieţi. Lipseau David Farmer şi Bill Nieman, în convalescenţă după vânătoare. Urmau să aibă o altă şansă în trei luni, dar nu le invidiam aşteptarea. Mai ales după ce noi aveam să ne întoarcem şi să fim adulţi, spre deosebire de ei.

Cu puţin înainte de opt, George Fuhonin şi domnul Pizarro au sosit în hangar. George era spiritual şi bine dispus, în ciuda orei matinale.

Stăteam lângă rampă, iar el se opri lângă mine.

— Ei, ziua cea mare în sfârşit, mi se adresă el. Ţi-aş ura noroc dac-aş socoti că ai nevoie, Mia, dar nu cred că trebuie să-mi fac griji în privinţa ta.

Nu ştiam dacă să apreciez sau nu încrederea lui.

Domnul Pizarro urcă jumătate de rampă, se întoarse spre noi şi ne făcu atenţi:

— Toată lumea la bord.

Ne-am ocupat locurile. Înainte să intru, m-am oprit în vârful rampei şi am aruncat o privire pătrunzătoare spre casă, poate ultima din viaţa mea. După ce ne-am aşezat, George ridică rampa.

— Pornim, rosti el în microfon. Zece secunde până la cădere.

Aerul ieşi din tuburi, barele de susţinere se retraseră, iar noi… pur şi simplu am căzut. George nu trebuia să procedeze în acest mod. Cu tata la bord n-ar fi îndrăznit niciodată. Stomacul mi-a zburat puţin în sus, apoi s-a liniştit. George are un ciudat simţ al umorului şi consideră că-i amuzant să facă pe pilotul cel grozav, dacă nu e prins.

Att şedea alături. Se întoarse spre mine, ca şi cum şi-ar fi adunat în sfârşit curajul să spună ceva dificil.

— Mia, mă întrebam… crezi c-ai vrea să mergem în echipă?

După un moment, i-am replicat:

— Îmi pare rău, Att, dar cred că nu.

— Jimmy?

— Nu. Voi merge singură.

— Oh, spuse şi după câteva minute se ridică, îndepărtându-se.

Bănui că era ziua mea de maximă popularitate deoarece, puţin mai târziu, şi Jimmy veni lângă mine. Eram cufundată în gânduri şi nu l-am văzut apropiindu-se. Tuşi uşor, iar eu am ridicat ochii.

Parcă cerându-şi scuze, îmi zise:

— Mia, întotdeauna am crezut că după lansare ne vom întâlni împreună. Dacă tu vrei, eu sunt pentru.

Încă mă mai obseda ultima sa replică, aceea că sunt o snoabă, aşa că i-am replicat „Nu”, iar el a plecat.

Asta m-a deranjat. Dacă i-ar fi păsat cât de puţin, ar fi trebuit să insiste şi atunci m-ar fi convins.

Epitetul folosit de el continua să mă agaseze. Trebuise să-l aducă în discuţie şi pe tata, dar pe mine nu tata mă convinsese. Oamenii care trăiesc pe planete *nu pot* fi oameni. Nu au nici o şansă să înveţe să se poarte, aşa că ajung să fie asemeni celor două personaje pe care le

întâlnisem prima dată când coborâsem pe o planetă. Iar acasă auzisem o grămadă de poveşti. Dacă tu şi tatăl tău ajungeţi la aceeaşi concluzie inevitabilă, bazată pe fapte, asta nu înseamnă că el te-a convins pe tine.

Eu singură ajunsesem la această concluzie. Şi spuneţi-mi, eşti snob dacă nu-ţi plac oamenii care nu sunt oameni?

Planeta unde fusesem coborâţi se numea Tintera. Tata îmi spusese acest lucru la micul dejun, navigând oarecum aproape de limitele regulamentului.

Dar nu constituia cine ştie ce încălcare a regulilor, dat fiind faptul că amândoi ştiam la fel de bine că eu nu auzisem niciodată de Tintera. Ultimul nostru contact cu planeta, şi nu ştiam de nici un altul mai recent, data cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă. Ştiam că încă există o colonie şi atât. Consiliul discută întotdeauna înainte lansările pentru Încercare şi un interval atât de mare de tăcere oferise un subiect important de discuţie. Planeta se afla însă confortabil de aproape, încât până la urmă au continuat mai departe acţiunea. Ca ei să n-o facă, tata ar fi trebuit să ridice anumite obiecţii şi practic asta nu putea, tocmai datorită mie.

Când am ajuns deasupra Tinterei, George a început să ne dea drumul rând pe rând. Am zburat o vreme dinspre răsărit deasupra mării, apoi am coborât deasupra unor dealuri împădurite. George localiză un luminiş şi ateriză. După ce ne-am oprit, a coborât rampa.

— OK, rosti în microfon. Să pornească primul.

Ordinea în care se părăseşte naveta e pur întâmplătoare şi depinde de personalitatea fiecăruia. Atâta vreme cât coboară cineva, pe ei nu-i interesează cine anume pleacă. Jimmy îşi adunase tot echipamentul înainte de aterizare. Imediat după ce rampa fu lăsată jos, îi făcu semn domnului Pizarro că pleacă şi îşi conduse calul afară. Era de aşteptat din partea lui Jimmy. Domnul Pizarro îl bifă pe listă, iar o clipă mai târziu ne aflam din nou în aer.

Am început să-mi verific propriul bagaj, asigurându-mă că am totul la mine. Îl verificasem înainte şi oricum nu

aveam cum să înlocuiesc un obiect lipsă, însă nu mă puteam opri să o fac.

La următoarea oprire i-am spus domnului Pizarro „Cobor eu acum”, luând-o înaintea lui Venie, care se aşeză la loc. Am apucat frâiele lui Ninc. Nu am legat echipamentul, ci l-am aruncat pe şa şi am coborât rampa. Pornirea mea n-avea nici o legătura cu Jimmy. Pur şi simplu voiam să cobor şi să scurtez aşteptarea.

I-am făcut semn lui George să vadă că sunt gata şi că plec, iar el flutură din mână în vreme ce ridica rampa. Apoi naveta se ridică impersonal în aer, în timp ce eu îl ţineam strâns pe Ninc să nu se sperie.

Într-o clipă dispăru. Culoarea ei gri-albastră se confunda cu cerul, astfel că nu am fost sigură când a dispărut complet din raza mea vizuală.

M-a lăsat acolo, Tânăra-Fată-Educată, Iadul-pe-Roţi. Eram capabilă să construiesc a cincisprezecea parte dintr-o cabană de lemn, să omor a treizeci şi una parte dintr-un tigru, să sărut, să merg pe poante, să traversez o cursă cu obstacole şi aveam şanse să omor pe cineva (în teorie) cu mâinile goale. De ce trebuia să-mi fac griji?

Am supravieţuit acelei prime zile – prima din treizeci. Era rece, aşa că am îmbrăcat haina colorată, apoi am aranjat şaua pe Ninc, mi-am prins sacul de dormit şi am urcat pe cal. Nu m-am grăbit, ci am luat-o uşurel prin pădure, întocmindu-mi în minte o listă de priorităţi, de lucruri pe care trebuia să le fac şi în ce ordine anume. Lista suna în felul următor:

Lucrul cel mai important era să rămân în viaţă. Să găsesc de mâncare, în plus faţă de puţinele rezerve pe care le aveam la mine. Şi un adăpost mai bun decât cortul-balon – eventual să-l construiesc.

Al doilea punct, studiul teritoriului. Să văd cum arată oamenii şi peisajul.

Al treilea, să caut şi alţi copii, dacă acest lucru se dovedea posibil.

Nu fusesem lăsată la prea mare distanţă de Jimmy, iar Venie ori altcineva nu putea să se găsească prea departe în cealaltă direcţie.

Gravitaţia Tinterei era o idee mai scăzută, ceea ce nu mă deranja defel. La urma urmei este mai bine să te simţi mai uşor pe picioare, decât să fii greu. Sau mai rău, să ai un cal obosit. Solul de sub coroanele arborilor era accidentat. Erau momente când trebuia să cobor din şa şi să merg pe jos, căutându-mi drumul printre copaci sau ocolind cine ştie ce formaţiune stâncoasă.

M-am oprit destul de devreme. Singură şi simţindu-mă ca atare, confruntată de schimbarea Cvartalului Geo, cald şi primitor, cu această lume cenuşie şi rece, eram gata să aprind un foc, să mănânc şi să mă culc la o oră pe care acasă aş fi considerat-o imposibilă.

Am localizat o mică adâncitură cu un izvor şi mi-am instalat cortul acolo.

Am terminat de mâncat odată cu lăsarea întunericului şi am intrat în cort, dar nu am aprins lumina. Chiar la adăpost mă simţeam înfrigurată, cum mă simţisem în săptămâna când făcusem injecţia de vaccin general. Mă durea tot trupul. Dacă nu ar fi fost nepotrivită ziua, aş fi considerat că mi-a sosit ciclul, iar dacă n-ar fi fost atât de improbabil, aş fi zis că sunt bolnavă. Mă simţeam mizerabil.

M-am ghemuit în sacul de dormit şi am început să plâng. Uram din tot sufletul planeta aceasta nenorocită, eram furioasă pe Jimmy pentru că mă lăsase singură, şi nici de mine nu eram deloc mulţumită. Nu mă aşteptasem ca Încercarea să se deruleze astfel. Atât de singură, atât de ciudată. Călărind pe durata după-amiezii, speriasem câteva animale mari. Erau arătări lipsite de graţie, cu picioarele noduroase şi capetele pătrate lăsate în jos. Când ne-au observat pe Ninc şi pe mine, le-au săltat şi ne-au privit fix. Aveau tipul de coarne care cresc anual – cerbi.

După o clipă s-au ridicat şi au luat-o la fugă bălăbănindu-se, dispărând în trombă în tufişuri. Recunoşteau un străin atunci când vedeau unul, iar eu ştiam că sunt intrus. Nu am adormit uşor.

Dimineaţa soarele a răsărit. Era rece, dar ziua era mai luminoasă.

După ce am plecat la drum şi soarele s-a ridicat pe cer, vremea s-a mai încălzit, căldura soarelui şi răcoarea vântului echilibrându-se reciproc.

Nu mă simţeam mult mai bine, dar încercam să fiu ocupată iar aceasta mă determina să nu mă gândesc la necazuri. Am descoperit dezavantaje nebănuite metodei broaştei ţestoase. Îmi lăsa la dispoziţie mult prea mult timp să trec în revistă grozăviile planetelor în general şi ale acestui loc în particular, fără să mai menţionez sentimentul de abandon şi de singurătate. Nu puteam să le suport. Trebuia să fiu un tigru, să-mi ocup mintea dacă nu pentru altceva.

Aşa că dimineaţa am împachetat totul şi am pornit cu Ninc pe circumferinţa unui cerc larg, cea mai eficientă metodă de cercetare.

Ţinutul continua să fie accidentat. Dacă aş fi urmat linia solului n-ar fi fost greu, dar aşa, străduindu-mă să mă deplasez în spirală, era destul de dificil. Deseori a trebuit să cobor şi să-l conduc pe Ninc de căpăstru.

Într-unul din aceste momente, un animal mic mi-a tăiat calea. Mai văzusem alte animale prin copaci, dar nici unul aşa de aproape. Am scos pistolul imediat ce l-am văzut. Primul foc al pistolului sonic nu nimeri, raza de ochire bătând în stânga din cauză că Ninc şi-a găsit tocmai atunci să-şi mişte capul caraghios. Am tras din nou şi de această dată l-am lovit. Un pistol sonic constituie o armă foarte eficace la mică distanţă.

L-am tras pe Ninc după mine şi în vreme ce mă aplecam să ridic vânatul, din tufişuri a răzbătut foşnetul unui trup în mişcare. Arătarea ce stătea acolo nu avea cum să nu uimească. Stătea pe două picioare şi era acoperită cu un păr gri-verzui. Drept faţă avea o mască pătrată, animalică. Am avut sentimentul că tocmai o lipsisem de masa de prânz.

Ne-am privit. Ninc sforăi şi vru să dea înapoi. I-am lăsat frâul liber, cu speranţa că nu o va lua la fugă. Am inspirat

adânc să-mi potolesc bătăile inimii, apoi m-am îndreptat direct spre arătare cu pistolul în mână. Am strigat „Huuu, pleacă de aici!”, fluturând din mâini. Am ţipat din nou, iar după un moment de nesiguranţă, ea a dat din cap şi a fugit.

M-am întors şi l-am apucat pe Ninc, simţindu-mă surprinzător de bine.

Mă gândisem la deprimarea mea, la starea mizerabilă ca de după un vaccin şi deodată mi-am dat seama că mai degrabă aş fi renunţat la pistol decât la ser. Pariez că mai mulţi exploratori de pe bătrânul Pământ au murit din cauza cine ştie căror boli decât din cauza animalelor, accidentelor şi aborigenilor luaţi la un loc.

Am tot mers până când lumina a început să pălească. Animalul omorât se dovedi comestibil: o chestie care ţine de noroc. Pe durata Cursului de Supravieţuire avusesem ocazia să mănânc lucruri atât de ciudate, încât mă întreb cum de le suportase organismul (scopul demonstraţiei fiind, bineînţeles, acela că lucrurile cele mai uluitoare te pot menţine în viaţă). Eu făcusem mai mult decât să găsesc ceva care să mă ţină în viaţă, aşadar mă descurcasem minunat. Când am terminat de mâncat eram deja foarte obosită şi, de această dată nu mi-a fost greu să adorm.

Drumul l-am descoperit în ziua următoare. Călăream şi cântam.

Nu-mi plac oamenii care nu cântă când se află singuri. Mi se par prea sobri.

Măcar să fluiere, oricine poate asta. Deci, călăream şi cântam în momentul în care m-am apropiat de creasta dealului. Am privit în jos şi printre copaci am zărit drumul. Am coborât dealul cu Ninc, pierzând drumul din vedere pentru o vreme, însă l-am găsit imediat după ce am ieşit din hăţişul verde, maro şi cenuşiu. Cotea în faţă şi în spate, urmărind curba de nivel a solului, fără să încerce să taie pământul pentru o cale mai dreaptă. Era un drum îngust şi prăfuit, cu urme de căruţe şi de cai şi de altele pe care nu am reuşit să le identific. Erau şi grămăjoare de bălegar, însă nu de cal.

Pătrunsesem în atmosfera Tinterei dinspre vest, survolând oceanul şi ştiam că nu mă găseam foarte departe de el. Părea foarte probabil ca unul din capetele drumului să conducă spre coastă. Desigur, nu intenţionam câtuşi de puţin să merg în direcţia aceea, deoarece văzusem deja un ocean şi-mi era suficient. Cota mea de oceane se umpluse. O axiomă spune că toate drumurile duc undeva, prin urmare am pornit spre est, către interiorul continentului.

Trei ore mai târziu am dat ochii cu primii călători. Am luat o curbă străjuită de copaci şi l-am oprit pe Ninc. În faţa mea, mergând în aceeaşi direcţie cu mine, se găseau cinci oameni călări, mânând o turmă de animale dintre cele mai urâte pe care le-am văzut vreodată. În vreme ce mergeau, creaturile scoteau un sunet jos, ciudat şi înfiorător şi se îngrămădeau unele în celelalte.

I-am privit, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. O clipă am dat să mă întorc şi s-o iau în cealaltă direcţie. Ştiam însă că odată şi odată trebuia să-i întâlnesc pe localnici dacă mă hotărâsem să fiu tigru. La urma urmei, nu erau decât nişte Mâncători de Praf. Numai Mâncători de Praf.

L-am îndemnat şi Ninc a pornit din nou. Apropiindu-mă, am reuşit să arunc o privire mai atentă asupra creaturilor şi mi s-a părut că se înrudeau cu aceea pe care o întâlnisem în pădure cu o zi înainte. Arătau cu totul inuman. Erau verzi şi groteşti, cu trupurile scunde şi încheieturi noduroase, picioarele le erau lungi iar capetele pătrate. Mergeau însă pe picioarele dinapoi, iar labele le aveau prehensibile, ca nişte mâini, de ajuns să dea o alură de umanitate. Nişte caricaturi.

Călăreţii aveau cu toţii arme în sacii şeilor şi păreau nervoşi ca pisicile cu pui. Unul din ei ducea de frâu nişte cai de povară. Acesta mă zări şi îl strigă pe un altul ce părea a fi conducătorul. Omul îşi struni armăsarul negru şi veni spre mine.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, orice ar fi însemnat vârstă mijlocie aici. Era solid şi avea o faţă dură. Normală, dar dură. Opri când ajunse alături de mine, eu însă am

continuat să călăresc înainte, obligându-l să întoarcă şi să mă ajungă din urmă.

Eu una judec oamenii după chipul lor. Faţa nu şi-o alege nimeni, dar expresia şi-o poate controla. Dacă un om arată a fi rău, în general cred că şi este, şi continui să cred asta până mi se oferă motive serioase să îmi schimb părerea. Bărbatul părea rău şi de aceea am continuat să înaintez. Mă făcea să mă simt nervoasă.

— Car' să fie motivu de umbli p-acilea, băiete? Să-ţi fi ieşit cumva din minţi? În pădure îs Loseli evadaţi!

Aveam părul tăiat scurt şi purtam haina cea groasă împotriva muşcăturii gerului, dar tot am rămas pe gânduri. Nu eram pregătită să îl contrazic. Nu doream să zăbovesc prea mult în preajma lui, aşa că n-am rostit nici un cuvânt. Cred că v-am mai spus că în tovărăşii largi, sau atunci când mă aflu cu străini rămân tăcută.

— De und' să fii tu, dară?

Am arătat drumul din spate.

— Şi-ncotro mergi?

Am arătat înainte. Nu prea aveam alt drum de ales. Individul se arătă exasperat. Uneori am acest efect asupra unora.

Între timp ajunsesem grupul de oameni şi de animale, iar bărbatul îmi zise:

— Poa' c-ar fi mai bine să mergi cu noi d-acuma 'nainte. Păntru protecţie.

Avea un fel ciudat de a întoarce sunetele, ca şi cum ar fi avut gura plină. Era ceva nedefinit, totuşi reuşeam să-l înţeleg destul de bine. Pe scurt, voia să fac ceva ce eu nu doream.

Un alt călăreţ se apropie de noi. Bănui că ne priviseră cu toţii. Omul îi spuse şefului:

— Tipu-i tare mic, Horst. Io zic c-un Losel nici nu l-ar vide. Io zic să-l înturnăm din cale.

Călăreţul mă privi. Văzând că nu mă topesc de groază – eram speriată, dar n-avem de gând să-i las să observe – ridică din umeri, iar unul din ceilalţi izbucni în râs.

Şeful le spuse:

— Băiatu aista va merge cu noi pân’ la Midland, păntru protecţie.

Zâmbi şi impresia de pisică, de pisică sălbatică, pe care mi-o făcusem despre el se accentuă.

M-am uitat la creaturile nefericite pe care le mânau din urmă. Una din ele îşi răsuci capul şi mă privi cu ochi aurii, fără de expresie. Nu m-am simţit bine privind-o.

Am înclinat din cap şi-am spus:

— Nu cred.

Ce a făcut mai departe durul m-a surprins. Zise:

— Ba eu cred, şi întinse mâna după puşca din şa.

Am scos pistolul sonic de sub haină cu o asemenea rapiditate încât l-am surprins cu puşca numai pe jumătate scoasă.

Rămase cu gura căscată. Recunoscuse arma şi nu dorea deloc să fie prăjit.

M-am adresat tuturor:

— Scoateţi uşurel puştile şi lăsaţi-le încet jos.

Mi-au dat ascultare, privindu-mă mereu cu ochi îngrijoraţi. După ce toate armele au ajuns să se odihnească pe pământ, le-am spus:

— În regulă. Să mergem.

Nu voiau să se mişte. Nu voiau să lase puştile acolo şi îi înţelegeam foarte bine. Horst nu spunea nimic. Mă privea cu ochii îngustaţi, făcându-mă să doresc să mă văd plecată.

Unul din ceilalţi ridică o mână şi rosti cu glas linguşitor:

— Uite ce-i, puştiule…

— Gura, am spus cu tonul cel mai veninos pe care l-am putut fabrica, iar el a tăcut. Am fost puţin surprinsă. Nu credeam că sunasem atât de rea. Sau poate că el n-a vrut să întindă prea tare coarda şi să fie împuşcat de un puşti nebun.

După douăzeci de minute de călărit uşor pentru noi şi de mers dificil pentru creaturi, am spus din nou:

— Dacă vă vreţi puştile înapoi, atunci puteţi merge să le luaţi.

Am înfipt pintenii în coasta lui Ninc şi am pornit înainte. La prima curbă m-am uitat înapoi şi am văzut pe patru

dintre ei păzind creaturile şi caii de povară, în vreme ce al cincilea ridica în aer o dâră de praf în urma sa.

Am clasat episodul la capitolul „înregistrează şi ţine minte pentru analiză” şi mi-am continuat drumul, simţindu-mă bine. Cred că am şi chicotit. Câteodată chiar reuşesc să mă conving că sunt Iadul-pe-Roţi.

15

Aveam nouă ani când tata mi-a dăruit o moştenire de familie, păpuşa pictată din lemn pe care străbunica mea o adusese de pe Pământ, cea cu unsprezece păpuşi mai mici în interior. Prima dată când am deschis-o fusesem complet uimită, şi de aceea îmi place să-i privesc pe alţii desfăcând-o pentru prima oară. Probabil aceeaşi expresie o aveam întipărită acum pe faţă, continuându-mi drumul.

Mai întâi am remarcat câmpiile. Pe măsură ce înaintam iar ziua se scurgea, ţinutul se deschidea într-o vale largă, iar copacii cedară locul câmpiei. Pe câmpuri, supravegheaţi şi păziţi de gărzi, lucrau unele din creaturile păroase şi verzui. Faptul m-a surprins, deoarece cele pe care le văzusem mai devreme păreau speriate şi nefericite, şi cu siguranţă nu arătau capabile să numere până la unu, darămite până la zece, ca să nu mai vorbim de muncă, fie ea şi dirijată de către alţii. M-am simţit totuşi uşurată. Crezusem că sunt animale crescute pentru carne, iar ele erau prea umanoide ca acest gând să fie suportabil.

În vale drumul se lărgi şi de două ori am întâlnit intersecţii. Am depăşit mai multe grupuri de trecători, iar o dată am fost depăşită la rândul meu de o pereche de cai în galop şi o trăsură. Am întâlnit care şi cai, oameni mergând pe jos. Am trecut pe lângă ceea ce părea să fie o tabără, aşezată între drum şi câmp. Erau acolo o căruţă şi un cort; o femeie întindea nişte rufe la uscat. Alături se găsea o fântână şi o construcţie mare din lemn, fără acoperiş. Nimeni nu m-a întrebat nimic.

Am depăşit o căruţă teribil de încărcată, acoperită cu un coviltir şi condusă de cel mai bătrân om pe care l-am văzut în viaţa mea. Avea părul alb şi o faţă roşie, ridată. În timp ce treceam tropăind cu Ninc pe lângă el, a ridicat o mână bătrână şi bătucită şi mi-a făcut semn.

— Ziua bună, zise.

— Bună ziua, am răspuns fluturând la rândul meu din mână, alegându-mă cu un zâmbet.

După-amiază am intrat în oraş. La început oraşul a fost un punct nedefinit, însă până la urmă am ajuns la el – parcă descopeream ultima păpuşă. Am intrat pe un drum murdar, de pământ, într-un oraş de piatră, cărămidă şi lemn. Până să reuşesc să-l traversez, eram deja cutremurată toată. Palmele îmi transpirau, dar nu de fericire. Erau reci şi capul îmi vâjâia.

La marginea oraşului se afla agăţată o tăbliţă pe care era scris MIDLAND.

Oraşul părea construit manual şi era îngrămădit, arhaic.

Anacronic, da, ca şi cum aici nu s-ar fi auzit decât de cele mai simple maşinării cu putinţă.

Am trecut pe lângă nişte băieţi ce jucau leapşa în praful străzii şi am văzut că una din clădiri constituia sediul unui ziar. În vitrina clădirii era lipită o fâşie de hârtie cu INVAZIE! tipărit cu litere de-o şchioapă. Un om cu haine zdrenţuite stătea în faţă şi încerca să desluşească sensul cuvântului.

Studiam curioasă tot ce vedeam, dar mai ales studiam oamenii. Am văzut băieţi jucându-se, însă doar două fetiţe şi numai însoţite de familii.

După cum ştiţi deja, sunt câteva lucruri care nu îmi plac. Purtatul pantalonilor e unul dintre ele. Aici era bine că-i aveam, întrucât îmi ţineau de cald şi-mi protejau picioarele, însă nu i-aş purta decât din necesitate. Băieţii şi bărbaţii din oraş purtau pantaloni, femeile şi fetele nu. În schimb purtau nişte haine ce-mi păreau tare ciudate, dar care plăceau ochiului. Oricum, stânjeneau mersul la fel de mult ca atunci când ai fi avut picioare legate şi n-aş fi îndrăznit să parcurg nici măcar o sută de metri în ele. De călărit nici nu s-ar mai fi pus problema. Am decis prin urmare că pantalonii erau preferabili unor ipotetice alternative.

Numărul de copii era covârşitor. Roiau. Se jucau în stradă în brigăzi şi regimente. Numai băieţi.

Singurele fete pe care le-am văzut alcătuiau un grup îmbrăcat în uniformă, deplasându-se sub privirile de şoim ale unor gardiene.

Şcolăriţe, am presupus.

Mai mult de jumătate din oamenii pe care i-am văzut erau copii – mult mai mult de jumătate. În clipa când am văzut o familie laolaltă, mintea mi s-a luminat. Un tată, o mamă şi o brigadă de copii – nu mai puţin de opt. Asemănarea dintre ei nu lăsa loc de îndoială.

Aceşti oameni erau Liberi Născători! Adevărul m-a izbit ca o lovitură de ciocan. Primul lucru pe care-l înveţi de mic copil sunt consecinţele unei politici liberale în privinţa naşterilor. N-am rezista nici o generaţie dacă ne-am înmulţi ca animalele. O planetă reprezintă o Navă supradimensionată, iar locuitorii Tinterei, asemeni nouă, erau moştenitorii unei planete distruse de Suprapopulaţie. Ar fi trebuit să ştie ce anume fac.

Desigur, o planetă diferă destul de mult de o Navă ca să nu aibă restricţii la fel de drastice cum avem noi, însă o oarecare planificare e totuşi necesară. Nu există nici o scuză pentru opt copii într-o familie – şi asta numărându-i doar pe cei prezenţi şi capabili să meargă singuri! Cine ştie câţi alţii, mai mari ori mai mici, existau pe lângă aceştia?

Imoralitatea fenomenului mă îmbolnăvea. Mă înspăimânta şi mă umplea de repulsie în acelaşi timp. Intrasem în panică. Erau prea multe lucruri care nu-mi plăceau şi nu le înţelegeam. L-am condus pe Ninc la pas până la marginea oraşului şi ajunsă acolo, l-am lovit şi am pornit la galop.

Am fugit destul de mult până l-am strunit iarăşi la pas. Nu mă puteam împiedica să nu doresc să-l am alături pe Jimmy, ca să vorbesc cu el. Cum să descoperi ce se petrece într-un ţinut ca acesta? Să tragi cu urechea? E-o metodă deplorabilă. Întâi, deoarece nu poţi să ştii dacă oameni vor discuta lucrurile care te interesează. Pe urmă, rişti să fii prins. Să întrebi pe cineva? Pe cine? Nu-ţi poţi permite să iei lucrurile prea uşor. Comiţi greşeala să abordezi un individ ca Horst acela şi te trezeşti cu un cucui în cap şi buzunarele golite. Cel mai potrivit lucru la care m-am gândit a fost să caut o bibliotecă, dar nu eram sigură că aici exista ceva atât de civilizat. În Midland nu văzusem nimic să semene cu o bibliotecă – doar o clădire de piatră, cu un motto sculptat

deasupra uşii: „Justiţie egală după Lege” ori „Adevărul ne e scut, iar Justiţia e spadă”. Mă rog, ceva asemănător. Nu-mi era de mare ajutor.

De-a lungul drumului apăreau semne indicând cât de departe era un loc sau altul. Unul dintre nume, Forton, era scris cu litere mai mari decât celelalte. Am ezitat o clipă, prinsă între dorinţa de a deveni o broască şi gândul de a continua ca tigru. Ştiţi, pe bătrânul Pământ broaştele ţestoase depăşeau adesea o sută de ani, în vreme ce tigrii nici pe departe nu atingeau o asemenea vârstă. După o ezitare, l-am îmboldit însă pe Ninc şi mi-am continuat drumul. Ceea ce doream era un oraş suficient de mare unde să găsesc răspunsuri fără să bat la ochi şi un loc suficient de întins în care să mi se piardă urma la nevoie. Am trăit zile când am fost fericită să cunosc locuri unde să mă ascund.

Târziu după-amiaza, pe când soarele apunea şi aerul răcoros începea să devină rece, mi s-a întâmplat un ultim lucru straniu. Mergeam din nou printre dealuri, de astă dată mai line şi cu coastele măcar în parte defrişate. Atunci am zărit pe cer naveta. Soarele în asfinţit o colora puternic în roşu. Singurul lucru la care m-am putut gândi era că ceva mersese prost şi că veniseră să ne ridice.

Am căutat în sac şi am scos emiţătorul. Naveta făcu o mişcare ce ar fi întors pe dos stomacul oricui de la bord. Era genul de manevră executată fie de un pilot foarte prost, fie de unul foarte bun, precum George Fuhonin. Am declanşat semnalul, fără să-mi pară foarte rău.

Naveta se răsuci până ajunse pe o traiectorie ce o purtă pe deasupra creştetului meu. Apoi alunecă şi se ambală atât de tare, încât mi-am dat seama că nu e vorba de pilotare excelentă, ci de simplă bâjbâială la comenzi. Trecându-mi pe deasupra, am reuşit să o observ destul de bine ca să realizez că nu era una de-a noastră. Nu se deosebea mult, însă liniile îi variau destul ca să ştiu că nu ne aparţinea.

Inima a încetat să-mi bată şi am simţit că mă doare întreg trupul.

Poate că la urma urmei nici gravitaţia nu era mai scăzută. N-ar fi trebuit să mă aştept să fie George. Ştiam la fel de bine ca oricine că înainte de o lună nu veneau să te ia acasă.

Situaţia ridica însă un alt semn de întrebare. De unde venea naveta? Sigur nu de pe planetă! Chiar dacă ai cunoştinţele – iar noi nu le-am fi dat nici unui Mâncător de Praf – ca să construieşti o navetă trebuie să stăpâneşti o tehnologie avansată.

Câteva minute mai târziu, încă mirată de întâmplare, am dat peste o tabără aproape identică cu cea pe care o văzusem în prima parte a zilei, cu aceeaşi fântână şi acelaşi ţarc cu pereţi foarte înalţi din lemn.

Mai mulţi oameni se pregăteau să înnopteze. Mi s-a părut suficient de tentant ca să nu rezist. Pe pantă se întindeau o serie de locuri, iar printre ele şerpuia o alee. Am ieşit astfel de pe drumul principal. Iniţial alesesem un spaţiu situat lângă structura de lemn, însă mirosul era atât de cumplit încât am mers mai departe.

Mi-am ridicat cortul şi am mâncat. Înainte să termin, căruţa bătrânului care îmi făcuse semn din mână pătrunse în tabără. La vreo zece metri de mine se ridica cortul unei familii cu trei copii. Copiii se iţeau la mine şi la cortul-balon, iar unul păru gata să-mi vorbească.

Atunci tatăl lor ieşi afară, mă privi cum îmi sorbeam supa şi îi luă pe puşti de acolo.

După cină, la căruţa bătrânului se aprinse un foc comun, iar oamenii se adunară în jur. Muzica mă atrăgea. Cântecele nu erau grozave, însă îmi aminteau de casă. Toată lumea din tabără se adunase acolo, aşa că am socotit că nu se va întâmpla nimic dacă mergeam şi eu. Copiilor de alături li se oferiseră locuri în faţă, iar mama lor, biata de ea, primise o buturugă pe care să se aşeze. Am rămas în spate, încercând să nu atrag atenţia.

La scurt timp după aceea, tatăl copiilor decise că sosise timpul ca mama lor să-i ia să-i culce, dar copiii nu erau de acord. Bătrânul cu părul alb propuse atunci să le spună o poveste, cu condiţia ca apoi să-şi însoţească mama la

culcare. Stăteam la lumina focului, în afara cercului de oameni, iar cu accentul bizar al bătrânului, povestea mi s-a păru tocmai potrivită.

— Povestea aiasta, începu el, mi-a fost spusă de bunica mea, iar ei tot bunica i-a povestit-o. Amu eu am să v-o zic vouă, iar voi, când veţi fi moşnegi, o s-o ziceţi la rându vostru mai departe.

Era vorba despre o fetiţă drăguţă, a cărei mamă vitregă avea dinţii de oţel şi intenţii deloc plăcute. Fetiţa avea o batistă, o perlă şi un pieptene moştenite de la scumpa ei mămică moartă, şi pe deasupra mai avea o inimă generoasă. Aşa cum s-a arătat, acestea au fost suficiente pentru a-i găsi mai târziu o casă pe măsură şi un prinţ, şi cu toţii au fost foarte fericiţi, mai puţin mama vitregă, care rămase cu pofta în cui.

Bătrânul tocmai termina povestea, iar copiii, codindu-se, se lăsau conduşi spre cort, când pe drum, la marginea taberei, se auzi gălăgie.

M-am răsucit să privesc, însă ochii mi se obişnuiseră cu strălucirea focului şi nu am văzut prea departe în întuneric.

O voce se auzi rostind:

— Să fiu dat naibii dacă mai stau înc-o zi ca aiasta, Horst. Ar fi trebuit să fim aicea de două ceasuri. Ie vina ta şi aista-i adevăru.

— Ai semnat să mergi la bine şi la greu, răspunse Horst. Dacă vrei să-ţi rămână dinţi-n gură, termină de cotcodăcit şi închide fleoanca!

Am priceput pe dată cam la ce folosea ţarcul. Şi am mai hotărât că sosise vremea să părăsesc focul de tabără. M-am ridicat şi m-am retras încetişor, în vreme ce Horst şi oamenii lui mânau animalele pe lângă foc, spre ţarc. Am tăiat-o spre locul unde-l legasem pe Ninc. Am scos sacul de dormit afară din cort şi am dezumflat balonul.

Rămânea un singur lucru de făcut, s-o şterg cât mai repede posibil de acolo.

N-am avut ocazia.

Puneam şaua pe Ninc când pe umăr am simţit o mână şi m-am răsucit.

— Ei, ei, ia te uită pe cine avem noi aicea. Horst! exclamă bărbatul.

Era cel ce glumise că nu sunt demnă nici de atenţia unui Losel. Era singur lângă mine, dar cu acel strigăt însoţitorii lui aveau să apară fără întârziere.

Am tras şaua roată de pe cal şi apoi am ridicat-o în sus lovindu-l, iar el căzu grămadă. Se ridică totuşi, aşa că am lăsat şaua şi am dat să-mi scot arma de sub haină. Şaua căzu pe el doborându-l încă o dată la pământ, însă altcineva mă prinse din spate şi-mi imobiliză mâinile.

Am deschis gura să ţip (ţip foarte bine) însă o mână aspră şi murdară mi-a acoperit-o înainte să apuc să scot un sunet. Am muşcat puternic – 400 de kilograme forţă pe centimetru pătrat sau cam aşa ceva reprezintă o muşcătură destul de bună – dar nu mi-a dat drumul.

Am început să lovesc cu picioarele, fără vreun efect. Cu o mână în jurul meu şi alta peste gură, Horst mă târî deoparte.

După ce-am ajuns în spatele ţarcului, departe de auzul celor de lângă foc, se opri şi îmi dădu drumul grămadă.

Spuse:

— Scoate tu un sunet ş-o s-am grijă să te doară.

Era un fel idiot de a pune problema, însă cumva îmi comunicase mai mult decât dacă mi-ar fi spus că-mi va rupe braţul sau gâtul. Îi lăsa la dispoziţie o gamă variată de lucruri pe care să le facă. Luna lumina destul de bine, iar el îşi examina mâna muşcată.

— Ar trebui să te rup în bătaie, zise. Măcar nu lasă sânge.

Cel pe care aruncasem şaua apăru la rândul lui, scuturându-şi capul să-şi revină. A doua oară îl lovisem tare şi căzuse rău. Când mă zări, ridică cizma să-mi pocnească una, însă Horst mă împinse de-am căzut lată şi îl apucă de haină.

— Nu, porunci el. Mergi de cată prin lucrurile copilului, vezi ce putem lua şi adă totul aicea cu cal cu tot.

Celălalt nu se mişcă. Stătea numai privind nebun de furie. Ultimii trei bărbaţi băgau animalele în împrejmuire, aşa că momentul ne aparţinea doar nouă.

— Dă-i drumu, Jack, spuse Horst cu voce ameninţătoare, iar în cele din urmă Jack se întoarse şi plecă. Am avut impresia că lui Horst nu-i păsa prea mult dacă eram sau nu lovită, dar în schimb pentru el conta cine anume loveşte.

Lucrurile nu se terminaseră. În ciuda pregătirii mele teoretice, nu eram foarte sigură că-l puteam dovedi pe Horst, dar sub haină aveam încă pistoletul.

Se răsuci spre mine şi i-am spus:

— Nu poţi face asta. N-ai să scapi.

Un lucru stupid, recunosc, dar trebuia să-i zic ceva. Îmi răspunse:

— Uite, băiete, poate că nu ştii, d-ai intrat în mare bucluc. Aşa că nu-mi da bătaie de cap.

Încă credea că sunt băiat şi nu era momentul să-l corectez. Totuşi, greşeala lui nu mă flata deloc, mai ales venind într-un moment când începusem să atrag atenţia oamenilor.

— Am să te duc la tribunal!

Râse. Un râs sănătos şi nu unul fals, ca atunci când îţi răsuceşti mustaţa. Am înţeles că nu spusesem ce trebuia.

— Mă, băiete. Nu-mi vorbi de tribunale. Io-ţi fac o favoare. Iau ce-mi trebe şi-ţi dau drumu. Ăi de la tribunal ţi-ar lua totu şi te-ar mai şi închide dup-aia. Io măcar am să te las liber.

— De ce? De ce ar face aşa ceva? am întrebat. Mi-am strecurat încet mâna sub haină. Simţeam mânerul rece al pistolului sonic.

— De câte ori deschizi gura, strigi din toţi rărunchii că vii de pe Nave, explică Horst. Aiasta-i de ajuns. Deja au un puşti de-al vostru în închisoarea din Forton.

Eram pe punctul să scot pistolul când a apărut Jack, conducându-l pe Ninc. I-am mulţumit în gând.

— Puştiu are un echipament pă cinste. Da nu-nţeleg ce face ăsta.

Ridică în mână semnalizatorul meu.

Horst îl privi cu atenţie, apoi i-l dădu înapoi.

— Gunoi, decise el. Aruncă-l.

Am ridicat arma (Iadul-pe-Roţi loveşte iarăşi!). Am spus:

— Daţi-mi cu grijă obiectul acela.

Mă priviră, iar Horst pufni pe nas.

— Nici un zgomot! Acum, daţi-mi-l uşurel.

Jack mi-l strecură în mână, iar eu l-am pus deoparte. Apoi m-am oprit cu o mână pe cornul şeii.

— Cum se numeşte copilul din Forton?

— Ne-au pomenit dă el ăi din Midland. Nu-i ţin minte numele.

— Străduieşte-te!

— Stai că-mi stă pe limbă. Stai aşa.

Am aşteptat. Brusc, braţul înarmat mi-a fost lovit puternic din spate iar arma a zburat în aer. Jack se năpusti după ea. Horst îi spuse celui din spatele meu:

— Bună treabă.

M-am simţit ca o proastă.

Horst veni spre mine, băgă mâna în buzunar şi scoase emiţătorul, singurul meu contact cu Nava şi singura speranţă pentru întoarcere. Îl lăsă să cadă jos şi rosti cu o voce mai rece decât ar fi putut să fie a mea vreodată, deoarece el unul nu se prefăcea:

— Păstrează resturile.

Îl călcă cu piciorul, dar aparatul nu se sparse. Nici măcar nu crăpă.

Furios, îl lovi din nou, mai tare, iarăşi şi iarăşi, până când se sparse în bucăţi.

Bucăţile mele!

Apoi spuse:

— Să m-amăninţi de două ori cu arma. Pă mine! Mă plesni cu palma atât de tare că mi-au ţiuit urechile. Idiot mic ce ieşti!

L-am privit şi am rostit cu voce limpede şi pătrunzătoare:

— Şi tu, nenorocit mare ce eşti!

Aş fi procedat mai bine să-mi ţin gura. Tot ce-mi aduc aminte a fost un fulger de durere când pumnul lui s-a înfipt în faţa mea, apoi nimic.

Creierul nu ţi-e de nici un ajutor dacă nu-l utilizezi.

16

Îmi amintesc vag durere, ameţeală, mişcare, însă următoarea amintire limpede a Iadului-pe-Roţi datează din clipa în care m-am trezit într-un pat, într-o casă necunoscută. O vagă impresie îmi spunea că trecuse destul timp, dar cât anume n-aveam idee. Capul mă durea cumplit şi la fel şi faţa, ori de câte ori încercam s-o ating cu un deget cercetător. Nu ştiam unde mă aflu, de ce mă aflam acolo şi de ce totul mă durea atât de tare.

Apoi, ca un balon de săpun care se sparge, momentul disocierii trecu şi memoria îmi reveni. Horst şi lovitura sa. Încercam să mă dau jos din pat când bătrânul cu povestea intră în cameră.

— Cum te simţi dimineaţa aiasta, don’şoară? întrebă el.

Faţa-i era roşie, părul alb, iar ochii coloraţi într-un albastru profund. Avea un chip puternic.

— Nu prea bine, am răspuns. De când mă aflu aici?

— De două zile. Doctoru zice că-n curând o să fii bine. Eu sunt Daniel Kutsov. Pe tine cum te cheamă?

— Mia Havero.

— Te-am găsit leşinată lângă tabără, acolo unde te-a lăsat Horst Fanger.

— Îl cunoşti?

— Îl cunosc. Toată lumea îl cunoaşte. Un om foarte rău, dar bănui că n-are cum să fie altminterea, ca negustor de Loseli.

— Creaturile acelea verzi erau Loseli? De ce se tem de ei?

— Ăia pe cari i-ai văzut tu erau drogaţi. Altminterea n-ar da ascultare. Din când în când unii s-arată mai tari ca drogu’ şi scapă în pădure. Drogu’ nu poa să fie prea puternic, c-atuncea ei n-ar putea munci. Aşa că ăi mai tari fug şi-s un pericol pentru lume, mai cu seamă pentru oameni ca Horst Fanger, cari-i cumpără de pe vapoarele ce-i aduc pe coastă. Periodic vânătorii se adună în grup şi merg s-omoare cât mai mulţi găsesc.

Eram obosită şi mintea îmi era înceţoşată. Capul încă mă durea şi când căscam mă treceau fiori. Somnoroasă, am spus:

— Sună a sclavie, drogul şi toate celelalte.

Domnul Kutsov zise blând:

— Numa Dumnezeu poate răspunde întrebării aisteia. Să fie sclavie că-mi pun caii să lucreze? Nu ştiu pe nimeni car' să spună asta. Cu omu, adevărat, e-altă poveste. Întrebarea îi dacă Loselii îs mai aproape de cal, ori de om şi sincer să fiu, la aiasta eu nu pot răspunde. Acuma culcă-te din nou iar mai târziu am să-ţi aduc ceva de mâncare.

Plecă, însă în pofida oboselii dureroase nu am adormit. Nu-mi plăcea că stau acolo. Bătrânul era un Mâncător de Praf şi faptul mă făcea nervoasă. Era drăguţ, blând, dar cum trebuia să înţeleg purtarea lui?

M-am străduit să găsesc problemei o soluţie, fără să reuşesc. Mintea nu mi se odihnise destul ca să văd lucrurile limpede. În cele din urmă am alunecat într-un somn agitat.

Domnul Kutsov îmi aduse mai târziu de mâncare şi mă ajută să mănânc, căci mâinile îmi tremurau încă. Mâinile sale în schimb erau zbârcite şi deformate. Între două îmbucături, l-am întrebat:

— De ce faceţi toate astea pentru mine?

— Ai auzit vreodată de povestea bunului Samaritean? îmi răspunse el.

— Da, am replicat. Întotdeauna am citit mult.

— Tâlcu istoriei îi că uneori binele vine şi de la oameni răi şi decăzuţi. Însă există cărţi unde zice-se că povestea a fost schimbată. În adevărata variantă, omu de pe drum îi un samaritean, rău ca nimenea alcineva, iar cel cari l-a salvat a făcut bine, iată, şi unuia ca el. S-ar putea să vii de pe Nave, da' nu-mi place să văd copiii suferind. Aşa că te tratez cum fu tratat samariteanu din poveste.

Nu prea ştiam ce să răspund. Eu nu sunt o persoană rea. Credeam că ar fi trebuit să-şi dea singur seama de asta. Nu pricepeam de ce gândea atât de urât despre noi.

Adăugă apoi, observând probabil şocul întipărit pe faţa mea:

— Îmi pare rău. Eu nu gândesc aşa de rău de Nave ca majoritatea lumii. Fără ele n-am fi aicea. Îi ceva de cari să-ţi aduci aminte în timpuri grele ca acuma. Fii dară liniştită că n-o să spui nimănui că ieşti o fetiţă de pe Nave, odihneşte-te. Casa mea îi casa ta.

Următoarea zi îmi sugeră să învăţ, spre binele meu, să vorbesc astfel încât să pot trece neobservată. Exista un sâmbure de adevăr aici.

Creierul mi se mai limpezise şi începusem să mă gândesc la o modalitate de a contacta Nava. Ca să reuşesc, poate că uneori avea să trebuiască să trec drept băştinaşă. Iar dacă nu reuşeam, la naiba! Atunci fără discuţie trebuia să par localnică.

Nu-l înţelegeam complet pe domnul Kutsov. Aveam sentimentul că ştie mai multe decât spune. Să fi făcut pur şi simplu bine unui samaritean demn de dispreţ? Nu, la mijloc era ceva mai mult. Dintr-un motiv sau altul îl interesam.

Am lucrat câteva ore bune la pronunţie în ziua aceea. O serie de schimbări erau destul de regulate – o translaţie a vocalelor, un soi de „b” în locul „p”-ului, pronunţia „ieste” în loc de „este” – însă altele păreau fără logică ori sens, deşi poate un lingvist nu mi-ar da dreptate.

Domnul Kutsov nu spunea decât:

— Nu ştiu de ce. Noi nu-l zicem aşa, aiasta-i tot.

După ce mi-a dat acest răspuns o dată, am vrut să renunţ, însă el îmi ceru să încerc din nou. M-a convins, iar acesta constituia genul de lucru care mă determină să cred că are ceva în minte. De ce-i păsa?

După o vreme, lecţiile au început să se lipească de mine. N-aş putea să vă zic cu uşurinţă toate schimbările (cred că ritmul juca un rol important), dar ureche bună aveam. Bănui că exista o regulă, dar una pe care am asimilat-o inconştient. După câteva zile progresasem frumuşel.

O dată domnul Kutsov mi-a spus:

— Nu aşa. Vorbeşti de parc-ai avea terci în gură.

Nu mă surprindea, din moment ce cu terci mă hrănea, însă orişicum, nu făceam decât să repet ce auzeam.

În timpul acelor ore discutam. Trebuie să exersezi cumva şi fără manuale la îndemână, conversaţiile picau la ţanc. Vorbind făceam greşeli, iar el mă corecta.

Pe parcursul discuţiilor noastre mi-am format o imagine mai bună asupra antipatiei pe care coloniştii (dintr-un motiv nedefinit, Mâncători de Praf nu mai era termenul ce-mi venea automat în minte, cel puţin în majoritatea cazurilor) o nutreau faţă de locuitorii Navelor.

— Nu ieste lucru uşor, spunea el. Trăim vremi foarte grele. Acuma sau altădată, atuncea când vă hotărâţi să vă opriţi, dăm cu ochii de voi, cei de pe Nave. Voi nu sunteţi săraci or înapoiaţi ca noi. Când ne-aţi lăsat aicea jos, printre noi nu erau oameni de ştiinţă or tehnicieni. Aiasta pricep. De ce s-abandoneze un loc un' puteau să folosească şi să-şi dezvolte cunoştinţele, pentru-n colţ uitat de Dumnezeu ca ăsta, fără echipament, fără perspective? Numa că noi, cei de-aicea, zicem că toţi oamenii cari-au supravieţuit sfârşitului Pământului îs moştenitori egali ai realizărilor lui. Da lucrurile nu stau aşa. Deci, când vremile îs bune, lumea ignoră şi urăşte Navele. Când vremile îs rele, lumea îi tratează pe cei de pe Nave ca pe tine or mai rău.

Înţelegeam ce spunea, dar nu pricepeam cu adevărat.

Am zis:

— Dar noi nu facem rău nimănui.

— Eu nu vă condamn, spuse rar domnul Kutsov, însă nu mă pot împiedica să cred c-aţi făcut o greşeală ce vă va costa pân la urmă.

După ce m-am înzdrăvenit, am preluat în grijă casa domnului Kutsov. Era o locuinţă mică la marginea Forton-ului, o căsuţă îngrijită, înconjurată de arbori şi de o grădină mică. Domnul Kutsov trăia singur, iar când nu ploua lucra în grădină. Când ploua, intra în casă, la cărţile sale. La fiecare două săptămâni făcea o călătorie pe coastă cu căruţa.

Nu era o afacere foarte profitabilă, însă la vârsta lui, spunea el, profitul nu mai era atât de important. Nu ştiu dacă vorbea serios sau nu.

Mi-a luat hainele, spunând că nu se potrivesc unei fete, iar în locul lor mi-a adus altele mai acceptabile din punct de vedere al localnicilor.

Aveau lungimea potrivită, dar sub umeri erau largi ca şi cum ar fi fost croite pentru o persoană mai solidă decât mine.

— Uite-aşa, exclamase el. Arăţi mult mai bine.

Totuşi a trebuit să le mai strâmtez puţin ca să-mi vină. Aveam grijă de casă; afară nu mi se dădea voie să ies. Într-un fel, nu-mi părea rău, deoarece afară ploua două zile din trei, pare-se, iar în a treia ameninţa să plouă. Îmi făceam de lucru. Domnul Kutsov continua să-mi fie tutore, până ce într-un sfârşit a decis că dacă eram atentă, mă puteam descurca într-o societate bună. Când ieşea în oraş, hoinăream prin casă.

Domnul Kutsov avea o bibliotecă bună pe care cercetând-o, am descoperit o seamă de lucruri deosebit de interesante cu privire la:

Istorie – teritoriul de baştină al Loselilor se găsea pe un continent la vest, unde fuseseră descoperiţi cu o sută de ani înainte. Din clipa aceea fuseseră aduşi pe corăbii şi folosiţi pentru muncile manuale simple. Pe acest continent nu exista o populaţie nativă de Loseli. Acum, alături de cei aflaţi în proprietatea coloniştilor şi puşi la muncă, trăia un număr crescând de Loseli alergând liberi în pădurile sălbatice. Cele mai multe articole nu le atribuiau cine ştie ce inteligenţă, citând inabilitatea lor de a efectua munci ceva mai complicate, necunoaşterea focului şi a limbajului. Eu una îmi aduceam aminte de spusele domnului Kutsov despre capabilitatea Loselilor liberi de a-şi recunoaşte duşmanul, iar aceasta nu mi se părea deloc de neglijat. De fapt, eram chiar fericită că scăpasem cu bine de pe urma întâlnirii mele cu un Losel din a doua zi.

Geografie – m-am orientat după hărţile domnului Kutsov, străduindu-mă să le copiez.

Şi apoi am descoperit un volum scris de însuşi domnul Kutsov. Era o carte veche, intitulată „Drumul alb”. Nu era

foarte bună, încerca să spună mult prea multe pe lângă firul poveştii, însă era clar superioară celei a fratelui meu, Joe.

Când am dat de ea i-am arătat-o domnului Kutsov, iar el recunoscu că-i aparţine.

— Mi-au trebuit patruş' de ani ca să o scriu, iar de-atuncea am petrecut patruş' doi suportând repercusiunile politice. Au fost patruş' doi de ani interesanţi, însă nu-s sigur că aş lua totu de la capăt. Citeşte cartea dacă crezi că te interesează.

Cartea conţinea politică, şi din alte câteva lucruri pomenite în trecere de către el, am avut impresia că munca fizică a domnului Kutsov se datorează parţial acestui volum. Politica-i ciudată!

Am mai găsit două lucruri. Mi-am găsit hainele acolo unde le ascunsese domnul Kutsov, iar într-unul din ziarele sale răspunsul la o întrebare pe care nu i-o pusesem încă dumnealui. Ultima propoziţie a articolului spunea, „După pronunţarea sentinţei, Dentermount a fost trimis în Închisoarea Teritorială Forton, să-şi ispăşească condamnarea de trei luni."

Fusese acuzat de încălcarea unei proprietăţi particulare. Cred că «Incitare la revoltă» ar fi sunat mai bine; în orice caz, ar fi putut să-şi dea silinţa şi să-i scrie corect numele. Nu putea fi altcineva decât Jimmy.

Astfel că, atunci când s-a ivit ocazia, mi-am pus propriile mele haine şi m-am furişat în oraş. Înainte de a mă întoarce acasă am aflat unde se găsea închisoarea. Pe drum am trecut pe lângă biroul de afaceri al lui Horst Fanger. Se afla într-o casă cu ţarc, baracă, grajd şi tribună de licitaţie, în cel mai rău famat cartier al oraşului, pentru că Horst Fanger şi alţii de teapa lui locuiau acolo.

La întoarcere, domnul Kutsov se arătă extrem de supărat pe mine.

— Nu-i bine, zise el, nu-i bine să umbli pe stradă îmbrăcată aşa. Nu-i frumos pentr-o femeie.

Timp de câteva zile mă supraveghe strict, până ce am reuşit să-l conving că mă cuminţisem.

În următoarele două zile, când eram cuminte, am găsit portretul. Îl reprezenta pe domnul Kutsov, alături de un bărbat mai tânăr, o femeie şi o fetiţă. Fetiţa era cam de vârsta mea, însă mult mai bine legată. Părul îl avea maroniu închis. Era vizibil un portret de familie şi l-am întrebat ce era cu el.

M-a privit foarte grav. Singurul lucru pe care l-a rostit a fost „Sunt morţi cu toţii.” Atât. Nu m-am putut opri să gândesc că portretul avea ceva de-a face cu purtarea lui faţă de mine, şi mai ales cu dorinţa sa de a mă ţine în imediata lui apropiere. Domnul Kutsov era un bătrân drăguţ şi inteligent, însă în comportamentul său vizavi de mine exista ceva inexplicabil şi iraţional în acelaşi timp. Se aştepta să rămân la el, deşi trebuie să fi ştiut că nu voiam şi nu puteam s-o fac. Când am fugit în oraş a fost nefericit, dar după aceea a fost patetic cât de puţine asigurări i-au trebuit ca lucrurile să se aşeze ca înainte. Probabil singur îşi spunea minciuni. Sigur proceda aşa. Acum se pregătea să facă încă o călătorie la ocean. Firea nu-i permitea să mă ia cu el, aşa că foarte fericit plănui cum să rămân la el acasă până la întoarcerea sa. Îmi explică unde îşi ţinea lucrurile şi ce să fac dacă terminam untul şi ouăle. Am dat din cap, iar el s-a arătat încântat.

Într-o după-amiază, după ce a plecat să-şi aranjeze căruţa, am alergat iarăşi în oraş. Ca să ajung la închisoare trebuia să traversez aproape întreg oraşul. Deşi capitală teritorială, Forton era totuşi un oraş şi nu o metropolă, aşa cum înţelegeam eu termenul. Era o zi urâtă şi neplăcută, o zi din acelea care mă făceau să urăsc planetele. Stătea să plouă în momentul când am ajuns la închisoare. Era o clădire masivă de piatră, cu trei etaje paralelipipedice, având forma unei fortăreţe protejate de un gard din stâlpi metalici ascuţiţi. Ferestrele, de la subsol până la ultimul etaj, aveau două rânduri de gratii. Am înconjurat construcţia ca şi prima dată, privind-o iarăşi cu atenţie. Părea inaccesibilă. Între gard şi clădire se întindea un teren patrulat de doi câini mari, cu înfăţişare rea. Unul din ei se ţinu după mine tot timpul cât am înconjurat incinta.

Eram gata să mai dau o raită când a început ploaia. Ea mi-a dat impulsul de care aveam nevoie, aşa că am alergat repede la poarta principală, adăpostindu-mă sub boltă.

Am rămas acolo, scuturându-mă de picăturile de apă, până când un bărbat îmbrăcat în uniformă verde ieşi cu pas maiestuos dintr-unul din birourile aliniate pe holul de la parter. O clipă inima mi s-a oprit, însă el abia de s-a uitat în jos la mine, trecând pe alături spre scările ce urcau la etaj. Asta mi-a dat puţină încredere în mine, şi am început să cercetez locul.

Am citit plăcuţele de pe uşile birourilor de pe una din laturile holului.

Un alt ins în verde apăru pe culoar şi se îndreptă spre mine, cu un mers foarte asemănător celui al doamnei Keithley. N-am aşteptat, ci dimpotrivă, am pornit în întâmpinarea lui.

Am întrebat, cu ochi rotunzi şi nevinovaţi:

— Nu mă puteţi ajuta, domnule?

— Mă rog, depinde. Ce fel de ajutor doreşti?

Bărbatul era solid, greoi, cu o bucată triunghiulară de pânză înfiptă în buzunarul de la piept şi cu un ecuson pe care scria „Robards”, prins de celălalt buzunar. Părea binevoitor şi cu totul ne-Keithleyan.

— Păi, Jerry trebuia să scrie despre capitoliu, Jimmy trebuie să ia un interviu primarului, iar mie mi-aţi picat dumneavoastră.

— Stai aşa. Mai întâi spune-mi cum te cheamă?

— Billy Davidow. (Ultimul nume îl luasem dintr-un ziar.) Şi cum nu ştiu ce să scriu, domnule, m-am gândit să vă rog să-mi arătaţi puţin închisoarea şi să-mi povestiţi câte ceva. Fireşte, dacă nu vă deranjează.

— Vreo legătura de rudenie cu Hobar Davidow? mă întrebă.

— Nu, domnule.

— Asta-i bine. Ştii cine-a fost Hobar Davidow?

Am clătinat din cap.

— Nu, într-adevăr, n-ai de un’ să ştii. Asta a fost demult. L-am executat acu şase, nu, acu şapte ani. Pentru politică nepotrivită.

Apoi continuă:

— Ei, fiule, îmi pare rău. Astăzi suntem cam prinşi cu treburile. N-ai putea să vii din nou într-o altă după-amiază, poate într-o seară?

Am răspuns şoptit:

— Trebuie să predau lucrarea săptămâna asta.

Am aşteptat. După o clipă de gândire, răspunse:

— Bine, am să-ţi arăt. Da’ n-am la dispoziţie prea mult timp. Va fi un tur rapid.

Birouri se găseau la parter, dar şi la etajul trei, arsenalul şi sala de trageri la subsol. Majoritatea celulelor se înşirau la etajul al doilea, în vreme ce deţinuţii cei mai primejdioşi erau încarceraţi la ultimul etaj.

— Dacă judecătorul zice maximă securitate, atunci individul merge la trei şi nu la doi, doar dacă nu-i cumva aglomeraţie. Sus avem un băiat.

Speranţele mi s-au năruit.

— Un actor destul de prost. De fapt, a ucis deja un om.

Inima mi-a revenit la loc. Cu siguranţă nu era Jimmy şi acuzaţia sa de încălcare a unei proprietăţi particulare.

Securitate maximă însemna trei rânduri de gratii până la celule, cât şi gărzi înarmate patrulând pe palier. Holurile erau luminate cu lămpi cu gaz, iar lumina împrăştiată era galbenă şi caldă. Nu am trecut de prima uşă. Sergentul doar a întins mâna, arătându-mi şi explicându-mi cum stăteau lucrurile.

— Săptămâna viitoare pe vremea asta va fi plin aicea, îmi spuse trist. Anti-Revizioniştii au întrecut iarăşi măsura şi va trebui să-i răcorim. Oh, asta să nu scrii în lucrarea ta.

— Nu, fireşte, am răspuns tăind ceea ce notasem.

Celulele normale de la etajul doi erau mult mai simple, iar aici am beneficiat de o prezentare completă. Am mers în lungul coridorului printre rândurile de celule, alături de sergentul Robards şi priveam atentă fiecare prizonier. L-am

privit drept în ochi pe Jimmy Dentremont, iar el nici nu a clipit. Jimmy e-un băiat isteţ şi dulce foc.

Indicând cu mâna spre celule, sergentul Robards îmi spuse:

— Aici stau cei pe termen scurt. O săptămână, o lună, două. Scutură din chei. Curând am să le dau drumul.

— Vă fac necazuri? am întrebat.

— Ăştia? Nu, nu ei. Nu au pedepse mari. Toţi sunt aicea pentru proastă purtare. Adică, cei mai mulţi.

După ce am terminat, i-am mulţumit sergentului Robards cu entuziasm:

— A fost nemaipomenit, domnule!

— O nimica toată, fiule, a zâmbit. Şi mie mi-a făcut plăcere. Dacă mai ai timp, mai treci pe-aicea când îmi vine rândul la serviciu. Programul mi-e trecut pe panoul de la intrare.

— Mulţumesc, domnule, am spus. Poate c-am să vin.

Am fugit acasă prin ploaie, iar când domnul Kutsov s-a întors o oră mai târziu, eram uscată, îmbrăcată cuviincios şi citeam o carte.

17

Înainte de a cerceta închisoarea, nu avusesem decât noţiuni foarte vagi despre modul în care aş fi putut să-l eliberez pe Jimmy. Petrecusem un ceas, spre exemplu, răsucind în minte planul de a-l ameninţa cu arma la tâmplă pe Guvernatorul Teritorial, obligându-l să-l elibereze.

Pierdusem atâta timp deoarece ideea părea nostimă, însă am renunţat la ea deoarece de fapt era prostească.

În cele din urmă, m-am hotărât la o acţiune cât se poate de simplă.

Era foarte posibil să dea greş, dar nu mai dispuneam de multe zile şi trebuia să fac totul singură. Înainte de a ieşi din închisoare, consultasem foarte atentă orarul de serviciu, după cum îmi recomandase sergentul Robards.

Două zile mai târziu, după-amiaza, domnul Kutsov a plecat cu căruţa încărcată.

— Mă înapoiez în şase zile, Mia. Ştii bine ce ai de făcut, nu-i aşa?

L-am asigurat că da, şi am rămas cu spatele la uşă, îmbrăcată în roz întrucât ştiam că-i place, făcându-i semn cu mâna. Apoi am intrat înăuntru.

M-am aşezat jos şi i-am scris un bilet domnului Kutsov. Nu i-am spus ce intenţionam să fac ca să nu-l îngrijorez în mod inutil, în schimb i-am mulţumit pentru toate câte făcuse pentru mine. Am lăsat biletul în bibliotecă, undeva unde să-l găsească uşor. Îmi părea rău să-l părăsesc căci ştiam că-l voi îndurera, însă nu puteam rămâne.

După aceea am mers în bucătărie şi am început să adun mâncare.

Am luat acele lucruri care consideram că ne vor fi necesare, chibrituri, lumânări, un cuţit şi o secure şi le-am împachetat. În cele din urmă, mi-am schimbat hainele.

La puţin timp după lăsarea întunericului am pornit. Picura uşor, dar stropii de ploaie de pe faţă, în mod neaşteptat, îmi făceau bine. Într-un buzunar aveam creion şi hârtie de decor, ca prima dată. În celălalt buzunar al

hainei aveam un singur ciorap, câteva bucăţi de funie şi chibrituri.

Aşa gândisem acţiunea. Închisoarea era un loc fortificat – gratii, gărzi, câini, arme şi gard cu vârfuri ascuţite. Toate fuseseră concepute pentru a-i reţine înăuntru pe cei sortiţi să stea acolo. Nu fuseseră proiectate ca să împiedice oamenii să intre.

În povestirile western pe care obişnuiam să le citesc în Navă, oamenii pătrundeau totdeauna prin forţă în închisori pentru a elibera pe cineva. Reprezenta un fenomen obişnuit, un lucru aparţinând vieţii cotidiene. Nu-mi închipuiam însă că localnicii aveau practică în spartul închisorilor. Astfel, nu era o acţiune la care să te aştepţi, iar asta constituia un avantaj. Ştiam cui trebuia să-i fac faţă. Cunoşteam planul închisorii, iar când aveam să intru înăuntru, nimeni nu avea să vadă în mine un tip disperat intenţionând să elibereze un prizonier; vor vedea doar un şcolar plin de sârguinţă. Cred că acesta era cel mai mare avantaj al meu. Oamenii văd întotdeauna numai ceea ce doresc să vadă.

Pe de altă parte, nu mă aveam decât pe mine, un „Iad-pe-Roţi” nu teribil de eficient. Dacă nu făceam lucrurile exact cum trebuie, dacă n-aveam un pic de noroc, atunci urma să mă trezesc în spatele gratiilor alături de Jimmy, probabil la etajul trei.

Cu puţin înainte de a ajunge la închisoare, m-am oprit şi am îngenuncheat pe pământul ud. Am scos ciorapul şi l-am umplut pe jumătate cu nisip.

Nu am mai ezitat. Am intrat hotărâtă. Lumină caldă de la lămpi venea din două birouri de pe hol. M-am uitat în primul dintre ele.

Sergentul Robards şedea înăuntru.

— Bună seara, domnule sergent, am salutat intrând. Ce mai faceţi?

— Bună, Billy. Cam plictisitor în astă-seară. Da nu va mai fi ceva mai încolo.

— Ah?

— Da. În seara asta-i saltă pe Anti-Revizionişti. Băieţii tocmai au plecat. N-o să poţi rămâne mult aicea.

— Ah! am exclamat din nou.

— Cum a ieşit compunerea?

A trebuit să mă gândesc puţin, apoi am replicat:

— Am terminat-o astăzi după-amiază. Mâine o predau.

— Ai găsit tot ce doreai să afli?

— O, da. Acuma am venit numai să vă fac o vizită. Vă aduceţi aminte când mi-aţi prezentat sala de trageri? A fost grozav. Mă gândeam că dac-aveţi timp, poate veţi trage cum mi-aţi povestit să văd şi eu.

Se uită la ceas, după care încuviinţă:

— Sigur. Sunt campion aicea, să ştii.

— Pfii, am exclamat.

Exact cum procedau anumiţi băieţi infatuaţi.

Am coborât la subsol, sergentul deschizând drumul cu o lampă.

Căuta cheia de la poligon când eu am scos ciorapul cu nisip. Am ezitat o clipă, deoarece nu este uşor să loveşti deliberat pe cineva, apoi el vru să întoarcă capul şi să-mi spună ceva. Mi-am luat elan şi l-am lovit cât am putut de puternic în ceafă. Căzu la pământ. Era prea greu ca să-l prind, dar am reuşit să-l sprijin de uşă şi apoi să-l aşez pe podea fără să-l scap cu faţa-n jos. Lampa am lăsat-o pe podea, acolo unde o aşezase el.

Camera armelor se găsea vizavi. Am luat cheile de pe jos şi am început să le încerc rând pe rând, de o parte şi de alta a celei pe care sergentul o alesese pentru sala de trageri. Uşa se deschise la a doua încercare. Am lăsat-o deschisă şi m-am întors la sergentul Robards, întins pe jos. L-am apucat de guler şi am smucit, târându-l încetul cu încetul în arsenal. Am scos sfoara şi i-am legat picioarele şi mâinile. Am golit nisipul din ciorap, apoi i-am îndesat ciorapul în gură. Inima îmi bătea cu putere, iar respiraţia mi se accelerase. M-am dus să iau lampa.

Abia apoi m-am aplecat asupra rastelului cu arme. Le-am aruncat o privire în fugă. Nu se găsea nimic modern, bineînţeles, numai flinte cu praf de puşcă şi cu plumb, ca în

vechile romane. Niciodată nu trăsesem cu vreuna, dar ştiam că nu rămân nemişcate atunci când tragi – pentru fiecare acţiune există o reacţiune egală şi de sens opus, şi aşa mai departe – aşa că am luat o pereche din armele cele mai mici pe care le-am găsit. Am încercat muniţia până am descoperit gloanţele potrivite, după care am pus armele şi un număr de gloanţe în buzunare.

Am închis uşa şi am încuiat-o, lăsându-l pe sergentul Robards înăuntru.

Am rămas un moment în mijlocul holului, cu cheile în mână. Erau zece, nu destule ca să acopere fiecare celulă şi totuşi sergentul le zăngănise, afirmând că putea deschide oricare celulă. Poate c-ar fi fost mai bine să mă ţin de planul cu Guvernatorul Teritorial.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am stins lumina şi am început să urc scările. M-am strecurat pe palierul etajului unu. Nu era nimeni. Apoi am urcat cu grijă scările de lemn la etajul doi. Aici era întuneric, însă puţină lumină se strecura şi de la etajul unu şi de la trei.

La etajul superior se auzeau voci; cineva râse acolo. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am îndreptat tiptil către celula lui Jimmy.

Am şoptit „Jimmy!”, iar el se deşteptă şi veni lângă uşă.

— Mă bucur să te văd, îmi şopti la rândul lui.

— Am cheile, i-am spus. Care din ele este?

— Cheia însemnată cu D. Se potriveşte celor patru celule de aici din colţ.

Nu vedeam prea bine şi nu voiam să aprind un chibrit, aşa că m-am înapoiat spre lumină şi am căutat până ce am găsit cheia cu însemnul D.

Am deschis uşa celulei, făcând cât mai puţin zgomot.

— Haide, am zis. Trebuie să dispărem de aici cât mai rapid.

S-a strecură afară şi închise uşa în urma lui. Am pornit spre scări. Eram foarte aproape de ele când am auzit urcând pe cineva. Jimmy mă apucă de braţ şi mă trase înapoi. Ne-am lipit de perete cât am putut de mult. Poliţistul privi în întuneric şi întrebă:

— Ieşti aicea, Robards? Ne văzu apoi şi dădu să spună „Ce dracu?”

Am păşit înainte şi am îndreptat spre el unul din pistoale. Nu apucasem să-l încarc, le vârâsem pur şi simplu în buzunar. Am rostit:

— Uşurel acum. Nu pierd nimic dacă te împuşc. Dacă vrei să trăieşti, ridică sus mâinile.

Îmi dădu ascultare.

— Bine. Vino aici.

Jimmy deschise uşa celulei iar poliţistul intră înăuntru. Când se întoarse cu spatele spre noi, l-am lovit cu pistolul în cap. Probabil îl lovisem mult mai tare decât pe sergentul Robards – un pistol e un obiect mult mai solid decât un ciorap umplut cu nisip – însă în privinţa lui nu mă simţeam prea vinovată, deoarece nu-l cunoşteam. Icni şi căzu.

N-am mai încercat să-i atenuez căderea, în schimb am închis uşa şi am încuiat-o.

După care am auzit un schimb de replici într-una din celulele învecinate şi cineva a spus limpede „Taci din gură!” altuia.

M-am întors şi-am întrebat:

— Vreţi să vă împuşcăm?

Omul se adună:

— Nu, nici o problemă aicea.

— Să vă dau drumul?

Vocea se arătă amuzată:

— Nu cred. Mulţumesc oricum. Mâine trebuie să ies şi cred c-am să aştept.

— Haide, mă îndemnă Jimmy. Să mergem.

Pe scări l-am întrebat:

— Unde ţi-e emiţătorul? Avem neapărată nevoie de el.

— Nu-i aici. Soldaţii mi-au luat tot echipamentul atunci când m-au arestat. Aici nu păstrează decât hainele mele.

— Am încurcat-o atunci, am şoptit. Emiţătorul meu a fost distrus.

— Ah, nu! Iar eu contam pe tine. Mă rog, putem încerca să-l recuperăm pe-al meu.

Nu era prea promiţător. Am luat hainele lui Jimmy şi am dispărut în noapte. La trei blocuri depărtare de închisoare, pe o străduţă lăturalnică, ne-am oprit un moment, ne-am îmbrăţişat şi sărutat, apoi i-am întins lui Jimmy un pistol şi jumătate din muniţie. Încărcă imediat arma.

Mă întrebă după aceea:

— Spune-mi, Mia, chiar l-ai fi împuşcat?

— Nu puteam. N-aveam pistolul încărcat.

Râse, apoi mă întrebă pe alt ton:

— Ce facem acum?

— Furăm cai. Şi ştiu şi de unde anume, am spus.

— Să furăm cai?

Am replicat:

— Omul acesta mi l-a furat pe Ninc şi tot ce aveam. Mi-a distrus emiţătorul şi m-a bătut.

— Te-a bătut? mă întrebă numaidecât Jimmy, îngrijorat.

— Acum mă simt bine. O vreme mi-a fost rău.

Pretutindeni domnea un miros greu, fetid, iar ploaia nu reuşea să-l îndepărteze. Din contra, umezeala părea să ţină mirosul pe loc, îmbibând cu el o ceaţă care pătrundea în orice crăpătură. De-a lungul străzii se găseau ţarcuri cu Loseli. Când am ajuns la locul lui Fanger, ne-am strecurat pe lângă ţarc, iar dacă Loselii ne-au auzit n-au scos un sunet. Identificasem grajdul şi ne-am dus direct la el. Jimmy închise poarta în urma noastră.

— Rămâi afară şi stai de pază, am spus. Ăştia sunt oameni deosebit de răi. Eu am să iau caii.

— Bine, răspunse Jimmy şi se strecură din nou afară.

După ce poarta s-a închis, am aprins un chibrit. Am găsit o lampă şi am făcut lumină. Apoi am început să merg printre rândurile de staluri.

L-am găsit pe Ninc, bunul meu Nincompoop, am găsit şaua şi am aruncat-o peste el. După aceea am ales un căluţ alb cu negru pentru Jimmy şi l-am înşeuat.

M-am uitat în jur. Nu mi-am găsit arma, însă am descoperit cortul-balon aruncat într-un colţ – pare-se că nu ştiuseră cum să-l folosească. Mi-am găsit şi sacul de dormit.

La restul lucrurilor am renunţat, hotărând că Jimmy trebuia să împartă hainele cu mine.

Într-un impuls de moment, am scos hârtia şi creionul şi am scris:

„Sunt *fată,* Mâncător nenorocit de Praf!” Am prins hârtia într-un cui, am stins lampa şi am ieşit.

Am condus caii în stradă şi ne-am urcat pe ei. Nu regretam biletul, însă îmi părea rău că nu găsisem un termen mai usturător decât Mâncător de Praf. Pe drum l-am întrebat pe Jimmy cum fusese prins.

— La nord se găseşte o tabără militară. Au acolo o navetă luată de pe una din Nave.

— Am văzut-o, am răspuns.

— Ei bine, am fost prins în timp ce cercetam locul. Acolo se găseşte şi echipamentul meu.

— Am o hartă. Copia nu-mi reuşise prea bine, aşa că, codindu-mă, adăugasem bagajului meu una din hărţile domnului Kutsov. O să mergem în direcţia aceasta, am zis.

I-am povestit lui Jimmy despre domnul Kutsov.

— A plecat astăzi după-amiază. După ce a plecat, am strâns lucrurile de care aveam nevoie. Tot ce trebuie să facem e să mergem să le luăm şi să plecăm. Cu cât dispărem mai repede din oraş, cu atât mai bine.

Când am ajuns acasă, am intrat prin spate.

— Ţine caii, am spus. Vin într-o secundă.

Am descălecat amândoi şi Jimmy l-a prins pe Ninc de frâu. Am urcat scările şi am intrat înăuntru.

— Bună seara, Mia, mă salută domnul Kutsov în vreme ce păşeam înăuntru.

Am închis uşa.

— Bună seara, am răspuns.

— M-am întors. Am citit biletul tău.

— De ce v-aţi întors?

Îmi răspunse trist:

— Nu mi s-a părut corect să te las singură aicea. Îmi pare rău. Cred că te-am subestimat. Afară-i alt copil de pe Nave, nu?

— Nu eşti supărat?

Dădu din cap încet:

— Nu. Nu sunt supărat. Cred că înţeleg. N-aveam cum să te ţin. M-am gândit că pot, da' nu-s decât un bătrân prost.

Nu ştiu de ce am început să plâng, fără să reuşesc să mă opresc.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă.

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare foarte rău.

— Vezi, acuma vorbeşti cum vorbeai înainte.

La uşa din faţă se auzi bătând în clipa aceea cineva, iar domnul Kutsov se ridică să răspundă. În pragul uşii stătea un poliţist în uniformă verde, cu faţa galbenă în lumina singurei lumânări din încăpere.

— Daniel Kutsov? întrebă.

Instinctiv am dat înapoi. Mi-am şters faţa cu mâneca cămăşii.

Poliţistul făcu un pas în casă şi spuse cu voce egală:

— Am un mandat de arestare pentru dumneata.

I-am privit îngrozită pe amândoi. Domnul Kutsov părea să fi uitat că mă aflam acolo. Poliţistul avea o faţă dură, era tânăr, fără să semene deloc cu sergentul Robards altfel decât la uniformă. Sergentul Robards era un om bun, însă din acesta nu răzbătea câtuşi de puţin blândeţe.

— Din nou în închisoare? Pentru cartea mea? Domnul Kutsov scutură din cap. Nu!

— N-are nici o legătură cu cartea, Kutsov. Toţi dizidenţii sunt adunaţi laolaltă din ordinul Guvernatorului Moray. Se ştie că ieşti un Anti-Revizionist. Haide. Întinse mâna şi îl apucă pe domnul Kutsov de braţ.

Bătrânul se scutură:

— Nu, n-am să merg din nou la închisoare. Nu-i o crimă să fii împotriva prostiei. N-am să merg.

— Vei veni, fie că vrei ori nu. Ieşti arestat.

Ştiam că domnul Kutsov e bătrân, chiar dacă tata avea cu câţiva ani mai mult decât el, şi bănuiam că nu mai are mintea la fel de trează, însă de astă dată vârsta păru să-l ajungă din urmă. Făcu câţiva paşi înapoi şi strigă cu o voce tunătoare:

— Afară din casa mea!

Poliţistul mai făcu un pas înainte. Eram fascinată şi îngheţată în acelaşi timp. De ce exact anume, nu pot spune, însă nu puteam vorbi şi nici să mă mişc. Priveam doar. Pentru prima dată în viaţă mi se întâmpla ceva asemănător şi din clipa aceea am simţit că înţeleg episodul cu scara şi Zena Andrus.

Oricum, în cazul meu nu era numai spaimă. Evenimentele ieşiseră de sub controlul meu, depăşindu-mă. Era ca şi cum priveam un carusel învârtindu-se, în care voiam să sar, fără să mă hotărăsc însă să o fac.

Poliţistul scoase pistolul din toc şi spuse:

— Vino, sau va trebui să trag.

Domnul Kutsov îl lovi pe poliţist, iar ca represalii tânărul îl bătu de moarte în vreme ce eu mă uitam. Poliţistul îl lovi o dată, iar dacă bătrânul ar fi căzut cu asta s-ar fi terminat, dar domnul Kutsov nu se prăbuşi. Poliţistul îl lovi iar şi iar, până ce în final domnul Kutsov căzu.

Probabil că am ţipat, deşi nu-mi aduc aminte. Jimmy spune că da şi că aceasta l-a determinat să intre înăuntru. În orice caz, poliţistul privi în sus pe deasupra domnului Kutsov, direct spre mine. Îmi amintesc ce ochi avea. Ridică arma cu care-l lovise de atâtea ori pe domnul Kutsov şi o îndreptă spre mine.

Apoi, de la înălţimea umărului meu au pornit trei focuri de armă, unul după altul. Poliţistul rămase în picioare un moment, apoi forţa care-l menţinuse drept se scurse, iar el se întinse la podea. Nu apucase să tragă. O clipă viaţa mea îi aparţinuse lui, iar în următoarea zăcea mort la picioarele mele.

Am trecut pe lângă el fără să-l privesc şi m-am aplecat peste domnul Kutsov. Bătrânul deschise ochii şi mă privi.

Plângeam din nou. Îl ţineam în braţe şi plângeam.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

El zâmbi şi şopti uşor, dar limpede:

— Totu-i bine, Nataşa.

După un minut închise ochii ca şi cum ar fi fost teribil de obosit. Apoi muri.

După un alt minut, Jimmy mă prinse de mână. L-am privit. Era palid şi nu arăta deloc bine.

— Nu mai putem face nimic, Mia. Să plecăm acum, cât mai avem vreme.

Stinse lumânarea. În timp ce urcam pe cai, afară continua să plouă.

18

Ore în şir am călărit prin ploaia nopţii către nord. La început am ţinut drumul, dar când el a început să se ridice şi să se desfunde, am tăiat-o peste dealuri şi prin pădure. Era o călătorie neplăcută şi obositoare. Ploua mărunt şi insidios, până ce şi hainele de corp ni s-au udat. După ce-am abandonat drumul, au urmat multe momente când a trebuit să descălecăm şi să conducem de frâu caii prin tufişuri ude şi aspre, care zgâriau şi ne loveau. Vântul rece şuiera printre ramurile copacilor, îndoindu-le. Singura satisfacţie era că această ploaie făcea aproape imposibilă o urmărire. Având în vedere ruta aleasă de noi, urmăritorii ar fi avut mari probleme să se ţină după noi chiar dacă vremea ar fi fost frumoasă.

Într-un târziu am hotărât să ne oprim, simţindu-ne în afară de pericol şi ştiindu-ne la o zi distanţă de tabăra militară unde se găsea echipamentul lui Jimmy. Eram obosiţi şi afectaţi de experienţa prin care trecusem. Jimmy nu omorâse niciodată pe cineva şi nu avea stomacul necesar pentru aşa ceva. Cărţile citite de mine vorbeau despre omoruri ca despre un amuzament, iar cadavrele constituiau doar un mijloc de a ţine scorul. Moartea însă nu-i aşa, cel puţin pentru o persoană normală.

Pare uşor să îndrepţi o armă, să apeşi un trăgaci, dar rezultatul e irevocabil. Poliţistul nu fusese în stare să se ridice şi să joace următorul joc, şi nici domnul Kutsov. Amândoi muriseră pentru totdeauna. Adevărul ne răscolea atât pe Jimmy cât şi pe mine.

Mereu m-am întrebat cum este să fii un purtător de lance în povestirea altcuiva. Un purtător de lance este cineva care stă pe coridor când trece Cezarul, ia poziţie de drepţi şi izbeşte lancea de pământ. Un purtător de lance este personajul anonim tăiat de erou în vreme ce el înaintează să salveze eroina ameninţată. Purtătorul de lance este personajul introdus în carte pentru a fi utilizat ca o cârpă ce poate fi aruncată la gunoi. Într-o poveste, ei nu

se remarcă niciodată aruncându-şi lancea la pământ şi exclamând, „Gata, îmi dau demisia. Nu mă mai las folosit!”

Ei sunt acolo ca să fie folosiţi, fie pentru atmosferă, fie că obstacole minore în calea eroului. Necazu-i că fiecare dintre noi suntem eroi în proprii noştri ochi, vieţuind într-o lume alcătuită numai din purtători de lance. Nu ne bucurăm deloc să fim utilizaţi şi apoi abandonaţi.

Descoperisem atunci, în noaptea aceea umedă, rece şi nefericită, că nu mă bucuram câtuşi de puţin să-i văd pe alţii folosiţi şi apoi aruncaţi deoparte. Domnul Kutsov fusese un purtător de lance pentru poliţist, un purtător de lance ce ieşise în evidenţă într-un moment nepotrivit şi fusese eliminat. Apoi poliţistul se pomenise degradat de pe postul de erou la cel de purtător de lance, iar povestea lui se terminase la rândul ei. Nu-l învinuiam pe Jimmy. Dacă aş fi putut să acţionez, aş fi procedat la fel, numai pentru a rămâne în viaţă. Iar Jimmy nu-l văzuse pe poliţist ca pe un purtător de lance. Jimmy e întotdeauna o persoană mai caldă, mai umană şi mai deschisă decât mine, şi îl costase mult să împuşte un om.

Admit că pentru mine poliţistul rămăsese în continuare un purtător de lance, totuşi ambele morţi mă frământau.

Dacă mi-ar sta în putinţă, aş propune ca nici un om să nu fie ucis decât de către cineva care îl cunoaşte suficient de bine ca actul să aibă un impact. Nici o moarte n-ar trebui să fie la fel de simplă ca suflatul nasului. Moartea e destul de importantă ca să-l afecteze pe cel ce a cauzat-o.

În cele din urmă ne-am oprit. Ne-am îngrijit de cai cât am putut mai bine, adăpostindu-i sub coroanele unor arbori. Apoi am umflat cortul-balon, poziţionându-l pe o porţiune plată de teren. Jimmy se duse după şei şi bagaje în vreme ce eu terminam cortul. Am pus lucrurile în colţuri şi asta ne-a lăsat atâta loc cât să desfăşurăm sacul de dormit.

Eram uzi până la piele. Ploaia cădea regulat pe pânza cortului şi de afară auzeam şuierul vântului crescând şi scăzând alternativ în intensitate. Am lăsat lumina aprinsă până am dat jos de pe noi toate hainele. Dezbrăcatul era dificil din pricina lipsei de spaţiu, şi în plus, o şa rece nu e

cel mai plăcut lucru pe care să te aşezi cu fundul gol. Jimmy avea pe piept mai mult păr decât îmi imaginasem. Într-un sfârşit ne-am întins îmbrăcămintea la uscat, am stins lumina şi am intrat în pat.

Patul era rece ca şi mine, aşa că l-am îmbrăţişat pe Jimmy. La început şi pielea lui a fost rece, însă prezenţa lui era reconfortantă.

Aveam nevoie de încurajare. Cred că şi el simţea la fel.

I-am atins obrazul cu mâna:

— Să ştii că nu sunt supărată pe tine.

— Ştiu, răspunse el. Nici nu credeam c-ai fost. Îmi pare rău, oricum; trebuie să te accept aşa cum eşti, chiar şi atunci când spui prostii. Nu te poţi abţine să nu zici ceea ce gândeşti.

Mă sărută uşor şi am răspuns sărutului său.

— Mă bucur că ai venit după mine. Îşi mişcă mâna în lungul spatelui meu şi peste umeri. M-au trecut fiori.

— Ţi-e frig? mă întrebă.

— Nu. Credeai că am să vin?

— Probabil că speram. Îmi pare bine că ai venit, mă bucur că tu ai fost aceea, Mia.

Se răsuci şi puse mâna pe sânul meu. I-am acoperit-o cu palma.

— Eşti frumoasă, şopti el.

— De ce nu mi-ai spus-o niciodată înainte?

Ne sărutaserăm, făcuserăm alte câteva lucruri şi astfel presupusesem că mă *place,* lăsând la o parte diferenţele dintre noi. Niciodată însă nu-mi spusese că-i place cum arăt. I-am apăsat mâna pe piept şi l-am sărutat pe obraz şi gură. Mă simţeam mai în siguranţă şi mai caldă decât mă simţisem vreodată. Ah, ce bine era să-l pot îmbrăţişa!

I-am eliberat mâna, lăsându-i-o să se plimbe la întâmplare:

— N-am îndrăznit. Ai fi folosit-o împotriva mea, zise el. Hei, să ştii că-i nostim. Când îl ating pe acesta îţi simt inima bătând, iar când îl ating pe celălalt nu simt nimic.

— Şi eu îţi simt inima, am răspuns. Tic, tic, tic, tic.

Mi-am sărutat palma şi l-am atins cu ea pe faţă. L-am sărutat.

— Deci îţi place cum arăt?

— Sigur, eşti frumoasă. Îmi place cum arăţi. Îmi place vocea ta, nu e ascuţită. Îmi place să te ating. Îşi mişcă mâna. Îmi place cum miroşi, continuă trecându-şi palma prin părul meu.

— Curios, nu-i aşa? Nu cred că mi-ar place ce faci tu acum dacă nu mi-ar place cum miroşi. Totuşi nu m-am gândit niciodată la asta. Ce vrei să spui că aş fi folosit-o împotriva ta?

Răspunse rar:

— Ai fi zis ceva răutăcios. Nu voiam să risc.

Nu realizasem niciodată că Jimmy putea fi atât de vulnerabil, că ceva spus de mine ar fi putut să-l lovească.

— Uneori spun anumite chestii, dar n-aş fi făcut-o niciodată dacă mi-ai fi mărturisit asta.

Îmi sărută sânul, îşi plimbă limba tentativ în jurul sfârcului, iar el se umflă fără ca eu să o doresc. Am crezut că îmi va plezni inima. Ne-am strâns puternic unul în braţele celuilalt, sărutându-ne lung. Îl ţineam strâns şi am îndepărtat genunchii.

Pe Navă, sexul este pentru adulţi. Dacă eşti adult, nu contează cu cine te culci. Nimeni nu te verifică. Dar, la fel ca pretutindeni, oamenii tind să fie constanţi şi discriminatorii în ceea ce fac, cel puţin cei cu care sunt prietenă. Nu cred că mi-ar place genul de persoană care crestează capătul patului ei pentru a se semna, care face dragoste oricând e posibil şi ia sexul în uşor. Eu una nu pot face nici unul din aceste lucruri, sunt mult prea vulnerabilă. Îmi place să fac dragoste, dar n-aş putea s-o fac dacă n-aş purta încredere, admiraţie şi respect partenerului, dincolo de atracţia fizică de bază. Îl cunoscusem pe Jimmy de doi ani şi tot de atâta timp mă atrăgea. A face însă dragoste cu el constituia ceva ce nu s-ar fi putut consuma înainte de momentul respectiv.

Într-un fel, Jimmy şi cu mine fuseserăm făcuţi unul pentru celălalt.

Fie că ne-am fi întâlnit sau nu, fie că ne-am fi plăcut ori ba, până la urmă tot am fi avut cel puţin un copil împreună, probabil chiar mai mulţi. Procrearea este însă un proces mecanic, fără nici o legătură cu convieţuitul laolaltă şi cu dragostea. Era plăcut să ne cunoaştem şi astfel să ne putem iubi. La paisprezece ani pasiunea nu reprezintă o culme, dar vârsta aceasta nu ţine la infinit, iar pasiunile cresc.

Sexul pe Navă este deci pentru adulţi. În mod oficial noi nu eram adulţi, însă în acea clipă aveam nevoie unul de celălalt, iar eu nu mai eram atât de strictă în privinţa regulilor ca altădată. Aveam nevoie unul de celălalt atunci şi era momentul potrivit. Dacă nu reuşeam să ne mai întoarcem pe Navă, cui i-ar fi păsat? Iar dacă totuşi izbuteam, atunci am fi fost adulţi iar problema ar fi devenit irelevantă.

Aşa că am făcut dragoste acolo, cu ploaia căzând afară, simţindu-ne în siguranţă unul în braţele celuilalt. Nici unul dintre noi nu ştia ce facem, decât din punct de vedere pur teoretic, şi eram la fel de neîndemânatici ca nişte pisici. Era prezent ceva ce aducea a cârpăceală, dar într-un mod extrem de plăcut. Iar orgasmul se dovedi doar o aluzie la un pisc pe care nu-l puteam încă atinge.

Am rămas liniştiţi, iar după câteva minute Jimmy întrebă:

— Cum a fost?

Am răspuns pe jumătate adormită:

— Cred că-i nevoie de puţină experienţă. Şi înainte să adorm, am adăugat: A fost totuşi reconfortant.

*

Noaptea următoare am lăsat caii legaţi de copaci. Ne găseam la kilometri depărtare de popasul din seara precedentă. Ajunsesem pe coasta dealului târziu după-amiaza, apoi ne târâsem prin pădure să cercetăm complexul militar. Sub noi, într-o lumină aurie, se întindea un orăşel ascuns în cupa dintre două dealuri. De partea noastră a oraşului se ridica baza militară împrejmuită cu un gard, patrulată de gărzi ca oricare bază militară. Naveta stătea pe ceea ce părea a fi terenul de paradă.

— M-a făcut curios, îmi explică Jimmy. Mi s-a părut ciudat ca ei să dispună de o navetă. M-am strecurat să văd mai bine, am fost neatent şi m-au prins.

Clădiri străjuiau platoul din trei laturi. Una din părţile închise se găsea cel mai aproape de punctul nostru de observaţie din vârful dealului.

Latura deschisă se afla în partea opusă a platoului, spre oraş. Printre clădiri creşteau câţiva copaci răzleţi. Gardul era din stâlpi metalici legaţi cu sârmă între ei şi înconjura întreaga tabără. De la gard la cea mai apropiată clădire erau probabil treizeci de metri.

Jimmy îmi arătă printre frunze:

— Vezi clădirea cu două etaje de acolo jos? Acela e cartierul lor general. Acolo m-au ţinut până a sosit poliţia din oraş să mă ridice. Acolo ar trebui să căutăm echipamentul meu.

Clădirea era construită din cărămidă roşie, cu acoperiş cenuşiu, înclinat şi domina capătul platoului de paradă. Majoritatea celorlalte clădiri din tabără aveau câte un singur etaj – barăcile, grajdurile şi altele de acest gen – iar cele cu două etaje nu erau la fel de mari.

Am cronometrat garda pe traseul său. Îi trebuiau douăzeci de minute să ajungă dintr-un punct al rutei în celălalt, cu pasul încet, fără grabă, pe care-l folosesc de obicei plantoanele pentru a-şi omorî timpul.

Uneori ajungea în capăt simultan cu soldatul postului vecin, iar atunci se opreau amândoi şi stăteau de vorbă.

Am estimat:

— Nu putem conta pe mai mult de douăzeci de minute, dacă lovim soldatul.

— Nu, replică Jimmy. Ne vom descurca mai bine dacă ne strecurăm fără să fim observaţi.

După ce am verificat încă o dată totul, ne-am târât înapoi în spatele dealului şi după aceea am mers la cai, unde am luat o masă rece.

Greşeala lui Jimmy de data trecută fusese aceea de a fi pătruns în tabără prea devreme, când oamenii încă îşi vedeau de treburi, iar gărzile erau vigilente. Eram obosiţi

amândoi după o zi de călărit şi am dormit până după lăsarea întunericului. M-am trezit scuturată de Jimmy.

— Hai, e timpul să mergem.

Nu ne-am grăbit coborând panta, ci ne-am străduit să facem cât mai puţin zgomot. Eram bucuroasă să fiu cu Jimmy. Formam o echipă, iar cu Jimmy alături simţeam că sunt un Iad-pe-Roţi mai eficace decât atunci când fusesem singură. De la marginea tufişurilor la gard erau vreo şase metri de teren viran. Ne-am ghemuit printre ierburi, având în faţă gardul, dar abia zărind silueta clădirii cu două etaje de mai departe.

— Şşş, şopti Jimmy apucându-mă de braţ. Iată garda.

Am aşteptat până a trecut, apoi am alergat ghemuiţi lângă gard.

Jimmy mă împinse şi m-am prins de stâlpi, cu vârfurile lor ascuţite lângă degetele mari. El m-a susţinut şi am pus un genunchi pe bara de deasupra dintre stâlpi. M-am oprit o clipă acolo, apoi am sărit de partea cealaltă, rupându-mi pantalonii într-unul din ţepi. Am privit într-o parte şi-n alta să văd dacă zgomotul nu alertase cumva pe cineva, după care m-am întors din nou la gard. Am strecurat ambele mâini printre sârme să prind piciorul lui Jimmy. El păşi pe mâinile mele, iar eu l-am împins în sus. Se lăsă cu piciorul pe bara de sus şi îşi făcu vânt înainte. Ateriză în picioare cu o bufnitură mai puternică decât a mea, după care fără pauză am alergat către cel mai apropiat copac, unde ne-am oprit o secundă înainte de a intra în umbra clădirii Comandamentului.

Deasupra noastră plutea un plafon de nori cumulus, iar lumina varia de la slab la întuneric în vreme ce norii se mişcau. Ne-am îndreptat spre capătul clădirii, Jimmy deschizând drumul. Ne-am oprit, iar el privi după colţ. Am ocolit colţul şi deodată am văzut platoul de paradă gol, cu una sau două lumini de noapte sclipind în clădirile de pe margine. Abia de puteam distinge forma navetei. La colţul următor ne-am asigurat din nou, apoi ne-am strecurat ca două umbre spre faţada clădirii.

— Trebuie să fie un planton de noapte, şopti Jimmy. Biroul e pe dreapta, cum intri pe uşă.

Indică o fereastră de deasupra capetelor noastre. Vedeam lumini şi umbre pe tavan. Am urcat scările, lipindu-ne de zidul de lângă uşă în vreme ce ne pregăteam pistoalele. Apoi am intrat. Holul era întunecat şi tăcut. Uşa camerei din dreapta noastră era deschisă şi lăsa lumina să iasă afară.

Jimmy dădu buzna înăuntru cu arma în mână şi spuse:

— Mâinile sus!

La birou nu se găsea decât un singur om, pe jumătate moţăind. Se trezi cu o tresărire şi ne fixă cu privirea.

— Iarăşi tu? rosti el.

Era un ins mărunţel, fără să arate grozav de competent, îmbrăcat în uniformă verde cu însemne şi epoleţi roşii. Încăperea era spaţioasă şi conţinea mai multe dulapuri, unul pe peretele cu uşa şi alte două în partea opusă. Câteva fişeturi se găseau şi în spatele biroului. Lampa de pe biroul ofiţerului constituia singura sursă de lumină.

— Lasă vorba, ordonă Jimmy. Dacă va fi nevoie, te voi împuşca. Unde mi-e echipamentul?

— Nu ştiu, răspunse omul, însă vocea-i suna nesigur.

Era speriat şi încă adormit pe jumătate.

Jimmy îmi făcu semn să înconjur masa. Am scos cuţitul, iar ochii bărbatului m-au urmărit cu grijă. Încercă să-şi mişte scaunul, dar l-am împins astfel să nu se poată ridica.

— Ai grijă, băiete, rosti cu un glas ceva mai puternic.

Cu vârful cuţitului i-am înţepat urechea. N-a curs nici măcar o singură picătură de sânge.

— Unde e echipamentul? am întrebat la rândul meu.

Omul se înecă şi tuşi.

— Nu-i tot într-un singur loc. Nici nu ştiu unde-s toate lucrurile.

— Unde sunt sacii mei din şa?

Ofiţerul ridică neputincios din umeri.

— La grajduri, presupun.

— Dar lucrurile care se găseau în ei?

— S-au jucat cu ele la popotă, avansă omul grăbit. Unii din băieţi.

— Du-ne la popotă!

— Nu pot. N-am voie să părăsesc postul.

M-am jucat cu epoletul său.

— Va trebui totuşi să o faci.

— Nu-l tăia! strigă agitat.

— Arată-ne drumul, am spus ridicând cuţitul.

— Bine, bine, cedă neajutorat. Ieste la etajul doi.

Am luat lampa de pe birou, iar Jimmy îl forţă să se ridice în picioare.

Ne conduse în hol, apoi pe scări în sus. La etajul al doilea am străbătut un alt coridor, stârnind ecouri cu paşii noştri. În sfârşit am ajuns la o uşă, pe care ofiţerul dolofan o descuie şi o deschise larg.

— Aici, spuse el.

Lumina lămpii dezvălui o încăpere tăcută, cu o masă lungă acoperită cu o pânză albă şi înconjurată de rânduri de scaune. Se mai găseau înăuntru un salon şi un cămin.

— Condu-ne, porunci Jimmy.

Ofiţerul ne conduse spre salon. Se aflau acolo diferite jocuri, ziare, iar pe una din mese şahul lui Jimmy. L-am recunoscut. Nu ştiu cu cine intenţionase Jimmy să joace pe Tintera. Alte câteva lucruri de-ale sale erau împrăştiate în preajmă.

— Jimmy, am şoptit cu o voce plină de groază. Nu-l văd.

Jimmy aruncă şi el o privire.

— Da, constată singur, apoi se întoarse spre ofiţer. Căutăm un obiect metalic compact, cam aşa de mare. L-ai văzut?

— Nu, răspunse omul. Eu nu m-am uitat prin lucrurile tale.

L-am înţepat cu cuţitul.

— Eşti sigur?

Răspunse cu ceva asperitate în glas:

— Sunt sigur! Nu-mi amintesc să fi văzut ceva asemănător.

— Ce facem? l-am întrebat pe Jimmy.

— Nu ştiu. Trebuie să fie pe undeva, dar nu ştiu unde să căutăm.

Începusem să mă îngrijorez cu adevărat. Nu puteam cutreiera clădirea mult timp fără ca cineva să nu bage de seamă, iar dacă nu găseam emiţătorul n-aveam cum să ne întoarcem acasă.

Am coborât scările şi ne-am întors în birou. În clipa aceea m-a izbit o idee.

— Afară e naveta. Am putea s-o luăm! Dacă oamenii aceştia sunt în stare să zboare cu ea, vom reuşi şi noi.

Ofiţerul cel durduliu strigă:

— Nu, să nu-ndrăzniţi! Voi, cei de pe Nave, credeţi că aveţi dreptul la tot, da o să vă arătăm noi. Acum avem o navă a noastră şi suntem mai duri ca voi. N-o să luaţi naveta!

— Nici nu va fi nevoie, interveni Jimmy.

Ridică un pres-papier de pe una din mese. Era emiţătorul lui. Se răsuci spre ofiţer.

— Parcă spuneai că nu l-ai văzut niciodată?

— Oh, asta căutaţi? Nici nu l-am observat.

Bărbatul era întors cu spatele la mine. Am scos pistolul şi oarecum codindu-mă, l-am lovit după ureche.

— Haide, Jimmy. Ai emiţătorul, să mergem.

Am ieşit din nou în întuneric. Am dat colţul clădirii îndreptându-ne spre spate, dar Jimmy mă trase înapoi. Se apropie cu gura de urechea mea:

— Garda, vezi?

Ne-am ghemuit, în timp ce soldatul trecea spre capătul traseului.

Apoi, brusc, noaptea a fost sfâşiată de un strigăt.

— Garda! Garda!

Ţipătul venea din faţa clădirii. Soldatul tresări la auzul zgomotului, însă ca un bun militar nu-şi părăsi postul. Pur şi simplu ne tăie retragerea.

— Hai, zise Jimmy. Am alunecat de-a lungul clădirii, paralel cu gardul. Strigătele continuau în jur. Jimmy se opri lângă o construcţie mai mică la colţul platoului, izolată de

celelalte. Din acest loc vedeam gardul întinzându-se în ambele direcţii.

— Nu puteai să-l loveşti mai tare? întrebă Jimmy.

— Nu-mi place să lovesc oamenii.

În garnizoană se declanşase o adevărată harababură. Nu vedeam mare lucru, însă de auzit auzeam foarte bine. Apoi mi-am dat seama:

— Jimmy, ştii ce-i clădirea asta?

— Nu.

— Depozitul de muniţii. Observi semnul de pericol? Să provocăm o diversiune. Să aruncăm naveta în aer!

Jimmy a zâmbit. Ridică mâna şi îmi mângâie părul o fracţiune de secundă.

Am găsit uşa, iar Jimmy sparse încuietoarea cu patul pistolului. Indiferent ce zgomot ar fi făcut, era copios acoperit. Ne-am îngrămădit înăuntru şi Jimmy închise uşa. Pe peretele din faţă se deschideau câteva ferestre mici, iar prin ele am văzut soldaţi alergând pe platou, aprinzând lămpi şi torţe. Oamenii alergau să se alinieze de-a lungul gardului.

Deodată ne-a părut foarte bine că ne găseam înăuntru. Pe platou soldaţii se aliniară în formaţie, aşteptând ordinele.

— Probabil că în curând vor începe să controleze clădirile, opină Jimmy.

Am descoperit un săculeţ de praf de puşcă şi i-am pus un fitil de vreo doi metri. Principiul era destul de simplu. Singurul lucru de care nu eram sigură era timpul necesar arderii fitilului. Îmi încercam norocul.

Jimmy şi cu mine am discutat planul de bătaie, în vreme ce de cealaltă parte a platoului, soldaţilor li se dădeau ordine. Era ca şi cum am fi jucat jocul cu hârtie, foarfeci şi piatră, când cei doi jucători hotărăsc ce anume intenţionează să facă şi-şi dezvăluie intenţiile în acelaşi timp. Noi ne făceam planul nostru, ei pe al lor, iar la final urma să vedem cine va fi câştigătorul. I-am dat lui Jimmy arma mea şi el a încărcat-o. Ne-am strecurat apoi iarăşi pe uşă, aşezând în urma noastră un alt fitil.

— Începi să tragi în patruzeci de secunde, am spus.

— Da, confirmă Jimmy şi se topi în umbra zidurilor.

M-am ghemuit în întuneric cu spatele la gard şi am scos un chibrit.

Am ţinut palmele căuş şi l-am aprins. Nu a luat foc de prima dată şi am încercat din nou. Flacăra apăru şi cu ea am aprins fitilul, care începu să sfârâie. Am aruncat băţul de chibrit, am ridicat săculeţul cu praf de puşcă şi m-am îndreptat spre cealaltă parte a clădirii.

Mai departe, Jimmy deschise foc deasupra oamenilor din formaţie.

Soldaţii se aruncară la pământ, răspunzând focului. Speram ca Jimmy să-şi ţină capul la cutie.

Nu am ezitat. M-am repezit drept în mijlocul terenului de instrucţie. Sacul era greu, dar eu mă concentram numai asupra rampei de urcare în navetă. Nu ştiu dacă m-a văzut cineva sau dacă s-a tras asupra mea.

Alergam. Când am ajuns la rampă, depozitul de muniţii a explodat într-un fulger de lumină şi de zgomot. Bucăţi întregi din clădire zburară în aer. Unda de şoc mă aruncă în genunchi, însă m-am ridicat imediat în picioare şi am urcat în goană rampa.

Ajunsă în interiorul navetei, am mers direct în cabina de comandă.

Am aşezat săculeţul pe scaunul pilotului, exact lângă panoul de control.

Prin hublou vedeam oamenii cuprinşi de o confuzie generală. Nu mai trăgea nimeni. Focul de la depozitul de muniţii se întinsese la una din barăci, iar soldaţii fugeau după apă.

Am mai aprins un chibrit, am dat foc şi acestui fitil, apoi am coborât cât mai repede. Afară, am privit din nou naveta. Pe suprafaţa metalică se reflectau umbre şi pâlpâiri uriaşe.

Cineva se izbi de mine şi strigă „Fii atent!”. Platoul de paradă era un furnicar de oameni, unde nimeni nu mă băga în seamă.

Începusem să disper, crezând că voi fi obligată să merg înapoi să aprind fitilul, când am simţit o bufnitură puternică.

Indivizii aceştia n-aveau să mai folosească naveta niciodată.

M-am strecurat printre construcţii, îndepărtându-mă de terenul central, de lumină şi de zgomot. Gardul nu mai era păzit. Mi-a luat câteva minute să mă caţăr, apoi am urcat dealul acoperit de tufişuri şi arbuşti, fără să mă mai grăbesc.

În vârf, aproape de locul de unde eu şi Jimmy studiasem tabăra, m-am întors şi am mai privit o dată complexul militar. Focul cuprinsese o a doua clădire, iar oamenii fugeau de colo, colo, ca furnicile. Am privit câteva minute şi am plecat mai departe.

Jimmy mă aştepta cu caii.

— Eşti teafăr? l-am întrebat.

— Da. Sunt bine, dar am pierdut emiţătorul.

Respiraţia mi s-a oprit.

— Glumesc, continuă el.

M-am aşezat pe o piatră şi am întins piciorul cu pantalonul rupt. Cu grijă, l-am pipăit cu mâna.

— Ce s-a întâmplat?

— Ah, m-am tăiat când am sărit gardul.

— Asta nu e bine, spuse Jimmy. Aruncă o privire şi reluă: Nu arată foarte rău. Vrei să-i dau un pupic ca să treacă şi să se facă bine repede?

— Ai face-o?

Jimmy se ridică atunci şi privi spre cerul luminat. Mi-l arătă cu mâna.

— Ştii, faci prea multă gălăgie numai pentru că nu ai reuşit să loveşti pe cineva cum trebuie.

19

Ultima dimineaţă de pe Tintera a fost frumoasă. Cu cai cu tot, ne aflam pe un versant muntos în apropierea coastei. În luminiş era iarbă şi un mic izvor, iar această zi, ultima, era strălucitoare, cu numai câţiva nori îngrămădindu-se sus pe cer, suficient de caldă ca să punem hainele groase deoparte. Luaserăm micul dejun şi împachetasem pentru ultima oară, iar în prezent şedeam liniştiţi în bătaia soarelui.

Privind de sus, priveliştea se întindea la kilometri depărtare, într-o parte muntele se sfârşea brusc şi dincolo de el se zăreau apele oceanului, cenuşii şi crestate cu alb, vedeai parte din mal, o faleză maronie, stânci întunecate şi ude, o plajă subţire, vedeai păsări alunecând în briză şi-ţi puteai imagina ţipetele lor. Privind spre interior, vedeai pajişti în prim plan şi munţi asemeni acestuia dincolo de ele, formând un zid de-a lungul coastei. Mai departe se întindeau dealuri şi văi şerpuitoare, amestecându-se laolaltă, toate acoperite de păduri, o mare cenuşiu-verzuie în apropiere, iar de la distanţă bătând în verde măsliniu.

La picioarele noastre, aici, se găseau tot felul de creaturi – Loseli sălbatici şi oameni vânându-ne pe noi. Pe Loseli îi zăriserăm, iar ei ne observaseră pe noi; fiecare ne văzuserăm de drum. Pe oamenii ce ne urmăreau nu-i văzuserăm de patru zile, şi din fericire ei nu ne văzuseră nici atunci. Tot acolo, sub coroana pădurii, se mai găseau poate alţi copii din Navă, însă nu întâlnisem pe nici unul.

Emiţătorul l-am declanşat foarte devreme. S-au scurs şase ore până a sosit naveta. Am aşteptat în linişte, stând de pază şi vorbind. Lângă un colţ de stâncă un animal mic chiţcăia şi amuşina. I-am aruncat ceva de mâncare.

După ce naveta a sosit, am urcat la bord şi ne-am îngrijit de cai.

Domnul Pizarro se afla acolo, verificând operaţiunea de Preluare. Eram a şasea şi al şaptelea.

I-am spus lui Jimmy:

— Urc să vorbesc cu George.

— Bine. Eu am să-i povestesc domnului Pizarro ce s-a întâmplat, îmi răspunse.

Amândoi socoteam că trebuie să povestim. Cu siguranţă lucrurile fuseseră mai aventuroase decât ar fi trebuit să ne aşteptăm pe parcursul Încercării. Aşadar, am urcat să-l văd pe George.

— Felicitări, Adultule, mă întâmpină atunci când mă văzu. Ştiam că ai să reuşeşti.

— Bine te-am găsit, George. Spune-mi, te rog, ai avut ceva probleme până acum?

— Nici una, însă sunt îngrijorat. Priveşte. Indică cu mâna radarul utilizat la Preluare. Nu se vedea nici pe departe douăzeci şi nouă şi puncte luminoase. Am numărat doar douăsprezece.

— Ultima s-a aprins cu două ore în urmă. Tare mi-e teamă că mulţi nu se vor întoarce de astă dată.

I-am povestit o parte din ce ni se întâmplase. Am rămas în cabină în vreme ce naveta a coborât succesiv, ridicând-o pe Venie Morlock şi executând apoi o altă preluare dublă. După care am coborât şi m-am aşezat lângă Jimmy.

— Mai sunt şase semnale. Priveşte cât de puţini suntem.

— Aşa de rău? şopti Jimmy. Mă întreb ce va spune Consiliul.

La bord ne găseam acum doar zece. Jimmy, eu şi Venie eram în siguranţă, însă Att, Helen şi Riggy nu se numărau printre noi.

Brusc, George ne atenţionă prin difuzor:

— Foarte bine, copii, tăceţi din gură şi ascultaţi-mă. Unul de-ai noştri este jos. Nu m-am apropiat destul să văd cine anume, dar oricine ar fi, asupra lui se trage. Va trebui să-l ajutăm. Aveţi două minute să vă luaţi armele. Vom ateriza şi vom încerca să-l luăm la bord. Vreau ca toţi să ieşiţi afară şi să trageţi foc de acoperire.

Unii dintre noi aveau încă armele. Jimmy şi cu mine ne-am grăbit spre desagi şi am scos pistoalele. Pe-al meu îl încărcam pentru prima dată. Eram unsprezece cu toţii, socotindu-l şi pe domnul Pizarro, la patru rampe de acces în

exterior. Jimmy, eu şi Jack Fernandez-Fragoso ne-am îndreptat spre una din ele. Apoi George coborî planând, ateriză uşor ca un fulg şi deschise toate cele patru rampe simultan.

Am pornit în goană, Jack spre stânga, Jimmy în centru iar eu la dreapta. Ne găseam în vârful unei coline împădurite, iar momentul şi virajul meu m-au pus exact unde doream să fiu – la pământ, cu faţa-n praf. M-am rostogolit în spatele unui copac şi pe Jimmy l-am văzut adăpostindu-se după un tufiş.

Aici, la sute de kilometri de locul de unde fusesem noi preluaţi, era ceaţă, sub familiarul plafon de nori cenuşii. De cealaltă parte a navetei şi de mai jos se auzeau împuşcături. Băiatul nostru era imobilizat la vreo cincizeci de metri dedesubt, îndărătul unor bolovani ce n-ar fi adăpostit ca lumea nimic mai voluminos decât micul animal pe care-l hrănisem dimineaţă. Băiatul era Riggy Allen şi l-am văzut răspunzând focului. Am observat raza de ochire a armei sale pieptănând terenul. La circa zece metri mai departe zăcea cadavrul calului său. Riggy răsuci atunci capul şi ne zări.

Atacatorii săi, cei de pe această parte a navetei, se ghemuiseră în spatele copacilor şi a stâncilor, parţial ascunşi de Riggy, după cum şi el se ascundea parţial de ei. De unde ne aflam noi însă, îi vedeam mai bine.

Am constatat toate acestea în câteva secunde, apoi am ridicat pistolul şi am tras, ochind un om cu o puşcă. Distanţa era mai mare decât apreciasem şi glonţul s-a înfipt în pământ la trei metri mai în faţă, dar bărbatul sări înapoi.

Era prima dată când trăgeam cu pistolul. Reculul a fost puternic, la fel şi zgomotul. Totuşi, într-un anume sens îţi conferea o senzaţie de satisfacţie. Un pistol sonic e silenţios, iar dacă ratezi ţinta te alegi cu cel mult o frunză îngălbenită. Această armă producea destul zgomot ca să ştii că faci ceva, iar o greşeală ridica praful, sau şuiera pe la urechea adversarului, ori cresta un arbore – suficient ca să-l determine pe cel mai curajos bărbat să-şi ţină capul jos.

Am ţintit mai sus şi am început să trag în serie. Jimmy proceda în acelaşi mod. Efectul imediat a fost acela că focul asupra lui Riggy încetă.

Riggy ne înţelese planul, se ridică şi începu să urce dealul în fugă. După care arma mi se goli, iar Jimmy încetă şi el să tragă. Jack singur continuă focul, însă cu excepţia unui braţ ars, rezultatul era mai puţin evident pentru ceilalţi. După ce Jimmy şi cu mine ne-am oprit, capetele atacatorilor au apărut din nou, cercetând situaţia. Au început să tragă imediat. Riggy se răsuci, făcu un salt şi căzu lângă trupul calului său.

Am reîncărcat cât am putut de repede. Jimmy îşi reluă la rândul lui focul, iar Riggy se ridică, alergând încă o etapă. De astă dată am reuşit să gândesc mai limpede şi m-am oprit până ce Jimmy a terminat gloanţele. În clipa când el a încetat să tragă am început eu, apăsând ritmic pe trăgaci, fără să-mi pese dacă nimeream sau nu, câtă vreme capetele acelea rămâneau ascunse.

Când am terminat eu, Jimmy deschise foc, iar o clipă mai târziu Riggy trecea de noi, urcând rampa. Se aruncă pe burtă la intrare şi începu să tragă de acolo. M-am retras spre navetă, apoi Jack, iar ultimul Jimmy. După ce Jimmy ajunse la adăpost, i-am strigat lui George să ridice rampa. Fie că privise totul, fie m-a auzit, cert e că rampa s-a ridicat lin închizând intrarea.

Dinspre celelalte laturi ale navetei se auzeau încă împuşcături, aşa că am ţipat spre Jimmy să meargă în stânga. Am tăiat-o prin mijloc, împiedicându-mă şi aproape rupându-mi gâtul de unul din scaune.

M-am aruncat pe burtă la intrare şi am început din nou să caut ţinte, apoi am tras. Cei trei pe care-i acopeream îşi folosiră capetele şi se strecurară înăuntru unul câte unul. În timp ce la bord urca al doilea, l-am auzit pe Jimmy cerând să se ridice rampa din dreptul său. Venie Morlock era a treia şi când alergă înăuntru, nu m-am putut stăpâni să nu-i pun piedică. Am strigat spre George.

Venie mă privi furioasă şi mă întrebă, în vreme ce rampa se ridica în faţa noastră:

— Asta pentru ce a fost?

— Să fiu sigură că nu te nimereşte cineva, am minţit.

O secundă mai târziu, Jack strigă ca cea de a treia rampă să fie ridicată. Ultima privelişte de pe Tintera a constat dintr-un deal îmbibat de apă şi oameni străduindu-se să ne omoare, imagine care în ansamblul ei mi s-a părut a fi tocmai potrivită.

Riggy scăpase teafăr şi nevătămat, dar avea o tăietură adâncă pe braţ, ce abia începuse să se vindece. Iată cu ce te alegi ca broască ţestoasă, cel puţin pe Tintera. Riggy ne povesti că-şi vedea de treabă în pădure, când un Losel a sărit din spatele unui tufiş, tăindu-l. Poate vouă vi se pare rezonabil, însă nu-l cunoaşteţi pe Riggy. Părerea mea e că lucrurile s-au întâmplat exact pe dos: Loselul mergea liniştit prin pădure, văzându-şi de treabă, când Riggy i-a sărit în spinare, speriindu-l. Spre acest gen de fapte are Riggy înclinaţie.

— De unde ai pistolul? Pot să mă uit la el? mă întrebă Riggy mai târziu.

I l-am întins. După un minut de cercetare, spuse:

— N-ai vrea să-l schimbi pe altceva?

I-am răspuns:

— Riggy, e al tău. Nu-l mai doream în mod deosebit.

Ştiam că n-aveam să-l mai folosesc vreodată şi nu mă fascina defel.

Ne întorseserăm doar şaptesprezece. Doisprezece dintre noi nu supravieţuiseră, sau nu reuşiseră să declanşeze emiţătoarele. M-am gândit la aceasta pe parcursul zborului spre Navă. Am numărat de câte ori fusesem în pericol să fiu omorâtă şi am ajuns la un total de minimum cinci. Dacă socotiţi că şansele de a scăpa cu viaţă din oricare din aceste încercări fuseseră nouă din zece, atunci pentru cele cinci evenimente, şansele de supravieţuire se ridicau la şase din zece. Cincizeci şi nouă la sută, mai exact. Dacă toţi trecuseră prin aventuri asemănătoare, atunci nu era neobişnuit ca doisprezece să nu se mai întoarcă. Necazul era că Att se găsea printre cei doisprezece lipsă.

Când am ajuns pe Navă, oameni ne aşteptau să ia în grijă caii. Am trecut rapid de decontaminare şi am fost conduşi în sala de aşteptare.

Pe pereţi se găseau decoraţiuni pentru Anul Nou şi construcţii mobile elaborate sclipeau deasupra. Prezentă era şi o orchestră, iar tata, în calitatea sa oficială, întâmpina noii adulţi. Mi-a strâns mâna.

Părinţii aşteptau alături. Am văzut-o pe mama, pe mama lui Jimmy şi pe soţul ei, pe tatăl lui alături de soţia sa. Cu toţii i-au făcut semn din mână atunci când l-au zărit. Şi am mai văzut-o pe mama lui Att.

— Ne vedem mai târziu, i-am aruncat lui Jimmy.

M-am îndreptat spre ea.

— Îmi pare foarte rău, Att nu este cu noi, am spus.

Nu ştiam cum să-i spun altminteri. Aş fi vrut să-i transmit astfel încât să nu o doară, însă pe mine mă durea să ştiu că el n-avea să se mai întoarcă, şi mă durea să-i comunic aceasta mamei lui. Nevăzându-l printre noi, trebuia să fi înţeles deja. Începu să plângă, înclină din cap şi mă mângâie pe umăr, după care se întoarse şi plecă.

M-am îndreptat spre mama. Ea a zâmbit şi mi-a luat mâna:

— Sunt bucuroasă că ai venit acasă, îmi spuse cu lacrimi în ochi, întorcându-şi faţa.

Tata se desprinse de grupul pe care-l felicitase şi veni să mă îmbrăţişeze. Mă măsură cu palma.

— Mia, cred că ai mai crescut puţin.

Am dat din cap afirmativ, deoarece şi eu eram convinsă că aşa era.

Mă simţeam foarte bine să fiu iarăşi acasă.

Epilog:
Ritual de trecere

20

Întotdeauna am nutrit resentimente faţă de termenul „maturitate”.

În primul rând, cred, deoarece cel mai adesea este folosit ca bâtă. Faci ceva care altuia nu-i place şi atunci înseamnă că-ţi lipseşte maturitatea, indiferent de meritele reale ale acţiunii tale. De asemenea, mi se pare că ceea ce se defineşte cel mai adesea ca maturitate nu-i decât dezangajare dinaintea vieţii. Dacă vrei să-ţi trăieşti viaţa fără compromisuri, nu se poate să nu comiţi greşeli, să nu faci lucruri pe care să doreşti să le fi evitat, să nu rosteşti afirmaţii pe care mai târziu să vrei să le fi formulat mai fericit. Pe scurt, nu se poate să nu bâjbâi din când în când pe drumul ales. Acei indivizi „maturi” ale căror vieţi nu sunt presărate de nici o notă stridentă, de nici o greşeală, care nu bâjbâie niciodată, reuşesc doar cu preţul gândului şi al intenţiei iniţiale. Înaintează în viaţă fără succese şi fără eşecuri. Aşa ceva nu m-a atras niciodată şi de aceea n-am putut să accept imaginea tradiţională a maturităţii care mi se prezentase.

Abia după ce m-am întors din Încercare am reuşit să ajung la o definiţie proprie. Maturitatea constituie o abilitate de a decela porţiuni de adevăr între prejudecăţile şi minciunile general acceptate cu care ai crescut. Astăzi e uşor să-ţi dai seama de inutilitatea războaielor religioase din trecut, să înţelegi că în sine capitalismul nu e rău, să realizezi că de cele mai multe ori onoarea reprezintă o cauză prostească pentru a omorî un om, că patriotismul naţional n-ar fi trebuit să mai însemne nimic în secolul douăzeci şi unu, să pricepi că o cravată frumos aranjată are prea puţin de-a face cu valoarea reală a purtătorului. Să analizezi critic aberaţiile propriei epoci este mai dificil, mai cu seamă dacă le-ai acceptat fără să pui întrebări de când te ştii. Dacă nu faci însă încercarea, atunci poţi fi orice, numai matur nu.

Am ajuns la această concluzie în urma Adunării Generale care s-a ţinut pe Navă ca rezultat al experienţei noastre pe Tintera. Aventura noastră era şocantă, iar Tintera lăsa imaginea unui infern. Tinteranii erau Liberi Născători, fără nici o îndoială (chiar şi acum ideea mă-ngrozeşte).

Probabil practicau şi sclavagismul. Obţinuseră o navetă prin cine ştie ce mijloc dubios, şi intenţionaseră să o utilizeze împotriva Navei. În sfârşit, uciseseră un număr fără precedent din grupul nostru de Încercare. Să mori în Încercare e un lucru – să-ţi vezi copiii asasinaţi de Mâncători de Praf era cu totul altceva.

Zvonurile au început să se răspândească aproape imediat după ce ne-am întors. În următoarea zi s-a ţinut o şedinţă de Consiliu, după care pretutindeni în Navă s-a transmis un rezumat al faptelor petrecute pe planetă. Pentru majoritatea oamenilor, conţinutul transmisiei s-a dovedit mai cumplit decât zvonurile.

Am fost prezentă la şedinţa Consiliului, am depus mărturie şi am văzut că fiecare membru era tulburat de cele auzite. Consiliul a încheiat concluzionând necesitatea unei decizii majore de adoptat cu promptitudine, aşa că în două zile a fost convocată Adunarea Generală.

Singurii adulţi lipsă din amfiteatru erau cele câteva sute de oameni absolut necesari funcţionării lumii noastre. Cei şaptesprezece dintre noi care supravieţuiseră, domnul Pizarro şi George Fuhonin şedeam alături de Consiliu, la tribună. Pe locul unde stăteam acum văzusem altădată jucate piese de teatru.

La ora fixată, tata deschise lucrările Adunării, cerându-şi scuze pentru întreruperea vacanţei de sfârşit de an.

— Ştiu totuşi că majoritatea dintre dumneavoastră aţi urmărit discuţiile legate de Tintera şi înţelegeţi seriozitatea problemei. Cu o lună în urmă am coborât un Grup de Încercare pe planetă. Le vom cere să vă povestească, aşa cum au făcut-o înaintea Consiliului, exact ceea ce au văzut şi trăit. Apoi vor urma întrebările şi dezbaterea.

Audienţa auzise în prealabil faptele. De astă dată le auzea direct de la sursă. Am depus mărturie cu privire la

naşterile necontrolate. Le-am spus exact ce văzusem. Jack Fernandez-Fragoso povesti despre Loseli, Jimmy vorbi despre naveta capturată. Unul câte unul, am povestit ce ştiam îndrumaţi de întrebările tatei, iar George şi domnul Pizarro îşi alăturară nouă propriile depoziţii. După ce am terminat, au început întrebările. Domnul Tubman recunoscu semnalul unui omuleţ stând sus, pe rândurile din stânga, şi-l aduse în prim plan pe ecranul central.

Amplificatoarele locale îi captară întrebarea.

— Să înţeleg că folosesc aceşti Loseli ca sclavi? E corect?

Domnul Persson răspunse onest:

— Nu ştim cu certitudine. Sigur îi utilizează pentru munci brute. Problema care se pune este dacă aceste creaturi sunt suficient de inteligente pentru a fi considerate sclavi. Aşa cum l-aţi auzit pe domnul Fernandez-Fragoso, există anumite semne că ar fi, dar şi altele contrare. Oricum, posibilitatea trebuie reţinută.

Omuleţul mulţumi, iar domnul Tubman dădu cuvântul altei persoane.

— Este adevărat? Au intenţionat să ne atace Nava?

— Nici acest lucru nu e cert, răspunse domnul Persson. Reprezintă o altă posibilitate, înlăturată însă în prezent prin dezafectarea navetei.

Omul murmură „Barbar”, pe jumătate pentru sine, apoi continuă:

— Cred că ar trebui să le oferim un vot de mulţumire acestor tineri pentru că ne-au rezolvat problema.

Se aşeză.

Următorul vorbitor îi susţinu ideea şi m-am înroşit toată. L-am privit pe Jimmy şi am observat că şi el era stânjenit. Speram să se treacă mai departe. Nu doream nici un vot de mulţumiri spânzurat de gât ca un medalion.

— Consider propunerea binevenită, aprecie domnul Persson. Cer votarea moţiunii.

Altcineva din Consiliu ridică o mână, obiectând:

— Consider că ne îndepărtăm de scopul Adunării. Dacă altă dată ideea ne va pare potrivită, vom vota atunci.

S-a iscat rumoare. După ce lumea se linişti, tata reluă conducerea:

— Aşadar, să continuăm.

Ştiind ce avea de gând tata să obţină de la Adunare, am fost cu atât mai bucuroasă să nu ni se mulţumească.

Următoarea persoană declară:

— Cred că eludăm punctul cel mai important. Aceşti oameni sunt Liberi Născători! Aici stă miezul problemei. Ştim cu toţii la ce conduce acest soi de politică. Iar ei au demonstrat-o iarăşi cu afacerea navetei – pe cine au ucis ca s-o obţină? – aruncându-ne copiii în închisori şi cu toate celelalte. Tintera reprezintă o ameninţare şi acesta-i adevărul.

Domnul Persson începu să-i răspundă:

— E planeta lor, domnule Findlay. N-ar fi corect să le cerem să renunţe la legi cum ar fi cea împotriva încălcării proprietăţii private. Cât despre…

Tata îl întrerupse:

— Nu sunt de acord. Consider că domnul Findlay a ridicat o chestiune validă. Trebuie analizată la modul cel mai serios.

A urmat o întreagă gălăgie, dar cum membrii Consiliului erau singurii conectaţi pe un circuit direct, doar tata şi domnul Persson au putut fi auziţi limpede. Ei doi aveau, după cum ştiam foarte bine, puncte de vedere total diferite. Sub masca politeţii şi imparţialităţii, tata dirija totul cu ajutorul domnului Tubman către un ţel precis, în vreme ce domnul Persson încerca la fel de hotărât să deturneze Adunarea de la acest scop.

Când s-a aşternut liniştea, domnul Persson a rostit:

— Suntem conştienţi. Suntem conştienţi de pericolul reprezentat de aceşti oameni. Îl cunoaştem. Dar pericolul a fost îndepărtat pentru moment. Poate că sunt Liberi Născători, totuşi ei nu numără mai mult de câteva milioane. Sunt primitivi, înapoiaţi. Nu dispun de mijloace prin care să ne facă rău. La o adică, ar putea fi izolaţi. Să fie lăsaţi singuri în nenorocirea lor, să-şi făurească singuri un destin.

— Nu sunt de acord! replică tata la fel de încăpăţânat.

Cineva strigă apoi să se înceapă dezbaterile, iar strigătul fu preluat de alţii, tot mai mulţi – aceasta-i partea distractivă a Adunărilor – după care, într-un sfârşit, lumea se linişti.

Omul recunoscut de controlor rosti:

— Vă vine uşor dumneavoastră, domnule Persson, să staţi acolo şi să ne spuneţi toate acestea, dar ne puteţi garanta că nu vor mai pune mâna pe o altă navetă, la fel ca prima dată? Ne garantaţi?

— Dacă vom alerta şi celelalte Nave nu va fi nici o problemă, răspunse domnul Persson. Acum însă neglijăm principalul aspect. Aspectul esenţial nu e răul pe care această planetă înapoiată ni-l poate produce nouă. Întrebarea care trebuie pusă este de ce am ajuns în situaţia dată? Susţin, tocmai din cauză că planeta este înapoiată!

— Dar nu acesta-i subiectul discuţiei, zise tata. Analizăm un caz specific şi nu soluţii generale. Nu e relevant. Să mergem mai departe.

— Este relevant! strigă domnul Persson. Nu poate fi altceva mai relevant! Chestiunea-i mult mai cuprinzătoare decât sunteţi dispus să recunoaşteţi, domnule Havero. Aţi evitat mereu să aduceţi în discuţie politica pe care o ducem, politica de bază a Navei. Eu afirm că a sosit timpul să o facem.

— Vă abateţi de la ordinea de zi.

— Nu mă abat! Spun că trebuie să luăm în dezbatere politica generală a Navei noastre. Cer să se voteze chiar acum dacă chestiunea trebuie sau nu discutată. Cer să se voteze, domnule Havero.

Oamenii din amfiteatru începură iarăşi să strige, unii cerând votul, alţii pronunţându-se împotrivă. În cele din urmă cei ce doreau să se voteze reuşiră să se facă auziţi mai bine, iar tata ridică mâna.

— Foarte bine, spuse când se făcu suficient de linişte ca să fie auzit. S-a enunţat o moţiune, secondată de cererea unui vot, privind luarea în considerare a politicii noastre planetare. Controlor, înregistrează votul.

— Mulţumesc, rosti domnul Persson izbind butonul de vot.

Ştiam că tata ar fi dorit un rezultat negativ, însă am votat „da”.

După ce întreaga lume a votat, ecranul principal ne indică „da”-ul în verde şi „nu”-ul în roşu. Rezultatul era de 20283 la 6614. Aşadar am discutat problema.

Domnul Persson începu:

— După cum cunoaşteţi, politica noastră a constat în a oferi planetelor cât mai puţine cunoştinţe tehnice, iar acestea numai în schimbul unor bunuri materiale. Declar că facem o greşeală. Am mai spus-o în şedinţele Consiliului şi am încercat să ridic chestiunea înaintea Adunării. În mărturia depusă în faţa Consiliului, Mia Havero a afirmat că mare parte din ura purtată nouă de locuitorii Tinterei, ei o justifică prin sentimentul de inechitate pe care-l încearcă, considerând că nu au fost trataţi corect, neavând acces la moştenirea culturală şi ştiinţifică a Pământului ce li se cuvine la fel de mult ca nouă. Nu pot spune că-i condamn. Nu avem nevoie de ei – nu au nimic de care noi să considerăm că avem nevoie – şi în consecinţă trăiesc în mizerie. Dacă trebuie găsită o vină faptului că sunt Liberi Născători, atunci ea ne aparţine, căci le-am permis să piardă contactul cu adevărurile neplăcute ale istoriei pe care noi le cunoaştem atât de bine. Responsabilitatea era a noastră şi-am dat greş. Nu cred că ar trebui să-i pedepsim pe ei pentru greşeala noastră.

Din mijlocul Adunării se ridică un ropot de aplauze. Apoi îi veni rândul tatălui meu să vorbească.

— Sunt sigur că ştiţi cu toţii că nu sunt deloc de acord cu domnul Persson. Întâi de toate, responsabilitatea pentru ceea ce sunt aceşti oameni – Liberi Născători, adepţi ai sclavagismului, cu siguranţă criminali – le revine lor şi nu nouă. Ei sunt produsele aceleaşi istorii ca şi noi, iar dacă ei au uitat istoria, nu noi suntem obligaţi să le-o predăm. Nu trebuie să-i judecăm după cum ar fi putut să fie, sau după ce ar fi trebuit să fie. Trebuie să-i luăm aşa cum sunt şi după cum intenţionează ei să fie. Reprezintă o ameninţare

pentru noi şi pentru orice membru al speciei umane de astăzi. Cred cu fermitate că singura cale de urmat e aceea de a-i distruge. Dacă nu procedăm aşa, abia atunci şi numai atunci vom avea motive să ne condamnăm. Noi, cei de pe Nave, ne găsim într-o postură vulnerabilă: trăim într-un echilibru precar şi cea mai mică greşeală ne poate aduce sfârşitul. Tintera este azi înapoiată, dar chiar izolată, mâine poate va înceta să fie. Acesta-i principalul factor la care trebuie să ne gândim. Cancerul nu se izolează, iar o planetă ce nu-şi planifică naşterile este un cancer. El trebuie distrus, altminteri va creşte până se va distruge atât pe el, cât şi pe gazdă. Tintera e un cancer. Trebuie distrusă!

Cât despre politica noastră planetară, nu cred că are nevoie de noi justificări. Raţiunile sale sunt destul de limpezi şi nu trebuie modificate. Trăim într-un echilibru precar, însă avem motive să trăim astfel. Dacă ar fi să abandonăm Nava şi să ne instalăm pe una sau mai multe din planetele-colonii, inevitabil mare parte din informaţia pe care am păstrat-o şi dezvoltat-o se va pierde, ori deforma. Dacă ne-am instala într-o colonie, am fi înghiţiţi şi pierduţi, un glas firav într-o populaţie de multe ori mai numeroasă: în exigenţele traiului în condiţii primitive – şi cele mai avansate colonii tot primitive sunt – cât timp ne-ar mai rămâne pentru artă, ştiinţă, matematică? Aceste lucruri cer timp, iar de timp nu dispui într-o lume-colonie. Multe din cele ce ne înconjoară n-ar putea fi transportate pe o planetă, sau păstrate pe Navă dacă ea ar fi părăsită. Condiţiile n-ar putea fi reproduse pe nici una din planete. Ar trebui aşadar abandonate.

Trăim în echilibru. Folosim şi refolosim, dar după aceea pierdem ceva pe care nu suntem capabili să-l înlocuim noi înşine. Depindem de colonii pentru a supravieţui. Este un adevăr crud. Depindem de colonii pentru supravieţuirea noastră. Pentru a câştiga lucrurile de care avem nevoie să rămânem în viaţă, trebuie să oferim ceva în schimb. Singurul lucru pe care-l avem şi pe care-l putem da este informaţia. Nu o putem oferi pe gratis, aşa cum propune domnul Persson. Nu o putem risipi. Ea constituie singura

monedă ca mijloc de a exista şi a continua să existăm. Singura alternativă a politicii noastre actuale, singura, e aceea să abandonăm Nava. Eu nu doresc aceasta. Dumneavoastră?

Când tata sfârşi, adunarea aplaudă din nou. M-am întrebat dacă aceiaşi oameni care-l aplaudaseră pe domnul Persson aplaudau şi acum.

După ce s-a făcut linişte, domnul Persson luă iarăşi cuvântul:

— Refuz tot ce s-a spus. Refuz! Refuz totul! Nu reprezintă singura alternativă. Sunt de acord că trăim într-un echilibru precar. Sunt de acord că îndeplinim o funcţie necesară şi că nu avem voie să renunţăm la ea. Dar continui să cred că lumile-colonii, fraţii noştri întru moştenire, merită mai mult de la noi decât au primit. Orice s-ar decide legat de Tintera, este o tragedie aşa cum se prezintă astăzi. O condamnare a politicii noastre. Avem şi alte alternative. Fără să stau să mă gândesc mult, vă pot da două exemple pe loc, ambele preferabile actualului nostru curs. Dependinţa de colonii este artificială. Ne mândrim cu abilitatea noastră de a supravieţui. Ne mândrim cu faptul că am reuşit să ne menţinem integritatea fizică şi spirituală. Dar ce dovedeşte această rezistenţă? Socotim că dovedeşte mult – aşa să fie? Nu! Nu dovedeşte nimic deoarece totul e-n zadar. Cum am fi în stare să ne dovedim abilităţile? Vânând pe o planetă hrana şi producând noi înşine minereul de care avem nevoie. Sau altă soluţie, am putea încerca să folosim presupusa noastră superioritate ştiinţifică proiectând un mijloc de a evita orice dependenţă planetară. Am putea găsi o metodă să facem Nava complet independentă. Alegând oricare din aceste căi nu am pierde nimic şi am face ceea ce ar fi trebuit să facem de la început – să împărtăşim şi altora ştiinţa noastră, să instruim şi să ajutăm specia umană în ansamblul ei.

Eu ne acuz pe noi. Ne acuz că suntem leneşi. Nu mai avem obstacole de înfruntat, în schimb plutim în derivă pe un drum de trândăvie şi plăcere care ne poartă de la planetă la planetă, nerealizându-ne potenţialul, fiind mai

mici decât am putea să fim. În ochii mei acesta este un păcat, un afront adus lui Dumnezeu, dar mai mult decât atât, reprezintă un afront adus nouă înşine. Nu găsesc nimic mai trist decât să ştii că ai putea realiza mai mult, însă nu ai voinţa să depui efortul necesar. Am putea să-i ajutăm pe semenii noştri să scape de o viaţă de mizerie şi disperare. Nu doriţi asta? Atunci spun că ar fi mai bine să-i lăsăm complet singuri, decât să ne urmăm prezenta politică de interferenţă, paternalistă şi represivă. Ne stă în putere să explorăm stelele. Dacă am avea curajul să riscăm, am putea călători până la capătul Galaxiei. Ne stă în putinţă şi cu siguranţă călătoria ar îmbogăţi cunoştinţele despre care afirmăm că ne interesează. Actualul nostru trai este însă parazitic. Putem lăsa lucrurile aşa cum stau ele în prezent?

Dezbaterea continuă vreme de două ceasuri. După discursurile domnului Persson şi ale tatei, cuvântul fu luat de oameni din amfiteatru.

De multe ori afirmaţiile fură usturătoare. La un moment dat, cineva sublinie că un semn al sterilităţii vieţii noastre era lipsa artei.

Lemuel Carpentier se ridică să dispute declaraţia. Atunci a fost singura dată în seara aceea când l-am auzit vorbind pe domnul Mbele.

Se înclină în faţa domnul Carpentier şi rosti simplu:

— Domnule, vă înşelaţi, apoi se aşeză din nou.

În cele din urmă, hotarele au fost atât de bine trasate, încât fiecare ştia clar de ce parte se găseşte. La sfârşitul celor două ore, tata se ridică în picioare şi puse punct dezbaterilor.

— Totul pare foarte limpede, spuse el. Orice argument suplimentar nu ar constitui decât o repetare, prin urmare discuţia nu mai are sens. Propun să votăm. Întrebarea de bază pare să fie, ce vom face cu Tintera? Acesta-i scopul Adunării. Cei de acord cu domnul Persson privind o politică de izolare şi, nu ştiu cum să-i mai spun – reeducare poate? – vor vota şi pentru o schimbare în modul nostru fundamental de viaţă, după una sau alta din căile sugerate de domnia sa. Cei ce votează alături de mine distrugerea

Tinterei, vor vota de asemenea continuarea modului de trai pe care-l avem instituit de o sută şaizeci de ani. Reprezintă aceasta o evaluare corectă a situaţiei, domnule Persson?

Consilierul înclină afirmativ din cap.

— Eu însumi secondez prin vot această moţiune.

— Se acceptă?

Din partea Adunării răspunsul fu copleşitor.

— Moţiunea se votează. Votul va fi: trebuie Tintera să fie distrusă? Cine este pentru să voteze „Da”. Cine este împotrivă, „Nu”. Controlor, înregistrează votul.

Am apăsat butonul din faţa mea. Din nou panoul de afişare indică voturile afirmative cu verde, iar cele negative cu roşu. Rezultatul fu 16408 la 10489: Tintera avea să fie aruncată în nefiinţă.

A mai durat câteva minute ca şedinţa să se-ncheie. Amfiteatrul începu să se golească, dar eu nu am plecat imediat şi nici Jimmy. L-am văzut pe domnul Mbele îndreptându-se spre noi. Se opri la tribună şi-l privi lung pe tata, fără să spună un cuvânt. Tata îşi aduna hârtiile.

— Ne întoarcem aşadar la vremurile „disciplinei morale”, glăsui domnul Mbele. Credeam că le lăsasem de mult în urmă.

Tata îi răspunse:

— Ai fi putut aduce acest argument, Joseph. În situaţia de faţă, se întâmplă să consider „disciplina morală” – mă rog, dacă vrei să foloseşti această expresie obosită…

— Eufemism.

— Bine, eufemism. Se întâmplă să consider că circumstanţele o justifică.

— Ştiu.

— Ai fi putut să vorbeşti. De ce n-ai făcut-o?

Domnul Mbele zâmbi şi dădu din cap.

— Astăzi n-ar fi făcut nici o diferenţă. Schimbarea nu va veni uşor. Va trebui să aştept o altă generaţie. Arătă cu capul spre Jimmy. Întreabă-l cum a votat.

Îl cunoştea pe Jimmy şi în mintea lui nu exista nici o îndoială.

— Nu-i nevoie, răspunse tata. Ştiu deja cum au votat amândoi. Mia şi cu mine am discutat această problemă în ultimele trei zile – certându-ne – ştiu că avem puncte de vedere diferite. Oare am făcut o greşeală lăsând-o pe mâna ta?

Domnul Mbele fu surprins. Mă privi şi ridică din sprâncene.

— Mă îndoiesc că eu am fost responsabil. Dacă ar fi fost aşa, chiar tu ai fi votat împotriva propriei tale moţiuni. Cred că timpurile sunt pe cale să se schimbe. Sper că asta e.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

I-am spus tatei:

— Jimmy o să mă ajute să împachetez.

— Bine, îmi zise. Ne vedem mai târziu.

Părăseam apartamentul. Lucrul fusese stabilit la începutul săptămânii.

Nu era doar un rezultat al dezacordului profund dintre mine şi tata.

Mă întrebase de altfel dacă acesta era motivul.

— Nu. Cred însă că ar fi mai bine ca să plec, răspunsesem eu. Pe urmă, mama se va muta înapoi aici.

— De unde ştii asta?

Am zâmbit:

— Ştiam că aşa se va întâmpla.

Acum că se întorcea mama, ştiam că sosise vremea ca eu să plec.

În orice caz, eram adult şi nu mai trebuia să mă agăţ de mâna tatei.

Nu eram complet cinstită cu el, totuşi, şi bănui că şi-a dat seama.

Nu mai vedeam lucrurile la fel, nu-mi plăcea ce făcea tata şi locuitul în acelaşi apartament n-ar mai fi fost ca înainte. Mă schimbasem, însă nu numai domnul Mbele contribuise la schimbare. Contribuiseră o mulţime de lucruri – experienţe şi oameni – inclusiv tata. Dacă nu ar fi ţinut să ne mutăm în Cvartalul Geo, nu există nici o îndoială că nu aş fi votat aşa cum o făcusem, dacă aş fi supravieţuit prin miracol Încercării.

În vreme ce Jimmy şi cu mine părăseam amfiteatrul, tata l-a strigat pe George:

— Vino, Consiliul va dori să vorbească cu tine înainte să pleci.

L-am întrebat pe Jimmy.

— Ai stat lângă George. Cum a votat?

— Pentru.

— Pe el îl vor trimite, ştii.

Jimmy încuviinţă.

Lucrul pe care nu-l pricepeam era acela că oameni aşa de buni şi blânzi ca tata sau George puteau vota distrugerea unei planete întregi.

Nu înţelegeam de ce lumea mea crescuse atât de mult ca să cuprindă Mâncători de Praf şi alte creaturi patentat inferioare în numai câteva săptămâni şi că moartea lor mă durea. Pur şi simplu nu voiam să ştiu Tintera distrusă. Tata *greşea.* Şi eu trăisem într-o orbire morală, dar acum boala trecuse. Nu mai înţelegeam fostul meu eu şi nu-i înţelegeam pe tata şi pe George.

De atunci au trecut cinci ani şi încă nu înţeleg pe deplin. La doisprezece ani am învăţat o lecţie: lumea nu se sfârşeşte la marginea unui cvartal. Dincolo sunt oameni. Lumea nu se sfârşeşte pe Nivelul Patru. Există oameni şi în altă parte. Mi-au trebuit doi ani să reuşesc să aplic lecţia – că lumea nu se termină nici cu Nava noastră. Dacă vrei să accepţi viaţa, trebuie să înveţi să accepţi întreg Universul acesta încurcat. El e plin de *oameni,* iar printre ei nu se găseşte nici un purtător solitar de lance.

Îi invidiez pe cei ca Jimmy care au ştiut dintotdeauna acest lucru şi nu au trebuit să-l înveţe. Jimmy afirmă că şi el a trebuit să înveţe, doar că eu nu am observat. Nu îl cred.

Tata şi George şi ceilalţi 16 000 n-aveau nici un drept să distrugă Tintera. Altfel spus, niciodată nu ai dreptul să omori milioane de oameni pe care nu-i cunoşti personal. Intelectual, ştiam de mult că puterea de a face ceva nu-ţi conferă automat dreptul să o faci – vechea filozofie a puterii, care nu mi-a plăcut niciodată. Puteam să disciplinăm Tintera, dar cine ne dăduse nouă sarcina asta?

Am făcut-o totuşi şi nu a existat nimeni care să ne oprească. Am greşit.

Ajunul Anului Nou este ultima noapte a anului şi cea mai mare sărbătoare dintre toate. În fiecare colţ al cartierelor rezidenţiale au loc petreceri, toate menite să dea ceasul înainte pentru noul an. Trebuia să-l întâlnesc pe Jimmy la o petrecere dată de Helen Pak, dar nu m-am dus.

George se afla undeva în spaţiu cu naveta sa, eliminând Tintera, şi nu mă simţeam tocmai în stare să mă duc la o serbare. La mulţi ani, 2200, tuturor!

Mă găseam pe Nivelul Trei. Trecusem de Cvartalul Lev şi de Poarta 5. Un timp umblasem prin parc, apoi însă s-au declanşat precipitaţiile şi am alergat spre adăpost, clădirea familiară unde-mi ţinusem echipamentul vreme de un an şi jumătate, înainte de a absolvi examenul către o stare mai exaltată, în care aveam voie să particip la decizii menite să disciplineze moral oamenii răi din Univers.

Era întuneric, cu excepţia luminii de la intrare. Temperatura era răcoroasă şi plăcută, iar ploaia şiroia de pe acoperiş într-un pârâiaş constant. Era, din câte îmi dădeam seama, una din acele nopţi ce meritau cu adevărat trăite. Aici mă găsi în cele din urmă Jimmy, fredonând singură un cântec. L-am văzut intrând pe poartă, privind în jur şi fugind prin ploaie. Brusc, mi-am dat seama cât de mult crescuse.

Se aşeză lângă mine.

— Până la sfârşit mi-am imaginat c-ai putea să fii aici. Deprimată?

— Puţin.

— Hai să mergem mâine să-l vedem pe domnul Mbele. Vrea să ne vadă, ştii, să programăm împreună cursurile avansate.

— Bine, am răspuns. Apoi am continuat: Mă întreb dacă Att mai era în viaţă.

— Nu… nu te mai gândi la asta.

— Să-ţi spun ceva…, am început cu vehemenţă.

— *Ştiu.* Vom schimba lucrurile.

Am dat din cap.

— Sper că nu ne va lua prea mult. Dar dacă va dura?

Am socotit gândul îngrozitor.

Jimmy se ridică şi-mi spuse:

— Vino. Să mergem să ne culcăm.

Am pornit prin ploaie împroşcând apă, fugind spre lumina de deasupra porţii.